

อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19
ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

INFLUENCES OF RISK PERCEPTION FROM COVID-19 VIRUS OUTBREAK TOWARD
DOMESTIC TOURING AMONG THAI TOURISTS

ภาวิณี โสมสนันท์ชัย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2564

อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19
ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด
คณะบริหารธุรกิจเพื่อสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

INFLUENCES OF RISK PERCEPTION FROM COVID-19 VIRUS OUTBREAK TOWARD
DOMESTIC TOURING AMONG THAI TOURISTS

A Master's Project Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION
(Business Administration (Marketing))
Faculty of Business Administration for Society, Srinakharinwirot University

2021

Copyright of Srinakharinwirot University

สารนิพนธ์

เรื่อง

อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19
ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ของ

ภาวิณี ไชยสะนันท์ชัย

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร.ธนภูมิ อดิเวทิน)

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาภรณ์ ประสงค์์ทัน)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐยา ประดิษฐสุวรรณ)

ชื่อเรื่อง	อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย
ผู้วิจัย	ภาวิณี ไชยสนันท์ชัย
ปริญญา	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2564
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. ธนภูมิ อติเวทิน

การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาเรื่อง อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ค่าสถิติที่ใช้ในการวัดข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้การวิเคราะห์ความแตกต่าง โดยใช้สถิติที่ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และสถิติการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 20-29 ปี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท ส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นนิสิตและนักศึกษา และระดับการศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ผลการทดสอบสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า 1. นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเอง ในด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยว และด้านความถี่ในการท่องเที่ยวแตกต่างกัน 2. การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวไทยใน ด้านเวลา และด้านสังคม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเอง ในด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยว และด้านความถี่ในการท่องเที่ยว 3. นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 แตกต่างก็มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองในด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยว และด้านความถี่ในการท่องเที่ยว

คำสำคัญ : การรับรู้ความเสี่ยง, พฤติกรรมนักท่องเที่ยว, นักท่องเที่ยวชาวไทย, ไวรัสโคโรนา-19

Title	INFLUENCES OF RISK PERCEPTION FROM COVID-19 VIRUS OUTBREAK TOWARD DOMESTIC TOURING AMONG THAI TOURISTS
Author	PAWINEE KOSANANCHAI
Degree	MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION
Academic Year	2021
Thesis Advisor	Dr. Tanapoom Ativetin

The purpose of this research is to study the Influences of risk perception from covid-19 virus outbreak toward domestic touring among thai tourists. The sample group consisted of four hundred thai tourists who are over 20 years old and travel in Thailand by themselves from March 2021 onwards . Questionnaire is used as the tool to collect data. Statistical analysis used include percentage, mean, standard deviation for the hypothesis test uses a differential analysis also t-test, one way anova , brown-forsythe and regression analysis.The research found that most respondents were male, ages between twenty until twenty-nine, earned a monthly income lower 10,000Baht, occupation as a student and education level is lower than a bachelor's degree. The overall opinions toward the product factors were at a good level. The results of the hypotheses testing showed that 1.The respondents of different of gender, ages, salary income, occupation and education had different affects travel in terms of the number of people participating in the trip and the frequency of tourism is different. 2.Risk perception of thai tourists in terms of time risk and social risk influences on their travel behavior in Thailand in terms of the number of people participating in the trip and the frequency of tourism. 3. Thai tourists who have different knowledge and understanding of Covid-19 epidemic affects travel in terms of the number of people participating in the trip and the frequency of tourism is different.

Keyword : Risk Perception, Tourist behavior, Thai tourists, Covid-19 virus

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณา ช่วยเหลือ แนะนำ และให้คำปรึกษาอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.ธนภูมิ อติเวทิน ที่อาจารย์บริหารศาสรนิพนธ์ฉบับนี้ ตลอดจนคณะกรรมการทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำคำปรึกษา และข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง จนสารนิพนธ์นี้ลุล่วงไปได้ด้วยดีจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภาภรณ์ ประสงค์ทัน ซึ่งเป็นประธานการสอบปากเปล่า และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐยา ประดิษฐ์สุวรรณ กรรมการการสอบปากเปล่า ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ทั้งสามท่านให้เกียรติเข้ามาช่วยพิจารณางานวิจัยฉบับนี้ และกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูง

ทางผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ให้ความกรุณาในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และได้ให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมืองานวิจัยให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังกรุณาถ่ายทอดความรู้แนวคิด วิธีการต่างๆ ที่ทำให้งานวิจัยเล่มนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ซึ่งทางผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง นอกจากนั้นทางผู้วิจัยขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านในคณะบริหารธุรกิจเพื่อสังคม ที่ให้ถ่ายทอดวิชาความรู้ อบรมสั่งสอนและให้ประสบการณ์ที่มีค่าแก่ผู้วิจัย รวมถึงขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ทุกท่านทั้งในส่วนของคณะ และบัณฑิตวิทยาลัยที่ได้ให้ความช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวก ตลอดระยะเวลาในการศึกษา รวมถึงผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่สละเวลาอันมีค่าในการเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการตอบแบบสอบถามของงานวิจัยในครั้งนี้ จนทำให้สารนิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ได้

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณคุณพ่อคุณแม่ พี่สาว และน้องชายรวมถึงบุคคลอื่นๆ ในครอบครัว ที่ให้การสนับสนุนคอยเป็นแรงผลักดัน และเป็นกำลังใจในด้านการเรียนและในด้านอื่นๆ ตลอดมา ซึ่งทางผู้วิจัยหวังว่าการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่นิสิต นักศึกษา ผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือผู้สนใจในหัวข้อสารนิพนธ์ในรูปแบบเดียวกันไม่มากก็น้อย และหากงานวิจัยนี้มีสิ่งที่ดีที่สามารถเป็นประโยชน์สูงสุดให้กับท่านอื่นๆ ทางผู้วิจัยขออุทิศสิ่งดีงามเหล่านี้แก่ผู้มีพระคุณทุกท่านและขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

ภาวิณี ไชยสะนันท์ชัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญรูปภาพ	ด
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	4
ความสำคัญของงานวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	5
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
กรอบความคิดในการวิจัย.....	10
สมมติฐานการวิจัย.....	11
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
แนวคิดและทฤษฎีด้านลักษณะส่วนบุคคล.....	12
ความหมายด้านลักษณะส่วนบุคคล	12
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว.....	13

ความหมายพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว	13
องค์ประกอบของพฤติกรรมนักท่องเที่ยวนั้นมีองค์ประกอบสำคัญ 7 ประการ คือ	15
รูปแบบการท่องเที่ยวตามลักษณะการจัดการเดินทาง	16
ตัวแบบของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว	18
โมเดลหรือรูปแบบพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว	20
โมเดลการเลือกจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวของ Woodside และ Lysonski..	20
โมเดลของ Wahab, Crampon and Rothfield.....	21
แนวคิดและทฤษฎีการรับรู้ความเสี่ยง	22
ความหมายของการรับรู้ความเสี่ยง	22
ความรู้ ความเข้าใจมาตรการและการป้องกันการแพร่ระบาดของไวรัส Covid-19 ในประเทศไทย	27
ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเชื้อ กรมควบคุมโรค (2563).....	27
การติดต่อและอาการ.....	27
คำแนะนำในการป้องกันตนเอง.....	28
แนวทางการปฏิบัติตามมาตรการควบคุมหลักและมาตรการเสริมผู้ประกอบการ/เจ้าของ สถานที่ท่องเที่ยว กรมควบคุมโรค (2563).....	29
การเตรียมสถานที่และอุปกรณ์ป้องกันโรค	29
การเตรียมความพร้อมในการให้บริการ	30
แนวทางการปฏิบัติตามมาตรการควบคุมหลักและมาตรการเสริมของผู้ใช้บริการ	32
การเตรียมตัวก่อนใช้บริการ	32
ระหว่างและหลังการใช้บริการ	33
การผ่อนปรนกิจการและกิจกรรมเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19	33
แนวทางการกำกับติดตามมาตรการผ่อนปรนกิจการและกิจกรรมต่างๆ เพื่อป้องกันการแพร่ ระบาดของโรคโควิด 19.....	34

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	35
งานวิจัยจากต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง.....	35
งานวิจัยจากภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง.....	37
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	43
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	43
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	43
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	43
วิธีการสุ่มตัวอย่าง.....	44
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	52
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	53
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
การจัดทำข้อมูล.....	54
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
บทที่ 4.....	62
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
สรุปผลทดสอบสมมติฐาน.....	135
บทที่ 5.....	138
สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ.....	138

สังเขปการวิจัย.....	138
ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	138
ความสำคัญของงานวิจัย.....	138
สมมติฐานการวิจัย.....	139
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	139
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	139
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือการวิจัย.....	140
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	141
การจัดทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล.....	141
การจัดทำข้อมูล.....	141
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	142
การสรุปผลการวิจัย.....	142
การวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัย.....	147
การอภิปรายผลการวิจัย.....	157
ข้อเสนอแนะ.....	166
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งถัดไป.....	168
บรรณานุกรม.....	169
ภาคผนวก.....	173
ประวัติผู้เขียน.....	180

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศ ปี 2552-2563.....	1
ตาราง 2 จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ท่องเที่ยวภายในประเทศไทย ปี 2562-2563	3
ตาราง 3 รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ท่องเที่ยวภายในประเทศไทย ปี 2562-2563	3
ตาราง 4 แสดงผลสรุปแนวคิดที่ใช้ในการดำเนินงานวิจัย.....	35
ตาราง 5 แสดงจำนวนประชากรตามเขตที่มีจำนวนมากที่สุด	45
ตาราง 6 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บในแต่ละเขต.....	48
ตาราง 7 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance)	58
ตาราง 8 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	64
ตาราง 9 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม	64
ตาราง 10 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม .	65
ตาราง 11 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม	65
ตาราง 12 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม	66
ตาราง 13 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม แบบจัดกลุ่มใหม่	67
ตาราง 14 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม แบบจัดกลุ่มใหม่	67
ตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการรับรู้ความเสี่ยงโดยรวม.....	68
ตาราง 16 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการรับรู้ความเสี่ยงด้านหน้าที่.....	69
ตาราง 17 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงด้านการเงิน.....	70
ตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงด้านกายภาพ	71
ตาราง 19 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงด้านจิตวิทยา	72

ตาราง 20 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงด้านสังคม	73
ตาราง 21 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงด้านเวลา.....	74
ตาราง 22 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจในไวรัสโควิด-19	75
ตาราง 23 แสดงจำนวนและร้อยละคะแนนรวมที่ได้จากการตอบคำถาม (ตอบถูก)ของข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจในไวรัสโควิด-19	78
ตาราง 24 แสดงระดับความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19.....	79
ตาราง 25 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย	80
ตาราง 26 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวนิคมเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศในภาคไหนมากที่สุด.....	81
ตาราง 27 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง, ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง และระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง	82
ตาราง 28 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามเพศ โดยการให้ Levene's Test	84
ตาราง 29 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามเพศ	85
ตาราง 30 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอายุโดยใช้ Levene's Test.....	87
ตาราง 31 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกอายุ ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe	88
ตาราง 32 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอายุ ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง และด้านจำนวนวันในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งโดยใช้โดยใช้สถิติ F-test	89

ตาราง 33 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายใน ประเทศ ด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้วิธี Dunnett's T3.....	91
ตาราง 34 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ ด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง โดยใช้ LSD.....	92
ตาราง 35 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วย ตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนโดยใช้ Levene's Test	94
ตาราง 36 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วย ตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทาง ท่องเที่ยวต่อครั้ง และด้านจำนวนวันในการเดินทางท่องเที่ยวภายใน ประเทศต่อครั้งโดยใช้โดยใช้ สถิติ F-test	95
ตาราง 37 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วย ตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ด้านความถี่ในการเดินทาง ท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง และด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown- Forsythe	96
ตาราง 38 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว ภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อ ครั้งโดยใช้วิธี LSD	98
ตาราง 39 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว ภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งโดยใช้ วิธี LSD	100
ตาราง 40 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว ภายใน ประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยว ภายในประเทศต่อครั้งโดยใช้วิธี Dunnett's T3	101

ตาราง 41 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งโดยใช้วิธี Dunnett's T3.....	103
ตาราง 42 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ โดยใช้ Levene's Test	105
ตาราง 43 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง และระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe	106
ตาราง 44 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งโดยใช้สถิติ F-test.....	107
ตาราง 45 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe.....	108
ตาราง 46 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งโดยใช้สถิติ Brown-Forsythe	110
ตาราง 47 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้ Levene's Test.....	112
ตาราง 48 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง และด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe	113
ตาราง 49 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับการศึกษา ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งและด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้สถิติ F-test	114

ตาราง 50 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างระดับการศึกษากับพฤติกรรมการท่องเที่ยว
ภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อ
ครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe 115

ตาราง 51 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างระดับการศึกษากับพฤติกรรมการท่องเที่ยว
ภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยว
ภายในประเทศต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe 116

ตาราง 52 แสดงผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ด้าน
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง 118

ตาราง 53 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่
ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการ
ท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทาง
ท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression 119

ตาราง 54 แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของ
นักท่องเที่ยวชาวไทยด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้การวิเคราะห์
Multiple Regression โดยวิธี Enter..... 120

ตาราง 55 แสดงผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ด้าน
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง 122

ตาราง 56 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่
ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการ
ท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยว
ภายในประเทศต่อครั้งโดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression 123

ตาราง 57 แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของ
นักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง โดยใช้การ
วิเคราะห์ Multiple Regression โดยวิธี Enter 124

ตาราง 58 แสดงผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ด้าน
ความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง 126

ตาราง 59 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression	127
ตาราง 60 แสดงผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง	129
ตาราง 61 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression	130
ตาราง 62 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับความรู้ความเข้าใจ โดยใช้ Levene's Test..	131
ตาราง 63 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับความรู้ความเข้าใจ	133
ตาราง 64 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานด้านประชากรศาสตร์	135
ตาราง 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวไทยประกอบด้วยด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา.....	136
ตาราง 66 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19.....	137

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดวิจัย	10
ภาพประกอบ 2 ตัวแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยว	18
ภาพประกอบ 3 โมเดลของ Woodside และ Lysonski.....	21
ภาพประกอบ 4 โมเดลของ Wahab, Crampon and Rothfield.	22
ภาพประกอบ 5 ประเภทของการรับรู้ความเสี่ยง	23

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในยุคปัจจุบันการท่องเที่ยวถือว่าเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจโลกเป็นอย่างมาก ซึ่งถือว่าองค์ประกอบหลักในการค้าระหว่างประเทศในหลายประเทศ โดยอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของ ประเทศไทยที่ผ่านมานั้นถือว่าเป็นพลังในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เติบโตมากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้เกิดการเพิ่มช่องทางหรือการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และมีการนำทรัพยากรที่มีของประเทศมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างกว้างขวางและได้มีการจัดการทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุดเห็นได้จากแนวโน้มจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังตารางข้างต้น

ตาราง 1 จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศ ปี 2552-2563

ปี	นักท่องเที่ยวชาวไทย(คน)	นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ(คน)
2552	54,698,887	22,536,799
2553	68,463,373	28,470,496
2554	75,698,416	35,876,575
2555	86,413,453	41,702,108
2556	94,130,688	47,719,169
2557	98,902,213	48,506,419
2558	106,841,284	52,350,068
2559	114,552,814	54,418,833
2560	125,471,265	58,623,503
2561	130,867,897	61,607,053
2562	131,558,522	63,603,214
2563	123,214,821	13,815,291

ที่มา : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2563)

เมื่อพิจารณา จากค่าสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศแล้ว จะเห็นได้ว่า จำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศนั้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นสูงในทุกๆปี ซึ่งจะเป็นการ แสดงถึงภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยในแต่ละพื้นที่ก็จะมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกัน ไปตามภูมิภาคในประเทศไทย โดยการแสดงความเป็นเอกลักษณ์เหล่านั้นนำไปสู่การจ้างงาน การสร้างอาชีพ ทำให้เกิดการกระจายรายได้ให้แก่ชุมชนและบุคคลภายในประเทศ อีกทั้งยังทำให้เกิดการลงทุนในธุรกิจที่มีความเกี่ยวเนื่องมากมายเป็นการสร้างความมั่นคงให้กับประชาชนและ ชุมชนต่างๆ ภายในประเทศไทยซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จในการยกระดับ คุณภาพชีวิต ของประชาชนชาวไทย

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาสถานการณ์ในช่วงปีพ.ศ.2563 ที่ผ่านมา พบว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีผลตอบแทนที่ลดลงเนื่องจากสถานการณ์โรคไวรัสโควิด-19ที่ได้ เกิดขึ้นส่งผลให้เกิดผลกระทบเป็นวงกว้างทำให้ธุรกิจแทบทุกธุรกิจมีการหยุดชะงัก ส่งผลให้เกิด การจ้างออก ประชาชนภายในประเทศตกงาน ผลกระทบที่ไม่คาดฝันจากวิกฤตการณ์การแพร่ ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19ซึ่งถือว่ามี ความรุนแรง และรวดเร็วอย่างมาก ด้วยมาตรการการรับมือ ของทุกประเทศทั่วโลกไม่ว่าจะเป็นการ กักตุนพื้นที่ในประเทศจำกัดเวลาการเดินทาง ภายในประเทศ อีกทั้งปิดไม่ให้มีการเดินทางระหว่างประเทศ ทำให้เกิดผลกระทบต่อกิจการต่างๆ มากมาย อีกทั้งพฤติกรรม ทัศนคติ รสนิยม ความอ่อนไหวส่วนบุคคล ที่มีมากขึ้น เช่น การ ระมัดระวังรักษาตัว ความหวาดกลัว ความตื่นตระหนกของแต่ละบุคคล ส่งผลให้การเดินทางและ การท่องเที่ยวของคนไทยภายในประเทศและคนต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ลดลงอย่างมากและรวดเร็ว ทำให้ธุรกิจท่องเที่ยวจำเป็นต้องประคองและรักษาธุรกิจให้อยู่รอดได้ ในช่วงวิกฤตินี้ ซึ่งถ้าหากเป็นธุรกิจท่องเที่ยวที่เป็นในรูปแบบของสายป่านยาวนั้นก็ยังคงยังมี เงินทุนหมุนเวียนเพียงพอให้กับธุรกิจและลูกค้าให้อยู่รอดต่อไปได้ ส่วนธุรกิจท่องเที่ยวที่มีขนาดเล็กมีจะมีทางเลือกเพื่อความอยู่รอดได้ก็ต่อเมื่อมีการปรับลดต้นทุนทางการผลิตลง ลดการจ้าง งานในบางส่วนลงเหลือแต่เพียงแค่บางส่วนที่จำเป็นเท่านั้น และถ้าหากยังไม่เพียงพอก็อาจจะ ส่งผลให้เกิดการปลดพนักงาน หรือหยุดกิจการชั่วคราวนั่นเอง

นอกจากธุรกิจท่องเที่ยวที่ได้รับผลกระทบแล้วนั้นก็ยังมีนักท่องเที่ยวที่เป็นประชาชน ทั่วไปที่ย่อมได้รับผลกระทบก่อให้เกิดการขาดแคลนรายได้ หรือได้รับรายได้ที่ลดลงจากแต่ก่อน ส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีการควบคุมค่าใช้จ่ายมากยิ่งขึ้น มีการใช้เงินในการบริโภคสินค้าที่มีความ คุ้มค่าและบริโภคต่อสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น อีกทั้งปริมาณนักท่องเที่ยวชาวไทยลดลงเนื่องจากไม่ สามารถเดินทางท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ต่างๆ ได้ เพราะมีความวิตกกังวลว่าถ้าหากไปยังสถานที่นั้นก็

จะก่อให้เกิดอันตรายและไม่ปลอดภัย เพราะรูปแบบการดำเนินชีวิตได้เปลี่ยนแปลงไปมีความ
ระมัดระวังที่มากยิ่งขึ้นนั่นเอง เมื่อนำข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยและรายได้จากการ
ท่องเที่ยวของประเทศไทยนั้นมาวิเคราะห์ พบว่า

ตาราง 2 จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ท่องเที่ยวภายในประเทศไทย ปี 2562-2563

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย (คน)
2562P	16,503,706
2563P	11,152,803

หมายเหตุ: P หมายถึง ข้อมูลเบื้องต้น ที่อาจมีการปรับปรุงให้สมบูรณ์ขึ้นภายหลัง

ที่มา : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2563)

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่าจำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงของปี 2563 ในไตรมาสแรก มี
นักท่องเที่ยวชาวไทยที่ท่องเที่ยวภายในประเทศไทยลดลงเป็นอย่างมาก เนื่องจากสถานการณ์โรค
ระบาดโควิด-19 ที่ได้ระบาดไปทั่วโลกนั้น เมื่อเปรียบเทียบอัตราการเปลี่ยนแปลงของ ปี 2562 กับ
ปี 2563 จะติดลบถึงร้อยละ 32.42 จึงส่งผลให้รายได้จากการท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นลดลง
ตามไปด้วย อธิบายได้จากตารางที่ 3

ตาราง 3 รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ท่องเที่ยวภายในประเทศไทย ปี 2562-2563

ปี	รายได้จากการท่องเที่ยวในประเทศไทย(ล้านบาท)
2562P	332,013.03
2563P	156,842.95

หมายเหตุ: P หมายถึง ข้อมูลเบื้องต้น ที่อาจมีการปรับปรุงให้สมบูรณ์ขึ้นภายหลัง

ที่มา : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2563)

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่ารายได้จากการท่องเที่ยวในช่วงไตรมาสที่ 1 และไตรมาสที่ 2
ของปี 2563 มีรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ท่องเที่ยวภายในประเทศไทยลดลงเป็นอย่างมาก

เนื่องจากสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 ที่ได้ระบาดไปทั่วโลกเช่นกัน เมื่อเปรียบเทียบอัตราการเปลี่ยนแปลงของ ปี 2562 กับ ปี 2563 จะติดลบถึงร้อยละ 52.76

ซึ่งในปัจจุบันสถานการณ์โรคไวรัสโควิด-19 ก็ได้เป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้นหลังจากมีการปิดประเทศและจำกัดจำนวนคนที่เดินทางเข้ามาภายในประเทศในอยู่ในพื้นที่ที่ทางรัฐบาลรองรับไว้ให้ เพื่อเป็นการจัดการให้อยู่ภายในพื้นที่กักกันโรคของรัฐ จำนวน 14 วันที่เป็นระยะเพาะเชื้อ เพื่อไม่ให้เกิดมีการนำเชื้อเข้ามาภายในประเทศนั่นเอง ด้วยมาตรการของรัฐบาลที่เคร่งครัดอีกทั้งคนไทยให้ความร่วมมือกันส่งผลทำให้ทางรัฐมีมาตรการคลายล็อกคาวนขึ้นโดยให้ประชาชนภายในประเทศสามารถเดินทางท่องเที่ยวไปยังจังหวัดต่างๆได้ โดยจะต้องปฏิบัติตามมาตรการที่ทางรัฐบาลกำหนดให้ ส่งผลทำให้ในปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ต่างๆภายในประเทศเป็นจำนวนมากขึ้น ส่งผลให้ธุรกิจการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยรวมถึงร้านค้าหรือธุรกิจอื่นๆกลับมาฟื้นฟูได้อีกครั้ง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญว่าการรับรู้ความเสี่ยงในด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวด้วยตนเองอย่างไร ประกอบด้วยความเสี่ยงด้านใดบ้าง หลังจากสถานการณ์ไวรัสโควิด-19 ที่เป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้นซึ่งผลจากงานวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการพื้นที่การดูแลลดความเสี่ยงให้กับนักท่องเที่ยวให้กับธุรกิจต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวสามารถนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ และสามารถนำไปเป็นข้อมูลที่ได้ไปปรับกลยุทธ์การวางแผนการจัดการท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมและสามารถรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวได้และสร้างความไว้วางใจให้กับนักท่องเที่ยวถึงความปลอดภัย และนำผลการศึกษาที่ได้นั้นนำไปพัฒนา ปรับปรุงให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยเพื่อสร้างความมั่นใจในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศนั่นเอง

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจากสถานการณ์ไวรัส โควิด-19 ที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่มีกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทย ด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ความสำคัญของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความสำคัญไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ทราบถึงอิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์ไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

2. เป็นประโยชน์ต่อธุรกิจการดำเนินการท่องเที่ยวภายในประเทศที่สามารถนำข้อมูลการศึกษาไปวิเคราะห์และนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นแนวทางที่จะใช้ตอบสนองของความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้อย่างตรงจุด

3. สามารถนำข้อมูลและงานวิจัยนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบธุรกิจในด้านของความปลอดภัยในช่วงสถานการณ์ไวรัสโควิด-19 ของผู้ประกอบการการท่องเที่ยว เพื่อที่จะใช้ในการรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยว และสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาใช้บริการ

4. เพื่อให้ทราบถึงความรู้ความเข้าใจมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัสโควิด-19 ต่อการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์ไวรัสโควิด-19 ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 เป็นต้นไป หลังจากได้รับการผ่อนปรนมาตรการจากช่วงสถานการณ์ระบอบรอบที่ 3 ของไวรัสโควิด-19 ซึ่งไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 เป็นต้นไป หลังจากได้รับการผ่อนปรนมาตรการจากช่วงสถานการณ์ระบอบรอบที่ 3 ของไวรัสโควิด-19 ทางคณะผู้วิจัยได้ทำการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร

จำนวนของ Cochran (1953) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ความผิดพลาดไม่เกิน 5% จึงได้ขนาดจำนวนตัวอย่างจำนวน 385 คน และเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเพิ่มอีก 15 คน รวมเป็น 400 คน ซึ่งผู้วิจัยเลือกการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยทำการเลือกกลุ่มประชากรในแต่ละเขตพื้นที่ของจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 เขต ที่มีจำนวนประชากรอาศัยมากที่สุดตามลำดับ ได้แก่ เขตสายไหม เขตคลองสามวา เขตบางแค เขตบางเขน เขตบางขุนเทียน เขตประเวศ เขตลาดกระบัง เขตหนองจอก เขตดอนเมือง และเขตจตุจักร และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) กำหนดสัดส่วนเขตละ 40 คน และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) โดยมีการเก็บตัวอย่างแบบสอบถามโดยการขอความร่วมมือจากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมเดินทางท่องเที่ยวด้วยตนเองตามเขตพื้นที่ที่เลือกไว้ โดยอาจจะเป็นส่วนหนึ่งของรถไฟ Airport Link ลาดกระบัง ในเขตลาดกระบัง หรือสถานที่อื่นๆ เช่น ห้างสรรพสินค้าหรือแหล่งท่องเที่ยวในเขตพื้นที่เหล่านั้น ซึ่งจะเก็บแบบสอบถามในแต่ละเขตพื้นที่จำนวน 40 ชุด ซึ่งมีจำนวน 10 เขต สัดส่วนเขตละ 40 คน โดยเป็นการขอความร่วมมือจากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมเดินทางท่องเที่ยวด้วยตนเองในการตอบแบบสอบถามบนพื้นที่ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้การแจกแบบสอบถามแบบออนไลน์ร่วมด้วย จนครบจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยจะนำแบบสอบถามเป็นไปเขียนลงบนเพจการท่องเที่ยวต่างๆ ใน Facebook เช่น Go Went Go (เที่ยววันเที่ยว) เพจอาสาพาไปหลง ฯลฯ

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้

1.1 เพศ

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 อายุ

1.2.1 20-29 ปี

1.2.2 30-39 ปี

1.2.3 40-49 ปี

1.2.4 50 ปีขึ้นไป

1.3 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

1.3.1 น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท

1.3.2 10,001 – 20,000 บาท

1.3.3 20,001 – 30,000 บาท

1.3.4 30,001 – 40,000 บาท

1.3.5 40,001 บาทขึ้นไป

1.4 อาชีพ

1.4.1 นิสิต / นักศึกษา

1.4.2 ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ

1.4.3 พนักงานบริษัทเอกชน

1.4.4 ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ

1.4.5 ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป/เกษตรกร

1.5 ระดับการศึกษา

1.5.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี

1.5.2 ปริญญาตรี

1.5.3 ปริญญาตรีขึ้นไป

1.6 ปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย

1.6.1 ด้านหน้าที่

1.6.2 ด้านการเงิน

1.6.3 ด้านกายภาพ

1.6.4 ด้านจิตวิทยา

1.6.5 ด้านสังคม

1.6.6 ด้านเวลา

1.7 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันและการแพร่ระบาดของโรคไวรัส

โควิด-19

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

2.1 จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทาง

2.2 ความถี่ในการเดินทาง

2.3 ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

2.4 ระยะเวลาในการท่องเที่ยว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. โรคไวรัส Covid-19 คือ โรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสชนิดใหม่ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ที่มีการระบาดในช่วงปี 2019 ที่ประเทศจีนซึ่งช่วงแรกยังไม่มีใครรู้จักกับโรคนี้ ถือว่าเป็นโรคอุบัติใหม่ ส่วนใหญ่รู้จักโรคนี้ในชื่อว่า ไวรัสอู่ฮั่น ซึ่งจริงๆแล้วเป็นเชื้อเดียวกันกับโคโรนาไวรัส แต่เป็นสายพันธุ์ใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นมาทำให้คนส่วนใหญ่ยังไม่รู้จัก ดังนั้น ทางองค์การอนามัยโลกจึงได้ทำการเรียกชื่อโรคติดต่อชนิดนี้ว่า COVID-19 เพื่อไม่ให้เกิดรอยมลทินกับพื้นที่การระบาดของโรคด้วย

2. พฤติกรรมการท่องเที่ยวในประเทศด้วยตนเอง หมายถึง การแสดงออกของแต่ละบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการใช้สินค้าและบริการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามแบบสอบถาม รวมทั้งกระบวนการในการตัดสินใจที่มีผลต่อการแสดงออก ในด้านวัตถุประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยว, นิยมเดินทางท่องเที่ยวเกี่ยวกับใคร, ภาคไหนที่นิยมเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด, ด้านความถี่ในการเดินทาง, ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว และด้านระยะเวลาในการเดินทาง

3. นักท่องเที่ยวที่เดินทางภายในประเทศ คือ บุคคลเดินทางท่องเที่ยวออกจากถิ่นที่ตนพำนักอยู่ในประเทศยังอีกพื้นที่หนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์ในการเดินทางเพื่อกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่มิใช่เพื่อไปหางานทำหรือหารายได้

4. นักท่องเที่ยวชาวไทย หมายถึง นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตัวเอง ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ.2564 เป็นต้นไป และอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

5. การรับรู้ความเสี่ยง (Perceived risk) คือ ความสามารถในการประเมินค่าความเสี่ยงที่ผู้บริโภคต้องเผชิญในการตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการ ซึ่งการมีความสามารถดังกล่าวที่แตกต่างกันของผู้บริโภคมีผลกระทบทำให้พฤติกรรมผู้บริโภคแตกต่างกันไป ประเภทของการรับรู้ความเสี่ยงตามแบบสอบถาม ได้แก่

5.1 ความเสี่ยงด้านหน้าที่ (Functional risk) คือ แหล่งท่องเที่ยวยังมีจำนวนเจ้าหน้าที่บริการตรวจวัดอุณหภูมิของนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ แหล่งท่องเที่ยวยังไม่สามารถรองรับปริมาณนักท่องเที่ยวในระดับเดียวกับช่วงก่อนเกิดการแพร่ระบาดได้ การให้บริการจุดทำความสะอาดประจำจุดต่างๆในแหล่งท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ เช่น จุดบริการเจลล้างมือ เป็นต้น แหล่งท่องเที่ยวมักยังไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละรอบอย่างจริงจัง

5.2 ความเสี่ยงด้านการเงิน (Financial risk) คือ ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวในแต่ละครั้งมีปริมาณสูงขึ้นเนื่องจากจะต้องมีความพร้อมในเรื่องของการพกพาล้างทำความสะอาดต่างๆ หรือการออกไปรับรองแพทย์ขณะเดินทาง ความไม่คุ้มค่าหากได้มีการจ่ายเดินทางท่องเที่ยวในช่วง

สถานการณ์นี้ เนื่องมาจากการปิดพื้นที่บาง ส่วนในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อลดความแออัด การเปลี่ยนแปลงจากการจ่ายเงินสดมาเป็นการชำระผ่านทางออนไลน์ที่ไม่น่าเชื่อถือและความกังวลในเรื่องของข้อมูลที่จะได้รับการปกป้องไม่เพียงพอ

5.3 ความเสี่ยงด้านกายภาพ (Physical risk) คือ พื้นที่ให้บริการมีความแออัดและมีมลพิษ เช่น น้ำขังตามแหล่งต่างๆ กลิ่นไม่พึงประสงค์ในสถานที่ท่องเที่ยว ฯลฯ อาจทำให้เกิดการแพร่เชื้อแก่นักท่องเที่ยวได้ ภาพลักษณ์ที่ไม่ดีของสถานที่ท่องเที่ยวที่ไม่มีการตรวจสอบหรือปรับปรุงพื้นที่หลังจากผ่อนปรนมาตรการ อาจส่งผลกระทบต่อแก่นักท่องเที่ยวได้ ระบบการขนส่งสาธารณะที่ไม่ได้เป็นไปตามมาตรการระยะห่างทางสังคม มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อระหว่างการเดินทางได้

5.4 ความเสี่ยงด้านจิตวิทยา (Psychological risk) คือ แหล่งท่องเที่ยวที่มีความใกล้เคียงกับสถานที่กักกันโรคของรัฐ ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยหากเดินทางไปใช้บริการ รู้สึกผิดหวังหากเจ้าหน้าที่ให้บริการมีการจัดการด้านความสะอาด และป้องกันเชื้อโรคไม่มากพอ ระหว่างการเข้าไปใช้บริการ มีความกังวลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่จะเข้าไปใช้บริการที่อาจก่อให้เกิดการแพร่เชื้อเนื่องจากสถานที่นั้นอาจจะเคยมีคนติดเชื้อเข้าไปใช้บริการ

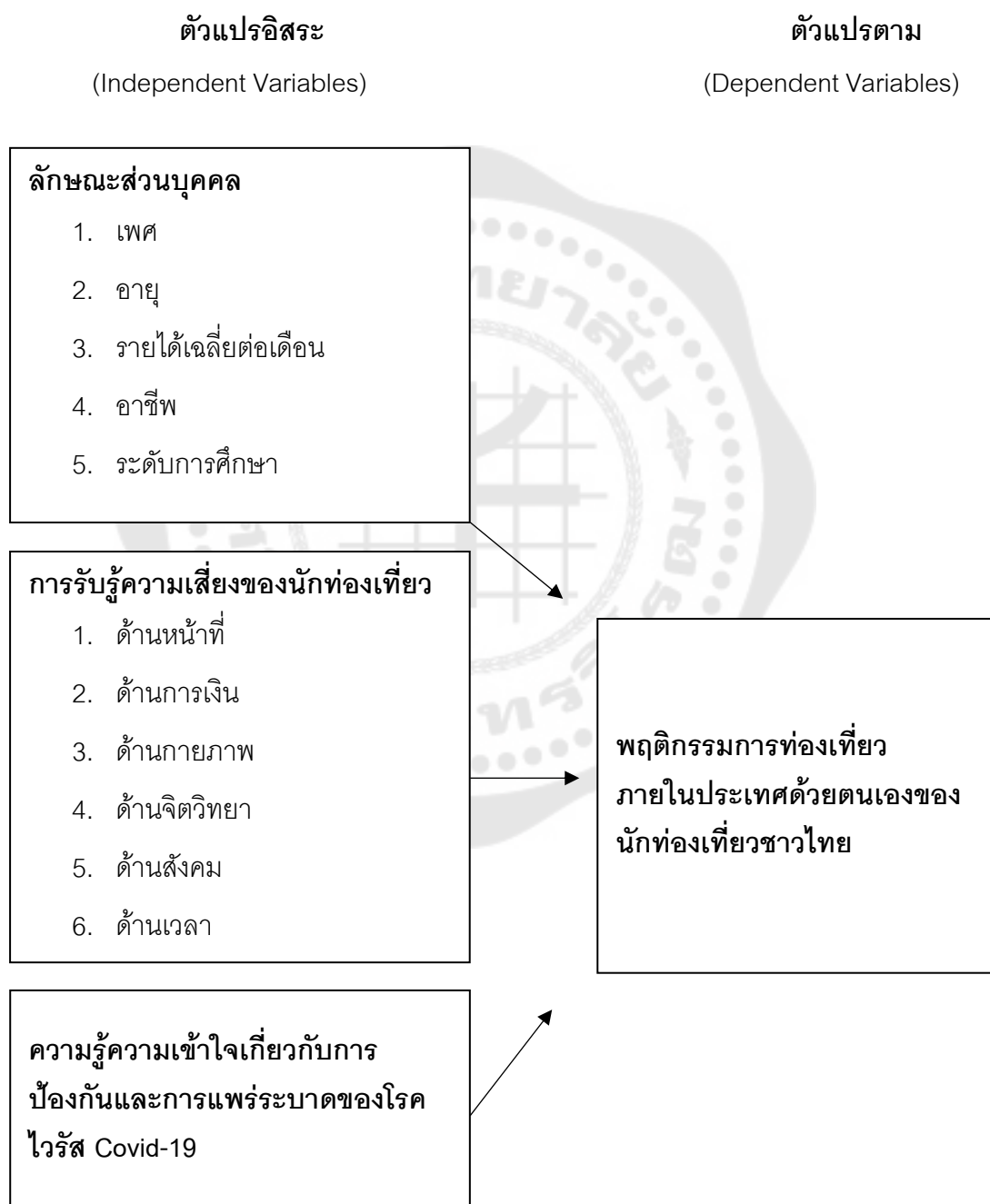
5.5 ความเสี่ยงด้านสังคม (Social risk) คือ พฤติกรรมการใช้ชีวิตของคนในสังคมเปลี่ยนไป ส่งผลให้มีความระมัดระวังในการท่องเที่ยวร่วมกับผู้อื่นในสังคมเพิ่มมากขึ้น แหล่งท่องเที่ยวเป็นสาเหตุของปัญหาขยะ และแหล่งที่สะสมเชื้อโรค ที่อาจจะก่อให้เกิดโรคร้ายและส่งผลไปยังสังคมและชุมชนใกล้เคียงได้ ในชุมชนที่ใกล้เคียงกับแหล่งท่องเที่ยวไม่เห็นด้วยกับการเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดเนื่องจากอาจจะส่งผลให้แพร่กระจายเชื้อโรคเข้าสู่ชุมชนได้

5.6 ความเสี่ยงด้านเวลา (Temporal risk) คือ การจำกัดจำนวนปริมาณนักท่องเที่ยวในพื้นที่น้อยส่งผลให้ต้องรอเข้าคิวในการใช้บริการนาน การจัดระเบียบการเข้าคิวที่ไม่เหมาะสมส่งผลให้นักท่องเที่ยวเสียเวลาในการรอเข้าใช้บริการ สถานที่ท่องเที่ยวมีการเปลี่ยนแปลงเวลาเปิด-ปิดที่ไม่แน่นอน

6. ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับโรคโควิด-19 หมายถึง ความรู้และความเข้าใจของนักท่องเที่ยวที่มีเกี่ยวกับโรคโควิด-19 เช่น อาการของโรค การติดต่อ คำแนะนำในการป้องกันตนเอง และมาตรการในการเตรียมตัวเข้าใช้บริการตามสถานที่ต่างๆ

กรอบความคิดในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย” มีกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

2. การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวไทย ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง

3. นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “ อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ” ครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้า รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสร้างเป็นตัวแปรสำหรับการศึกษาเพื่อตอบสนองสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนี้

- 1.แนวคิดและทฤษฎีลักษณะส่วนบุคคล
- 2.แนวคิดและทฤษฎีพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว
- 3.แนวคิดและทฤษฎีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว
- 4.ความรู้ ความเข้าใจมาตรการและการป้องกันการแพร่ระบาดของไวรัส Covid-19 ในประเทศไทย
- 5.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีด้านลักษณะส่วนบุคคล

ความหมายด้านลักษณะส่วนบุคคล

ปรมะ สตะเวทิน (2541) ได้ศึกษาและได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มประชากรนั้น มีสมมติฐานว่ามวลชนผู้รับสารที่อยู่กลุ่มลักษณะทางประชากรเดียวกันจะมีลักษณะทางจิตวิทยาที่คล้ายคลึงกัน ส่วนที่มีลักษณะทางประชากรที่ต่างกันจะมีลักษณะทางจิตวิทยาที่แตกต่างกันดังนี้

1. เพศ โดยปกติแล้วบุคคลจะมีความแตกต่างกันไปทั้งด้านกายภาพ บุคลิก และลักษณะนิสัยใจคอในเรื่องเพศก็เช่นเดียวกัน ผู้หญิงกับผู้ชายมีนั้นก็มีลักษณะแตกต่างกันในเรื่องของค่านิยม ความคิด และทัศนคติ ทั้งนี้เพราะสังคมและวัฒนธรรมได้มีการกำหนดบทบาทและกิจกรรมของในแต่ละเพศต่างกัน ผู้หญิงเป็นคนที่อารมณ์อ่อนไหว หรือไวต่อความรู้สึก นอกจากนี้ผู้หญิงถูกชักจูงใจได้ง่ายกว่าผู้ชาย ลักษณะด้านอื่น ๆ ได้แก่ ผู้ชายใช้หลักการหรือเหตุผลที่ใช้ในการตัดสินใจที่มากกว่าผู้หญิง แต่ผู้หญิงเป็นเพศที่เข้าใจถึงจิตใจของคนได้มากกว่า

2. อายุ อายุของผู้รับสาร เป็นสิ่งหนึ่งที่สามารถใช้ในการวิเคราะห์มวลชน ผู้รับสารอายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนมีความเหมือนกันหรือแตกต่างกัน ในเรื่องความคิดและพฤติกรรม โดยทั่วไปแล้วคนที่มีอายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยม ในขณะที่คนที่มีอายุมากมักจะมีความคิดอนุรักษนิยมมากกว่า ซึ่งอายุยังเป็นสิ่งกำหนดความแตกต่างในเรื่องความยากง่ายในการชักจูง

ด้วย เมื่อคนมีอายุมากขึ้นโอกาสที่คนจะถูกชักจูงใจจะน้อยลง เนื่องจากเป็นคนที่เริ่มมีความคิดเป็นของตนเองมากขึ้น อีกทั้งในเรื่องความต่างของวัย มักจะมีความต้องการในสิ่งต่างๆที่ไม่เหมือนกันไปด้วย เช่น วัยกลางคนและผู้สูงอายุมักจะคำนึงเรื่องความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ในขณะที่หนุ่มสาวอาจจะสนใจในเรื่อง สังคม ความยุติธรรม เป็นต้น กล่าวว่ายว่ช่วงอายุสามารถแบ่งได้เป็น 5 ช่วง คือ ช่วงทารก ช่วงวัยรุ่น ช่วงวัยผู้ใหญ่ และช่วงวัยชรา ซึ่งแต่ละวัยนั้นจะมีความนึกคิด ความริเริ่ม สภาพของร่างกายที่แตกต่างกัน

3. รายได้ รายได้ของคนย่อมเป็นเรื่องกำหนดความต้องการ ตลอดจนความคิดเห็นของคน เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ และพฤติกรรมของคน คนที่มีฐานะหรือรายได้ที่สูงขึ้นจะใช้สื่อมวลชนมากขึ้นด้วย ซึ่งมักจะเป็นการใช้เพื่อแสวงหาข่าวสารสำหรับนำไปใช้ประโยชน์ในโอกาสต่อไป

4. อาชีพ คนที่มีอาชีพต่างกันย่อมมีแนวความคิด และค่านิยมที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันไป คนที่รับราชการมักคำนึงถึงยศถาบรรดาศักดิ์ สวัสดิการ ศักดิ์ศรี และเกียรติภูมิของความเป็นราชการ ในขณะที่คนทำธุรกิจเอกชนอาจคำนึงถึงรายได้ และสถานภาพในสังคมของตน แม้แต่คนรับราชการด้วยกันก็มีความเห็น และค่านิยม ตลอดจนพฤติกรรมที่แตกต่างกันทั้งทหาร ตำรวจ แพทย์ พยาบาล ผู้พิพากษา ครู เป็นต้น

5. ระดับการศึกษา หมายถึง ปัจจัยที่ทำให้แต่ละบุคคลคนนั้นมีความคิด รวมถึงพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไป เช่น คนที่มีการศึกษาสูงส่วนใหญ่จะเป็นผู้รับสารได้ดีกว่า และเลือกซื้อสินค้าและบริการที่มีคุณภาพ แต่บุคคลกลุ่มนี้อาจไม่เชื่ออะไรง่ายๆ ถ้าหากไม่มีเหตุผลที่จะสามารถมายืนยันได้ในกลุ่มนี้ก็จะไม่เชื่อ

จากแนวคิดและทฤษฎีด้านด้านประชากรศาสตร์ (Demographic) ให้ข้อสรุปว่า ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล อันได้แก่ อายุ เพศ อาชีพ รายได้ และระดับการศึกษา เป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลของการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว

ความหมายพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว

มีนักวิชาการได้ให้ความหมาย ได้แก่ ราณี อธิชัยกุล (2554) ได้ให้ความหมายว่า หมายถึง พฤติกรรมหรือการกระทำที่แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการของจิตใจที่ตอบสนองต่อการท่องเที่ยว เช่น จุดประสงค์ในการท่องเที่ยว ความถี่ใน การท่องเที่ยว ระยะเวลาในการท่องเที่ยว วิธีการเตรียมการเดินทาง ผู้ร่วมเดินทาง สถานที่ที่จะไป ท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว แหล่งข้อมูลการท่องเที่ยว ประเภทที่พักแรม เป็นต้น

Cohen (1974) กล่าวว่า นักท่องเที่ยวจะต้องเป็นบุคคลที่มีการเดินทางในลักษณะเฉพาะในด้านต่างๆเช่น ระยะเวลา ระยะทาง ความสมัครใจ และวัตถุประสงค์ในการเดินทาง

Neil (1979) กล่าวว่า นักท่องเที่ยวต้องเป็นผู้ที่พำนักอยู่ในสถานที่ท่องเที่ยวมากกว่า 24 ชั่วโมง

สุวีร์ณัฐ โสภณศิริ (2554) กล่าวว่า พฤติกรรมที่หลากหลายของนักท่องเที่ยวแต่ละประเภทและมีความแตกต่างกันอย่างน้อย 3 ประการ คือ 1) สถานที่ท่องเที่ยว 2) กิจกรรมที่ทำในระหว่างการท่องเที่ยว และ 3) รูปแบบในการท่องเที่ยว

เลิศพร ภาวะสกุล (2559) กล่าวว่า พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเป็นพฤติกรรมที่มีเป้าหมายนักท่องเที่ยวทุกคนมีอิสระในการเลือกและมีอิสระในการตัดสินใจว่าจะเลือกท่องเที่ยวที่ไหน

Pizam และ Mansfeld (2000) กล่าวว่า “โดยทั่วไปมนุษย์ทุกคนมีเหตุผลและมี การใช้ข้อมูลที่มีอย่างเป็นระบบเราไม่ยอมรับในความคิดที่ว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นพฤติกรรมที่ถูกควบคุมโดยแรงจูงใจที่ไม่รู้สึกตัวหรือเกิดจากความอยากที่ไม่จบสิ้น ตรงกันข้ามกับมนุษย์เราจะพิจารณาไตร่ตรองนัยต่างๆของการกระทำก่อนการตัดสินใจที่จะแสดงหรือไม่แสดงพฤติกรรมของเรา

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวมีความหลากหลายและเป็นพฤติกรรมที่มีเป้าหมายในการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด มีการรับรู้เกิดความต้องการของจิตใจที่ตอบสนองต่อการท่องเที่ยวโดยมีความเป็นอิสระในการเลือกตามลักษณะโดยทั่วไปของนักท่องเที่ยวแต่ละประเภทนั่นเอง

พฤติกรรมนักท่องเที่ยว เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นของนักท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นโดยนักท่องเที่ยวที่ได้แสดงออกมาที่เกี่ยวข้องกับการใช้บริการการท่องเที่ยว โดยบุคคลอื่นจะเป็นผู้สังเกตการกระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม เพื่อเป็นการมุ่งตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นเช่น การเดินทางไปเที่ยวสักที่ โดยในด้านพฤติกรรมภายนอกของนักท่องเที่ยว (Tourist's Overt Behaviour) ที่กล่าวมาคือเป็นสิ่งที่คนอื่นสามารถรับรู้ได้โดยอาศัยประสาทสัมผัส ส่วนในด้านของพฤติกรรมภายในของนักท่องเที่ยว (Tourist's Covert Behaviour) เป็นตัวที่ใช้ทำงานให้ส่วนต่างๆภายในร่างกาย ที่ร่างกายควบคุมอยู่ให้มีความสัมพันธ์กันอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของอารมณ์ความรู้สึก หรือสิ่งต่างๆที่เราคิดอยู่ในใจ ซึ่งหมายความว่าพฤติกรรมภายในจะเป็นตัวที่คอยกำหนดการแสดงออกพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้เห็นภายนอกอยู่เสมอ

องค์ประกอบของพฤติกรรมนักท่องเที่ยวนั้นองค์ประกอบสำคัญ 7

ประการ คือ

1. เป้าหมาย หมายถึง พฤติกรรมนักท่องเที่ยวทุกๆพฤติกรรมที่จะต้องมียุทธศาสตร์ในการกระทำ เช่น นักท่องเที่ยวกลุ่มอนุรักษ์ต้องการเกียรติยศที่เป็นการแสดงให้เห็นว่าตนเดินทางท่องเที่ยวมาโดยที่สภาพแวดล้อมในสถานที่ที่ได้เดินทางไปนั้นยังคงสภาพความสมบูรณ์ของระบบนิเวศน์เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

2. ความพร้อม หมายถึง เป็นสถานะและความสามารถในการที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เกิดความสมบูรณ์ เพื่อตอบสนองความต้องการ เช่น บุคคลกลุ่มที่รักผจญภัย มีความนิยมที่ชอบกิจกรรมลุยๆ เช่น ปีนหน้าผาต้องมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจที่สามารถจะทำกิจกรรมที่ชื่นชอบได้

3. สถานการณ์ หมายถึง โอกาสหรือเหตุการณ์ที่เอื้ออำนวยให้เป็นไปตามสถานการณ์ที่กำลังจะเป็นไป เพื่อเป็นตัวตอบสนองความต้องการให้ตรงกับเป้าหมาย เช่น การท่องเที่ยวตามหมู่เกาะทะเล ควรไปในช่วงที่มีฟ้าสดใสไม่ควรไปในช่วงที่มีพายุหรือฝนฟ้าคะนอง

4. การแปลความหมาย หมายถึง เป็นการคิดค้นหาวิธี ที่ให้ตรงกับความต้องการมากที่สุด ในเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง เช่น เวลาช่วงเที่ยงถือว่าเป็นเวลาที่นักท่องเที่ยวควรหยุดพักรับประทานอาหารกลางวันและพักผ่อนตามอัธยาศัย

5. การตอบสนอง คือ การตัดสินใจกระทำกิจกรรมตามที่เราได้ตัดสินใจเลือกทำขึ้นมาแล้ว เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่เราต้องการ เช่น นักท่องเที่ยวได้ตัดสินใจที่จะเดินทางท่องเที่ยวในช่วงวันหยุด เพื่อพักผ่อน ดังนั้นนักท่องเที่ยวจะต้องวางแผนการเดินทางล่วงหน้า เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ ตั้งแต่การกำหนดสถานที่ท่องเที่ยว แผนการเดินทาง การจองที่พัก เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง

6. ผลลัพธ์ที่ตามมา คือ เกิดจากผลของการกระทำอย่างหนึ่งนี้อาจได้ผลไปตามที่คาดหมายไว้ หรืออาจไม่ตรงกับความคาดหวังที่ตั้งใจไว้ เช่น นักท่องเที่ยวมีแพลนที่จะเข้ามาเที่ยวในประเทศไทย แต่ว่าในเวลานั้นเกิดเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงที่สนามบิน ส่งผลให้สนามบินต้องปิดทำการชั่วคราว ทำให้ไม่สามารถออกจากสนามบินได้ ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ตามมาเป็น นักท่องเที่ยวไม่สามารถเข้ามาท่องเที่ยวได้ซึ่งไม่บรรลุผลตามที่คาดหมายไว้

7. ปฏิกริยาต่อความผิดหวัง คือ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อสิ่งที่ทำลงไปนั้นไม่ได้เป็นไปตามเป้าหมายตามที่ต้องการ ทำให้เราต้องมานั่งหาวิธีคิด ไตร่ตรอง เพื่อลองดูวิธีใหม่ๆ ที่จะสามารถมาตอบสนองความต้องการ หรืออาจจะปล่อยแบบไม่ทำอะไรเลย เพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีความหวังที่จะเกิดขึ้นได้ เช่น การก่อเหตุชุมนุมประท้วงที่เกิดขึ้นที่ประเทศฮ่องกง ซึ่งทำให้

นักท่องเที่ยวที่มีแผนการเดินทางไปยังประเทศดังกล่าวกลับต้องยกเลิก ทำให้เกิดความผิดหวัง เพราะกลัวในเรื่องด้านความปลอดภัย ส่งผลทำให้ไม่ได้เดินทางไปยังประเทศนั้น หรืออาจจะต้องเปลี่ยนแปลงไปเที่ยวในพื้นที่เมืองอื่นๆหรือประเทศอื่นแทนเพื่อความปลอดภัย

Perreault (1978) ได้เสนอรูปแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยวออกเป็น 4 รูปแบบ ได้แก่

1) นักท่องเที่ยวแบบประหยัด (Budget Travelers) โดยทั่วไปแล้วนักท่องเที่ยวประเภทนี้ที่รายได้ปานกลาง แต่แสวงหาการหยุดพักผ่อนหรือท่องเที่ยวที่ใช้ค่าใช้จ่ายต่ำ

2) นักท่องเที่ยวชอบผจญภัย (Adventurous Travelers) เป็นนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาดีและมีผลตอบแทนด้านรายได้ตั้งปานกลางถึงสูง อีกทั้งมีความชื่นชอบในกิจกรรมระหว่างการเดินทางหรือการท่องเที่ยวแบบผจญภัยที่มีความสนุกและท้าทาย เช่น ปีนผา

3) นักท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด (Vacationers Travelers) เป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็กๆ ซึ่งมักใช้เวลาในการคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวหรือการเดินทางในครั้งต่อไปว่าจะไปที่ไหน อย่างไร นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ค่อนข้างมีความกระตือรือร้นแต่มีรายได้ค่อนข้างน้อย

4) นักท่องเที่ยวแบบชอบเดินทางโดยใช้ระยะเวลาเดินทางยาวนาน (Moderates Travelers) เป็นนักท่องเที่ยวที่มีใจรักการท่องเที่ยวเดินทางอย่างมากแต่ไม่สนใจการท่องเที่ยวในระหว่างวันหยุดสุดสัปดาห์หรือการใช้เวลากับการเล่นกีฬา แต่จะชอบการเดินทางที่ใช้ระยะเวลานานมากกว่า

รูปแบบการท่องเที่ยวตามลักษณะการจัดการเดินทาง

ชวลินุช อุทยาน (2551) การท่องเที่ยวในลักษณะนี้แบ่งออกเป็น 2 รูปแบบใหญ่ ตามลักษณะของการจัดการเดินทางของ นักท่องเที่ยว คือ การท่องเที่ยวแบบหมู่คณะ และการท่องเที่ยวแบบอิสระ

1. **การท่องเที่ยวแบบหมู่คณะ** เป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวซื้อรายการนำเที่ยว (Package Tour) จากบริษัทนำเที่ยว โดยเดินทางท่องเที่ยวเป็นหมู่คณะ ซึ่งเป็นการจัดการท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวจำนวน 11 คนขึ้นไป อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติ การท่องเที่ยวแบบหมู่คณะอาจมีจำนวนนักท่องเที่ยวน้อยกว่า 11 คน ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการทำธุรกิจของบริษัทนำเที่ยว ทั้งนี้บริษัทนำเที่ยวจะทำหน้าที่เป็นผู้จัดการเกี่ยวกับยานพาหนะ ที่พัก อาหาร และ การนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว โดยอาจดำเนินการอำนวยความสะดวกเต็มรูปแบบ (full package) หรืออาจจัดสรรบริการเพียงบางสิ่งบางอย่างให้เท่านั้น หากเป็นลักษณะการท่องเที่ยวที่มีโปรแกรมการเดินทางเป็นหมู่คณะในราคาพิเศษที่มีการจ่ายล่วงหน้าโดยไม่มี เงื่อนไขว่าคณะดังกล่าวจะต้องเดินทางโดยเที่ยวบินเดียวกันทั้งไปและกลับ ตลอดจนใช้

เวลาทั้งหมดในการเดินทาง ร่วมกัน เรียกว่า การท่องเที่ยวเป็นกลุ่มแบบจ่ายเบ็ดเสร็จ (Group Inclusive Tour: GIT หรือ All Inclusive Tour: AIT) โดยทั่วไปนักท่องเที่ยวเหล่านี้มักจะเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆเป็นรูปแบบของหมู่คณะ ด้วยรถนำเที่ยว โดยจะมีมัคคุเทศก์ผู้นำเที่ยวของบริษัทนำเที่ยวเป็นผู้นำทาง และมีการบรรยายเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การท่องเที่ยวลักษณะนี้จึงเหมาะสำหรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่งมาเยือนสถานที่นั้นเป็นครั้งแรก (First Visitor) และยังไม่มีความไม่คุ้นเคยหรือไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับสถานที่นั้นๆมาก่อน

เหตุผลหลักที่นักท่องเที่ยวนิยมเลือกการเดินทางในรูปแบบของการเดินทางท่องเที่ยวแบบหมู่คณะ

1.1 ประหยัดเงิน การท่องเที่ยวในลักษณะนี้เป็นแบบเหมาจ่าย และมีจำนวนผู้เดินทางมาก บริษัทนำเที่ยวจึงสามารถให้ราคาพิเศษแก่นักท่องเที่ยวได้ ในขณะที่นักท่องเที่ยวก็ได้รับการบริการที่ถูกต้องกว่าการเดินทางด้วยตนเอง

1.2 มีกลุ่มเพื่อนร่วมทาง นักท่องเที่ยวที่ต้องเดินทางคนเดียวไปในสถานที่แปลกใหม่ ก็จะไม่รู้สึกโดดเดี่ยว และ รู้สึกปลอดภัย เมื่อเดินทางเป็นหมู่คณะไปกับบริษัทนำเที่ยวนอกจากนี้ยังอาจได้เพื่อนใหม่ที่มีรสนิยมและความสนใจใกล้เคียงในคณะที่เดินทางไปด้วยกัน

1.3 ความเหมาะสมคล่องตัว ซึ่งในการเดินทางแบบหมู่คณะนั้นบริษัทนำเที่ยวจะมีการวางแผนและกำหนดการในการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน รวมทั้งทางบริษัทนั้นก็ได้มีการดูแลเรื่องความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวต่อเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดมาก่อน ซึ่งนักท่องเที่ยวจึงไม่จำเป็นต้องแก้ไขปัญหาอะไรที่เกิดขึ้นเพียงแต่ต้องเที่ยวแบบระมัดระวังตัวเองในระหว่างการท่องเที่ยวเพื่อไม่ให้เกิดปัญหา จึงรู้สึกสบายและท่องเที่ยวได้

1.4 การติดต่อสื่อสารที่สะดวกยิ่งขึ้น ซึ่งถ้าหากเป็นการท่องเที่ยวในรูปแบบที่เน้นไปยังสถานที่ที่มีภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างจากตัวนักท่องเที่ยวมาก การใช้บริการนำเที่ยวจะเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางได้ง่ายยิ่งขึ้น เนื่องจากจะมีไกด์ที่คอยนำทางและสื่อสารกับคนในพื้นที่ในกรณีที่เราไม่รู้ภาษาบ้านเขา เป็นตัวช่วยให้เราสะดวกยิ่งขึ้น

1.5 สิทธิพิเศษที่ได้รับ นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปหมู่คณะอาจได้รับสิทธิพิเศษบางอย่าง เช่น การเยี่ยมชม สถานที่สำคัญบางแห่งจะมักจะนิยมเปิดให้บริการเฉพาะกลุ่มนักท่องเที่ยวบางกลุ่มเท่านั้น หรือการเดินทางร่วมกับคนสำคัญในกลุ่มทัวร์ก็จะทำให้เข้าถึงสถานที่ได้ง่ายยิ่งขึ้น เป็นต้น

2. การท่องเที่ยวแบบอิสระ (FIT – Foreign Individual Tourism) เป็นลักษณะของการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยววางแผนจัดการเดินทางด้วยตนเองทุกอย่าง หรือการใช้บริการของ

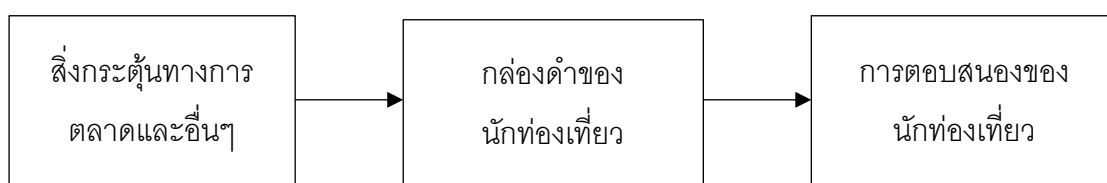
บริษัทนำเที่ยวในการ อำนวยความสะดวกบางส่วน เช่น การจองบัตรโดยสารเครื่องบิน การจองที่พัก เป็นต้น แต่เป็นผู้วางแผนการ ท่องเที่ยวที่จะเข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยวเมื่อใด และจะใช้เวลานานเท่าใด เป็นความรับผิดชอบของนักท่องเที่ยวคนนั่นเอง ในกรณีการท่องเที่ยวในลักษณะนี้ นักท่องเที่ยวเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการท่องเที่ยวกับบริษัทนำเที่ยว นักท่องเที่ยวคุ้นเคยกับสถานที่ท่องเที่ยวที่นั่นแล้ว แต่หากนักท่องเที่ยวไม่คุ้นเคยกับเส้นทางหรือสถานที่นั้นๆ ก็อาจเสียทั้งเวลาและเงินทองมากเกินไปจนความจำเป็นได้ การท่องเที่ยวประเภทนี้จึงเหมาะสำหรับนักท่องเที่ยวที่ได้มีการศึกษาแหล่งท่องเที่ยวที่นั่นๆ มาก่อน หรือเป็นนักท่องเที่ยวที่กลับมาเยือนแหล่งท่องเที่ยวที่นั่นซ้ำอีกครั้ง ซึ่ง นักท่องเที่ยวมีความคุ้นเคยกับสถานที่นั้นดีแล้ว เหตุผลหลักที่นักท่องเที่ยวนิยมเลือกเดินทางในรูปแบบการท่องเที่ยวแบบอิสระ คือ

2.1 ความเป็นส่วนตัวสูง และสามารถยืดหยุ่นเวลาได้ตามต้องการ ทั้งนี้หากเดินทางเป็นหมู่คณะกับ บริษัทนำเที่ยว นักท่องเที่ยวจะต้องเดินทางให้เป็นไปตามเวลาที่กำหนดไว้ในแผนการเดินทางท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด โอกาสที่จะเยี่ยมชมสถานที่ที่สนใจอย่างละเอียดจึงมีน้อย

2.2 ต้องการการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพมากกว่าปริมาณแหล่งท่องเที่ยวที่ได้ไปเยือน กล่าวคือ หากท่องเที่ยวเป็นหมู่คณะ นักท่องเที่ยวมักจะไปเยือนสถานที่ท่องเที่ยวจำนวนมาก แต่นักท่องเที่ยวกลับไม่มีเวลาได้ศึกษาสถานที่นั้นอย่างละเอียดอย่างที่ต้องการ หรือไม่ได้เรียนรู้วัฒนธรรม หรือรู้จักกับคนในพื้นที่ได้อย่างเต็มที่ นักท่องเที่ยวจึงเพียงได้แต่สัมผัสสถานที่ท่องเที่ยวที่นั่นโดยผิวเผิน ในขณะที่นักท่องเที่ยวที่เดินทางเองจะมีโอกาสในการสัมผัสสถานที่ท่องเที่ยวและได้เรียนรู้อะไรมากขึ้นอย่างเต็มที่ เพราะเวลาไม่จำกัดใช้เวลาเท่าไรก็ได้ และสามารถวางแผนการเดินทางตามที่ใจเราต้องการได้อีกด้วย

ตัวแบบของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2557) กล่าวถึงตัวแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยวว่าเป็น การศึกษาให้เห็นถึงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

ภาพประกอบ 2 ตัวแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

1. สิ่งกระตุ้น (Stimulus) อาจเกิดขึ้นเองจากจากสิ่งกระตุ้นจากภายนอก (Outside Stimulus) ซึ่งสิ่งกระตุ้นจากภายนอกนี้อยู่รอบ ๆ ตัวนักท่องเที่ยวทำให้เกิดความต้องการผลิตภัณฑ์ และสิ่งกระตุ้นนี้ถือว่าเป็นแรงจูงใจให้เกิดการซื้อสินค้า (Buying Motive) โดย สิ่งกระตุ้นภายนอกประกอบด้วย

สิ่งกระตุ้นทางการตลาด หรือสิ่งกระตุ้นอื่น ๆ (Marketing Stimulus) เป็นตัวแปรทางการตลาดที่นักท่องเที่ยวสามารถควบคุม ได้ 4 ประการ ซึ่งประกอบด้วย

1.1 ผลลัพธ์ทางการท่องเที่ยว อาจเป็นสิ่งที่สัมผัสได้และสัมผัสไม่ได้

ส่วนประกอบของสินค้า และบริการทางการท่องเที่ยวที่ออกแบบกำหนดคุณภาพ เพื่อกระตุ้นความต้องการของนักท่องเที่ยว

1.2 ราคาผลลัพธ์ทางการท่องเที่ยว เป็นสิ่งกำหนดมูลค่า ในการแลกเปลี่ยน สินค้าหรือ บริการในรูปแบบ เงินตรา การกำหนดราคาให้เหมาะสมกับ ผลลัพธ์ และบริการของนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย

1.3 การจัดจำหน่ายทางการท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่จัดจำหน่าย เช่น ท่าเล ที่ตั้งมีความสะดวก

1.4 ส่งเสริมการตลาดทางการท่องเที่ยว เป็นสิ่งกระตุ้นสื่อต่าง ๆ ที่ เผยแพร่สินค้า หรือบริการเพื่อกระตุ้นความต้องการของนักท่องเที่ยว

- การโฆษณา (Advertising) เป็นลักษณะการติดต่อสื่อสาร แบบไม่ใช้บุคคล โดยผ่านสื่อต่าง ๆ

- การขายโดยใช้บุคคล (Personal Selling) เป็นการสื่อสารทางตรงแบบเผชิญหน้า

- การส่งเสริมการขาย (Sale Promotion) เป็นกิจกรรมทางการตลาดที่ นอกเหนือจากการขายโดยใช้บุคคล การโฆษณา และการประชาสัมพันธ์ที่ช่วยกระตุ้นการซื้อของผู้บริโภค และประสิทธิภาพของผู้ขาย

- การให้ข่าวและการประชาสัมพันธ์ (Publicity and Public - Relation) เป็นการสื่อสารให้ผู้บริโภครับรู้ข้อมูลต่าง ๆ

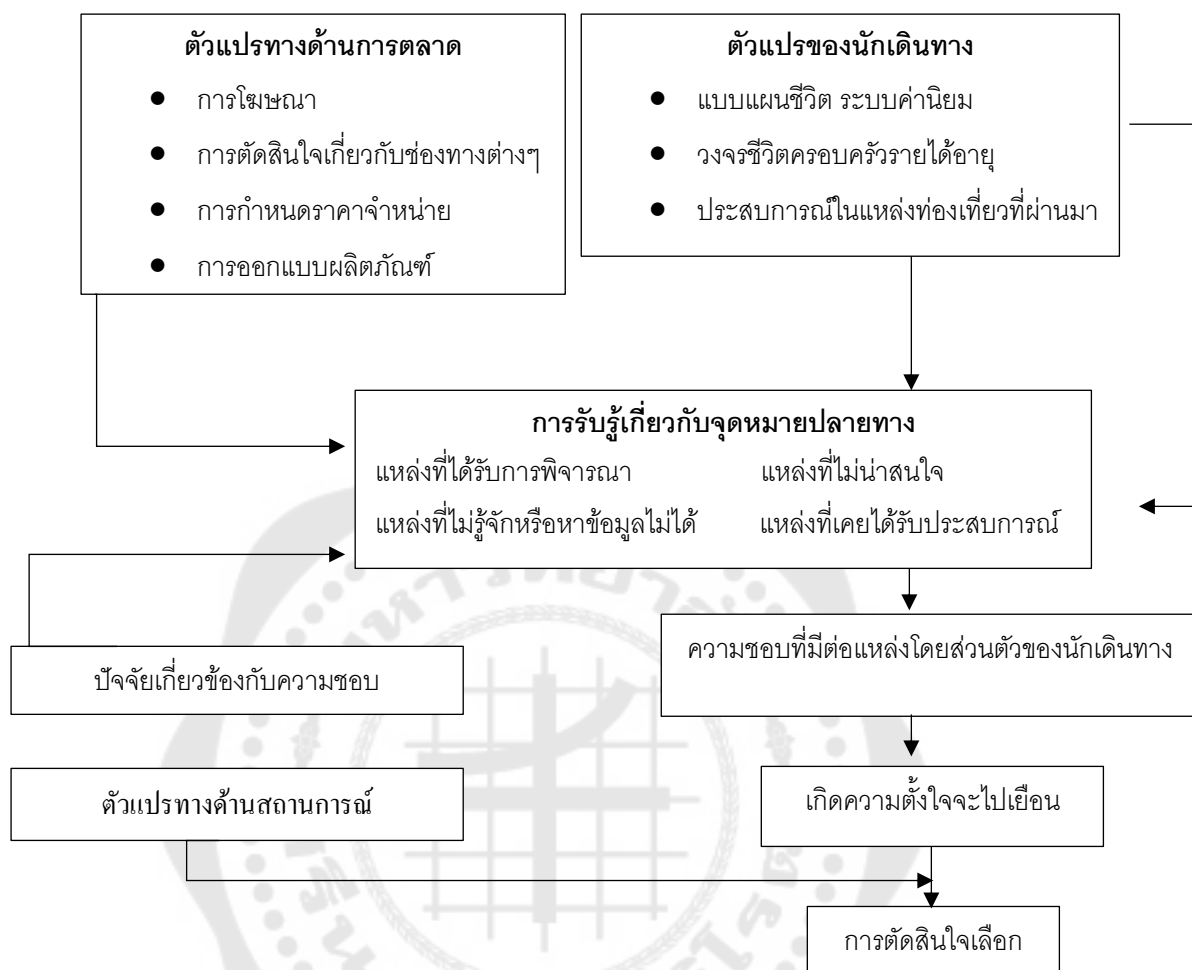
2. กล่องดำของนักท่องเที่ยว (Tourist's Black Box) ซึ่งผู้ผลิตหรือผู้ขายบริการ ทางการท่องเที่ยวไม่สามารถ ทราบความต้องการจากนักท่องเที่ยวได้ จึงต้องพยายามค้นหา ความรู้สึกนึกคิดของนักท่องเที่ยว ซึ่งได้รับอิทธิพลจากกระบวนการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว

3. การตอบสนองของนักท่องเที่ยว (Tourist's Response) เป็นการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวโดยนักท่องเที่ยวจะมีการตัดสินใจในประเด็นต่าง ๆ คือการเลือกผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว การเลือกตราสินค้า การเลือกผู้จำหน่าย การเลือกเวลาในการรับบริการ การเลือกปริมาณเท่าไร เป็นต้น

โมเดลหรือรูปแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

โมเดลการเลือกจุดหมายปลายทางนักท่องเที่ยวของ Woodside และ Lysonski

Woodside และ Lysonski (1989) เป็นนักวิชาการทางการท่องเที่ยวที่ได้เสนอโมเดลที่แสดงกระบวนการตัดสินใจเลือกจุดหมายปลายทางนักท่องเที่ยวซึ่งสร้างมาจากหลายแนวคิดที่มีผู้อื่นเคยเสนอไว้ และข้อค้นพบต่างๆ จากงานวิจัยด้านจิตวิทยาเชิงพฤติกรรมนอกจากนี้ยังใช้ผลการวิจัยทางการตลาดท่องเที่ยวและการเดินทางด้วย Woodside และ Lysonski (1989) ได้ทำการทดสอบโมเดลกับกลุ่มนักศึกษา พบว่าสอดคล้องกับสมมติฐานที่เขาตั้งไว้ว่าบริการหรือผลิตภัณฑ์ที่ผู้บริโภคดึงออกมาจากความทรงจำระยะยาวเอามาเก็บไว้ในความทรงจำในปัจจุบัน ซึ่งเป็นความทรงจำที่เกิดจากการรับรู้จะเป็นบริการที่ได้รับการพิจารณาและอาจจะถูกเลือกซื้อ ผู้ทำการวิจัยทั้งสองได้สรุปว่าการพยายามที่จะสืบสาวให้เข้าไปถึงการรับรู้เกี่ยวกับจุดหมายปลายทางและความชอบในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นคู่แข่งของกันและกัน น่าจะถือว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดีสำหรับการวัดการผลการดำเนินงานทางการตลาด และสำหรับการวางแผนการดำเนินการตลาด อย่างไรก็ตามควรจะมีการทำวิจัยระยะยาวกับกลุ่ม ตัวอย่างอื่นที่ไม่ใช่กลุ่มนักศึกษาด้วยก่อนที่จะสรุปผลที่เป็นที่ยอมรับกันได้กว้างขวางมากขึ้น ความจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงกระบวนการเลือกจุดหมายปลายทางนักท่องเที่ยว เพราะอุปสงค์ทางการท่องเที่ยวมีมากขึ้น จึงได้รวบรวมองค์ความรู้ที่เป็นพื้นฐานทางทฤษฎีเกี่ยวกับ กระบวนการเลือกจุดหมายปลายทางนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว และพบว่ายังไม่มีพื้นฐานทาง ทฤษฎีที่แน่นอนพอจะใช้อธิบายกระบวนการเลือกจุดหมายปลายทางนักท่องเที่ยวได้ การวิจัยที่ทำการ ส่วนมากจะเน้นที่ประเด็นเกี่ยวกับการชอบของนักท่องเที่ยวและพฤติกรรมเลือกจุดหมาย ปลายทางของนักท่องเที่ยว เสนอว่าควรมีการศึกษาเพิ่มให้ลึกลงไปว่าแบบแผนหรือวิธีการเลือก จุดหมายปลายทางที่เป็นแบบเดียวกันจะนำไปสู่พฤติกรรมนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวอย่างไร เดียวกันหรือไม่นอกจากนี้เขายังสรุปว่าการวิจัยในอนาคตจะใช้กลยุทธ์ที่มีอยู่ 2 อย่างผสมกัน ได้แก่ การศึกษาถึงความชอบที่นักท่องเที่ยวกล่าวออกมาเป็นคำพูดส่วนหนึ่ง และศึกษาถึงการเลือกของ นักท่องเที่ยวจริงอีกส่วนหนึ่งประกอบกัน ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 3 โมเดลของ Woodside และ Lysonski

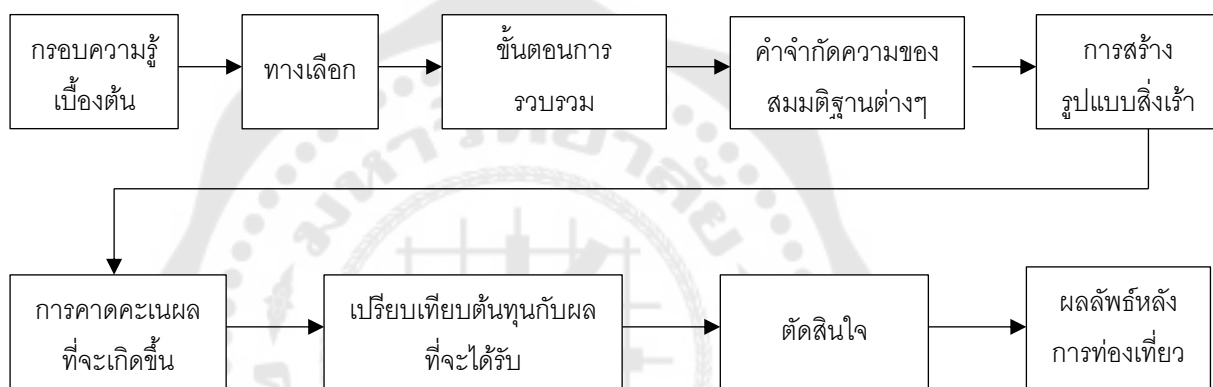
โมเดลของ Wahab, Crampon and Rothfield.

Wahab, Crampon, และ Rothfield (1978) กลุ่มผู้ริเริ่มในระยะแรกที่อธิบายถึงพฤติกรรมการสั่งซื้อการท่องเที่ยว ได้พยายามชี้ให้เห็นว่า การสั่งซื้อการท่องเที่ยวเป็นการซื้ออย่างมีจุดมุ่งหมายและเป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะ เฉพาะตัว แตกต่างจากการซื้อสินค้าอื่น เพราะมีคุณลักษณะเฉพาะ 4 ประการ ดังนี้

1. ไม่มีผลตอบแทนที่เป็นรูปธรรมหรือวัตถุที่จับต้องได้ภายหลังจากการลงทุน
2. มีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับรายได้ที่ผู้สั่งซื้อได้รับอยู่
3. การซื้อไม่ได้เกิดขึ้นโดยฉับพลันหรือไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน
4. ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมาจากการออมและการวางแผนการเงินเอาไว้

ล่วงหน้า

นักทอ่งเที่ยวยอมรับว่าการทอ่งเที่ยวจะทำให้เงินที่ออมพร่องไปและต้องไม่คาดหวังผลตอบแทนที่เป็นตัวเงินจากการซื้อความพอใจที่ไม่สามารถจับต้องได้ การลงทุนเพื่อการทอ่งเที่ยว มีความอ่อนไหวต่อความผิดหวัง และจะรู้สึกไม่ดีถ้ามีสิ่งใดหรือใครมาทำลายความรู้สึกของเขาขณะทอ่งเที่ยวแต่การตัดสินใจทอ่งเที่ยวมีการดำเนินไปเป็นขั้นและเพื่อจูงใจให้ผู้ซื้อตัดสินใจซื้อและเกิดการซื้อซ้ำในอนาคตผู้ขายควรที่จะเกาะติดกับผู้ซื้อตลอดทุกขั้นตอนของกระบวนการตัดสินใจซื้อ และ จะต้องมีการปรับกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 4 โมเดลของ Wahab, Crampon and Rothfield.

แนวคิดและทฤษฎีการรับรู้ความเสี่ยง

ความหมายของการรับรู้ความเสี่ยง สำนักงาน เอ.เอ็ม.ที ไชลูชั่น (2561)

ความเสี่ยง คือ เป็นสภาวะช่วงหนึ่งที่จะทำให้เกิดความผิดพลาด การรื้อไหล ความสูญเปล่า ที่อาจเกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่เราไม่ทราบมาก่อน โดยอาจเกิดขึ้นในอนาคต และส่งผลกระทบต่อวัตถุประสงค์ที่ทำให้การดำเนินการไม่เป็นไปตามเป้าหมายหรือสิ่งที่คาดหวังไว้ขององค์กร และส่งผลทำให้ไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เนื่องจากมีความเสี่ยงเข้ามาเป็นอุปสรรค

Kotler และ และคนอื่นๆ (2001)กล่าวว่า การรับรู้ความเสี่ยง (Perceived risk) คือ ความสามารถในการประเมินค่าความเสี่ยงที่ผู้บริโภคต้องเผชิญในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าและการบริการ ซึ่งการมีความสามารถดังกล่าวที่แตกต่างกันของผู้บริโภคมีผลกระทบทำให้พฤติกรรมผู้บริโภคแตกต่างกันไป

ทั้งนี้ในการให้คำนิยามของคำว่า การรับรู้ความเสี่ยง (Perceived risk) นั้นยังเน้นถึงความรู้สึกจิตวิสัย (Subjective Feeling) ซึ่งขึ้นอยู่กับ ความรู้สึกทางใจของผู้บริโภค ณิชภัค อโนทิพย์ (2556) โดยอาจกล่าวได้ว่าความเสี่ยง นั้นมีอิทธิพลต่อผู้บริโภคในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าและบริการ ไม่ว่าจะหลังจากการซื้อแล้ว ความเสี่ยงนั้นจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ก็ตาม แต่ถ้าความเสี่ยงนั้นอาจเป็นอันตรายร้ายแรงต่อผู้บริโภค แต่หากผู้บริโภคมีอาจรับรู้ได้ถึงความเสี่ยงเหล่านั้น ความเสี่ยงก็ไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการ

จากการศึกษาเรื่องการรับรู้ความเสี่ยงในหนังสือบทความวิชาการและงานวิจัยต่างๆ ของต่างประเทศ ณิชภัค อโนทิพย์ (2556) พบว่ามีการจำแนกการรับรู้ความเสี่ยงในบริบทของการซื้อสินค้าและการใช้บริการ ตามตารางข้างต้นนี้

การรับรู้ความเสี่ยง	Piers et al. (2004)	Cunningham et al. (2005)	Dooling et al. (2005)	Hassan et al. (2006)	Featherman & Pavlou (2003)	Forsythe & Shi (2003)
ด้านหน้าที่ของสินค้า	o	o	o	o	o	o
ด้านร่างกาย	o	o	-	o	-	-
ด้านสังคม	o	o	-	o	o	o
ด้านการเงิน	o	o	o	o	o	o
ด้านจิตใจ	o	o	-	o	o	o
ด้านเวลา	o	o	-	o	o	o
ด้านความเป็นส่วนตัว	o	-	o	o	o	o

ภาพประกอบ 5 ประเภทของการรับรู้ความเสี่ยง

ที่มา: ณิชภัค อโนทิพย์ (2556)

จากภาพประกอบข้างต้น พบว่ามีความเสี่ยงทั้งหมด 7 ด้าน ได้แก่ ด้านหน้าที่ของสินค้า ด้านร่างกาย ด้านการเงิน ด้านสังคม ด้านจิตใจ ด้านเวลา และด้านความเป็นส่วนตัว สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ความเสี่ยงด้านหน้าที่ของสินค้า (Performance Risk) คือ ความรู้สึกกว่าสินค้าหรือ บริการที่ซื้อไปไม่ตรงตามที่คาดหวัง หรือตามที่โฆษณาประชาสัมพันธ์ไว้หรือการบริการที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของลูกค้า

2. ความเสี่ยงด้านการเงิน (Financial Risk) คือ ความเสี่ยงจากการซื้อสินค้าหรือบริการแล้วไม่คุ้มค่าเท่ากับราคาที่ย่างออกไป หรือการใช้จ่ายในจำนวนที่มากเกินกว่ารายได้เฉลี่ยที่ได้รับ

3. ความเสี่ยงด้านเวลา (Time Risk) คือ การสูญเสียเวลาและความสะดวกสบายอันเนื่องมาจากการใช้สินค้าหรือบริการที่มีการรอเป็นเวลานานแล้วไม่คุ้มค่า

4. ความเสี่ยงด้านจิตใจ (Psychological Risk) คือ ผลกระทบของการใช้สินค้าหรือบริการที่มีต่อสภาพจิตใจของผู้ใช้ ที่รู้สึกทำให้ไม่สบายใจหรือทำให้รู้สึกว่าไม่ปลอดภัย กระทบจิตใจของลูกค้า เช่น การทำให้เสียหน้า หรือ การละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัว เป็นต้น

5. ความเสี่ยงด้านสังคม (Social Risk) คือ ผลกระทบของการใช้สินค้าหรือบริการที่มีต่อ ความนิยมในตัวผู้ใช้ เช่น ความรู้สึกที่คนรอบข้างไม่ยอมรับสินค้าหรือบริการความสามารถรับรู้ความเสี่ยงแต่ละด้านที่แตกต่างกัน กับประสบการณ์ การให้ ความสำคัญของผู้บริโภค และการรับรู้ ความเสี่ยงนี้จะส่งผลไปยัง พฤติกรรมการซื้อของผู้บริโภคแต่ละราย

6. ความเสี่ยงด้านกายภาพ (Physical Risk) คือ ผลกระทบจากภาพลักษณ์ของตัวสินค้าหรือบริการที่มองเห็นได้จากภายนอกและส่งผลให้เกิดความคิดก่อนมีการตัดสินใจใช้บริการ

7. ความเสี่ยงด้านความเป็นส่วนตัว (Privacy Risk) คือ ผลจากการที่ถูกคุกคามจากผู้อื่นซึ่งเป็นทั้งผู้รู้จักหรือไม่รู้จัก การให้บริการที่เกินความต้องการของเรา

ซึ่งนอกจากนั้นแล้วลักษณะของการบริการทางการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวที่ไม่สามารถจับต้องได้ จึงทำให้ไม่สามารถที่จะประเมินคุณภาพของการบริการได้จนกว่าจะได้ใช้บริการจริง ดังนั้นในการตัดสินใจใช้บริการทางการท่องเที่ยวจึงมีความเสี่ยง ซึ่งหมายถึงความไม่แน่นอนของผลลัพธ์ ที่ได้จากการใช้บริการเกิดขึ้นโดยการบริการที่ได้รับจริงอาจไม่ตรงกับบริการที่นักท่องเที่ยวคาดหวังไว้

ประเภทของการรับรู้ความเสี่ยง จิระวัฒน์ อนุวิชานนท์ (2554) ได้แก่

1. ความเสี่ยงด้านหน้าที่ (Functional risk) คือ ความไม่พอใจประสิทธิภาพของการให้บริการ เช่น การตอบสนองด้านความปลอดภัยในสถานที่ให้บริการนั้นว่ามีบริการให้ครบถ้วนหรือไม่และมีความไว้วางใจได้หรือไม่

2. ความเสี่ยงด้านการเงิน (Financial risk) คือ การสูญเสียเงินหรือค่าใช้จ่ายที่ไม่ได้คาดหวังไว้เช่น ในกรณีที่จะมีการเรียกเก็บ ค่าบริการอื่นๆ เพิ่มเติมนอกเหนือจากนี้หรือไม่

3. ความเสี่ยงด้านกายภาพ (Physical risk) คือ อันตรายจากการใช้บริการที่

อาจเกิดขึ้นกับบุคคลหรือทรัพย์สิน เช่น ฉันจะได้รับอันตรายจากการท่องเที่ยวในครั้งนี้หรือไม่ ในเรื่อง of สถานที่ที่ให้บริการ

4. ความเสี่ยงด้านจิตวิทยา (Psychological risk) คือ ความกลัวและอารมณ์ของบุคคล เช่น ความวิตกกังวลจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ส่งผลให้นักท่องเที่ยวกังวลใจที่จะเข้าไปใช้บริการหรือเดินทางไปยังสถานที่นั้นๆ

5. ความเสี่ยงด้านสังคม (Social risk) คือ ความคิดหรือปฏิกิริยาของบุคคลอื่นที่มีต่อการใช้บริการ เช่น การที่เราไปใช้สถานที่ท่องเที่ยวที่นั้นๆ และมีการพบปะกับนักท่องเที่ยวท่านอื่นๆ การหวาดระแวงจากบุคคลอื่นๆ เป็นต้น

6. ความเสี่ยงด้านเวลา (Temporal risk) คือ การเสียเวลา หรือความล่าช้าในการให้บริการ เช่น การที่มีการจำกัดจำนวนเข้าในการเข้าออกในการใช้บริการ ส่งผลให้เกิดการรอคอยเพื่อที่จะเข้าไปใช้บริการนั้นๆ

7. ความเสี่ยงด้านความรู้สึก (Sensory risk) คือ ผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์จากการใช้บริการซึ่งจะคล้ายๆกับความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยา เป็นในเรื่องของความรู้สึกนึกคิดที่มีผลต่อการใช้บริการการท่องเที่ยวในพื้นที่นั้นๆ ซึ่งผลกระทบต่อทางความรู้สึก

Lepp, Gibson, และ Lane (2011) ได้ทำการศึกษาเรื่องบทบาทของนักท่องเที่ยว และ ศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ ซึ่งได้แบ่งเป็น 2 ประเภทดังนี้คือ นักท่องเที่ยวที่แสวงหาความ แปลกใหม่ กับ นักท่องเที่ยวที่ท่องเที่ยวในแหล่งที่คุ้นเคย

โดยมีการแบ่งประเภทของความเสี่ยงออกเป็น 7 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. สุขภาพ
2. ความไม่มั่นคงทางการเมือง
3. การก่อการร้าย
4. อาหารที่ไม่คุ้นเคย
5. การปิดกั้นทางวัฒนธรรม
6. กฎหมายในประเทศและศาสนา
7. อาชญากรรม

Wilks และ Moore (2015) องค์การการท่องเที่ยวโลกมีมุมมองเกี่ยวกับความเสี่ยงเพื่อความ ปลอดภัย และการรักษาความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว ชุมชนและพนักงาน การท่องเที่ยวที่สามารถ แบ่งความเสี่ยงออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. มนุษย์และสถาบันสิ่งแวดล้อม

- 1.1 การกระทำผิดที่พบบ่อย เช่น การขโมยทรัพย์สิน การหลอกลวงต้มตุ๋นต่างๆ
 - 1.2 การทำร้ายร่างกาย เช่น การมีเรื่องชกต่อย การข่มขืนกระทำชำเรา
 - 1.3 การก่ออาชญากรรม เช่น การค้าประเวณี การชู้กรรโชกทรัพย์
 - 1.4 การก่อการร้าย เช่น การจับตัวประกัน การประท้วง
 - 1.5 สงคราม ปัญหาทางการเมือง ศาสนา และสังคม
 - 1.6 ขาดการบริการให้ความคุ้มครองประชาชนและสถาบัน
2. หน่วยงานการท่องเที่ยวและหน่วยงานการค้าที่เกี่ยวข้อง
 - 2.1 สถานประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมีความปลอดภัยต่ำ
 - 2.2 มีการสุขาภิบาลที่ไม่ดีและไม่มีการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมเพื่อความยั่งยืน
 - 2.3 ขาดเจ้าหน้าที่สำหรับการป้องกันอาชญากรรมที่ผิดกฎหมายและการกระทำผิดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
 - 2.4 มีการทุจริตในการค้า
 - 2.5 การละเมิดสัญญา
 - 2.6 พนักงานประท้วง
 3. ความเสี่ยงในการเดินทางท่องเที่ยวส่วนบุคคล
 - 3.1 มีการเล่นกีฬาเสี่ยงอันตราย ขับรถอันตราย และการรับประทานอาหารหรือเครื่องดื่มที่ไม่มีความปลอดภัย
 - 3.2 เดินทางท่องเที่ยวในขณะที่ร่างกายไม่สมบูรณ์
 - 3.3 มีปัญหาเกี่ยวกับกฎ หรือพฤติกรรมของคนในพื้นที่
 - 3.4 มีการพกสิ่งที่มีผิดกฎหมายติดตัว เช่น ยาเสพติด
 - 3.5 ไปท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อันตราย
 - 3.6 การทำของส่วนตัวหายเช่น พาสปอร์ต กระเป๋าเงินและอื่นๆ เป็นต้น
 4. ความเสี่ยงทางด้านร่างกายและสิ่งแวดล้อม
 - 4.1 ไม่มีการเตรียมความพร้อมด้านการดูแลตัวเองในเรื่องของยารักษาโรค
 - 4.2 ไม่ทราบถึงลักษณะภูมิอากาศในประเทศที่ได้เดินทางท่องเที่ยว
 - 4.3 ไม่ควรรับประทานอาหารหรือเครื่องดื่มที่มีการเตือนเกี่ยวกับสุขภาพ เช่น สุรา
 - 4.4 ภัยธรรมชาติต่างๆที่สามารถเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้เลือกใช้ทฤษฎีของการรับรู้ความเสี่ยงของ จิระวัฒน์ อนุวิษานนท์, 2554 ซึ่งประกอบด้วย การรับรู้ความเสี่ยง ทั้งหมด 7 ด้าน ซึ่งได้แก่ ความเสี่ยงด้านหน้าที่, ความเสี่ยงด้านการเงิน, ความเสี่ยงด้านกายภาพ, ความเสี่ยงด้านจิตวิทยา, ความเสี่ยงด้านสังคม, ความเสี่ยงด้านเวลา และความเสี่ยงด้านความรู้สึก

แต่เลือกนำมาใช้เพียงแค่ 6 ประเภท ดังนั้น การรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์ไวรัสโควิด-19 ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำงานที่เกี่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยทางผู้วิจัยมองว่าด้านความรู้สึกกับด้านจิตวิทยามีความคล้ายคลึงกันในด้านของอารมณ์ภายใน ทางผู้วิจัยจึงเลือกประเภทของการรับรู้ความเสี่ยงแค่ 6 ประเภท ซึ่งได้แก่ ความเสี่ยงด้านหน้าที่, ความเสี่ยงด้านการเงิน, ความเสี่ยงด้านกายภาพ, ความเสี่ยงด้านจิตวิทยา, ความเสี่ยงด้านสังคม และความเสี่ยงด้านเวลา ที่เลือกใช้ทฤษฎีนี้ผู้วิจัยมองว่าการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์ไวรัสโควิด-19 มีการคำนึงถึงปัจจัยในหลายๆด้าน และทฤษฎีของการรับรู้ความเสี่ยงของ จิระวัฒน์ อนุวิษานนท์ นั้นมีความครอบคลุมในทุกๆด้าน ที่นักท่องเที่ยวคำนึงถึงในสถานการณ์นี้ ทั้งนี้นักท่องเที่ยวแต่ละรายจะมีความสามารถรับรู้ความเสี่ยงแต่ละด้านที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ การให้ความสำคัญ และการรับรู้ความเสี่ยงนี้จะส่งผลไปยัง พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในแต่ละราย

ความรู้ ความเข้าใจมาตรการและการป้องกันการแพร่ระบาดของไวรัส Covid-19 ในประเทศไทย

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเชื้อ กรมควบคุมโรค (2563)

- เชื้อไวรัสโคโรนา คืออะไร ไวรัสโคโรนา เป็นเชื้อไวรัสที่ทำให้ระบบทางเดินหายใจผิดปกติ ซึ่งไวรัสในกลุ่มนี้ มีหลายสายพันธุ์ส่วนใหญ่จะก่อให้เกิดอาการหลายรูปแบบ มีทั้งไม่รุนแรง คือ เป็นไข้หวัดธรรมดา แต่ในบางสายพันธุ์อาจก่อให้เกิด หรืออาการที่ร้ายแรงทำให้เป็นปอดอักเสบได้ เช่น โรคเมอร์ส หรือ โรคซาร์ (SARS) ที่เกี่ยวข้องกับระบบหายใจที่ได้เคยมีการระบาดในช่วงอดีตที่ผ่านมา

- ไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 คือ ไวรัสประเภทเดียวกับไวรัสโคโรนาที่เพิ่งมีการค้นพบใหม่ ซึ่งไม่เคยพบเจอโรคนี้มาก่อน โดยมีจุดกำเนิดของการระบาดนั้นมาจากที่เมืองอู่ฮั่น มณฑลหูเป่ย์สาธารณรัฐประชาชนจีน ในช่วงปลายปี 2019

การติดต่อและอาการ

- คนสามารถติดเชื้อไวรัสนี้ได้หรือไม่ ซึ่งคนสามารถติดเชื้อได้ จากข้อมูล ณ เดือนมกราคม พ.ศ. 2563 นั้นแจ้งว่าได้มีผู้ป่วยโรคปอดอักเสบที่ผิดปกติที่ไม่ใช่โรคทั่วไป ซึ่งพบว่าเป็น

เชื้อไวรัสนี้ จำนวน 1,354 ราย เสียชีวิต 41 ราย ซึ่งถือว่าเป็นเชื้อที่สามารถติดต่อผ่านทางคนสู่คน ได้ค่อนข้างง่าย โดยผ่านทางไอ สัมผัส จาม น้ำมูก น้ำลาย ทางรัฐบาลจึงได้มีการประกาศ ชี้แจงว่าห้ามให้บุคคลที่มีอาการเข้าข่ายตามหลักที่กล่าวไปเมื่อตอนต้น เข้าใกล้หรือไปสัมผัสผู้อื่น เพื่อลดปริมาณการติดเชื้อ อีกทั้งงดสัมผัสร่างกายกันเพื่อความปลอดภัย

- อาการป่วยที่เกิดจากการติดเชื้อไวรัสโควิด-19 ส่วนใหญ่ผู้ป่วยที่ต้องสงสัยโรคปอดอักเสบจากไวรัสโควิด-19 นั้นมักจะมีอาการเริ่มต้นเช่น มีไข้ ร่วมกับ หายใจไม่ค่อยสะดวก มีอาการเหนื่อยง่าย ไอเจ็บคอ พุดหรือกลิ่นน้ำลายแล้วเจ็บคอ และมีประวัติเดินทางมาจากเมืองอู่ฮั่น มณฑลหูเป่ย์ประเทศจีน หรือเมือง ที่มีการประกาศเป็นพื้นที่ระบาด ภายใน 14 วันก่อนเริ่มมีอาการป่วย

คำแนะนำในการป้องกันตนเอง

- หากมีอาการป่วย หากมีอาการไข้ ไอ เจ็บคอ น้ำมูกไหล หายใจไม่ค่อยสะดวก หรือ หอบเหนื่อยง่าย ควรรีบไปพบแพทย์เพื่อทำการตรวจรักษาหาเชื้อ รวมถึงในเบื้องต้นทางผู้ป่วย จะต้องแจ้งประวัติการเดินทางว่าไปที่ไหนมาบ้าง อาการมีมาแล้วกี่วัน เพื่อให้ทางผู้รักษาได้ทราบ ข้อมูลเบื้องต้น เพื่อที่จะได้ไปหาวิธีการรักษาและวินิจฉัยได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเมื่อตรวจพบแล้วว่าติดเชื้อทางแพทย์ผู้รักษานั้นก็จะทำการส่งเรื่องประชาสัมพันธ์ไปยังหน่วยสาธารณสุขต่างๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการรายงานผลข้อมูลปริมาณการติดเชื้อของยอดคนป่วยในปัจจุบัน เพื่อหาวิธีการในการ ป้องกันควบคุมโรคนี้ได้อย่างทันการ

- การล้างมือ

Normal hand washing (การล้างมือ มือทั่วไป) การล้างมือเพื่อขจัดสิ่งสกปรก ต่างๆ ที่ออกมาตามธรรมชาติ เช่นเหงื่อ หรือไขมัน จะช่วยลดจำนวนเชื้อโรคที่อาศัยอยู่ชั่วคราวบนมือ ซึ่งเราควรล้างมือด้วยสบู่หรือน้ำยาฆ่าเชื้อที่สะอาด โดยจะต้องขัดตามซอกมือ ซอกเล็บ หรือขัดบริเวณฝ่ามือให้สะอาด ใช้เวลาประมาณ 15วินาที เพื่อช่วยกำจัดเชื้อโรคบนมือให้หมดไป

การล้างมือด้วยแอลกอฮอล์เจล (Alcohol gel) เป็นการทำความสะอาดมือในกรณีเร่งด่วน ไม่สะดวกในการล้างมือด้วยน้ำและมือไม่ได้สัมผัสสิ่งสกปรก สามารถทำความสะอาดมือด้วยแอลกอฮอล์เจล ใช้เวลาทำความสะอาดให้ทั่วจนแห้งเองโดยไม่จำเป็นต้องล้างมือซ้ำด้วยน้ำเปล่าและไม่ต้องเช็ดด้วยผ้าเช็ดมือ

- การสวมใส่หน้ากากอนามัย ควรให้ด้านสีเข้มออกด้านนอกเสมอ ขยับให้พอดีกับใบหน้า ให้คลุมปาก จมูก คาง และคล้องหูไว้เสมอ ให้มิดชิดกับใบหน้า ซึ่งควรกดลวดขอบบนให้

สนิท โดยจะต้องเปลี่ยนหน้ากากอนามัยทุกวันหลังจากใช้ไปได้ในระยะหนึ่งและควรทิ้งหน้ากากอนามัยที่ใช้แล้วในถังขยะแบบปิด เพื่อลดการแพร่กระจายของเชื้อโรค

- การไอ จาม ที่ถูกวิธี

แต่ละคนควรใช้กระดาษทิชชูหรือผ้าสะอาดในการมาปิดปากขณะไอหรือจามเพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการแพร่กระจาย จากนั้นให้นำไปทิ้งในถังขยะที่มีฝาปิดอย่างมิดชิด เพื่อลดความเสี่ยงในการแพร่เชื้อให้แก่บุคคลอื่น

เมื่อรู้สึกว่าจะไอ จาม แล้วไม่มีกระดาษทิชชู ไม่ควรไอใส่มือของตัวเองโดยตรง เพราะอาจจะทำให้เกิดเชื้อโรคได้ ดังนั้นวิธีการที่จะไอจาม ควรที่จะใช้วิธีการไอโดยการยกแขนข้างใดข้างหนึ่งขึ้นมาและทำการปิดบริเวณปากและจมูกของตัวเองก่อนที่จะไอ เพื่อเป็นการลดการแพร่กระจายเชื้อไปยังผู้อื่น หลังจากนั้นควรรักษาที่ทำความสะอาดเพื่อเป็นการล้างชำระเชื้อโรคให้ออกไปไม่ให้เกิดการติดต่อไปยังผู้อื่น

แนวทางการปฏิบัติตามมาตรการควบคุมหลักและมาตรการเสริมผู้ประกอบการ/เจ้าของสถานที่ท่องเที่ยว กรมควบคุมโรค (2563)

การเตรียมสถานที่และอุปกรณ์ป้องกันโรค

1. ลงทะเบียนเพื่อเปิดกิจการจัดกิจกรรม ตามมาตรการผ่อนปรนในแอปพลิเคชันทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ตามที่ทางราชการ กำหนด พร้อมทั้งชี้แจงพนักงานและให้คำแนะนำผู้ใช้บริการสามารถลงทะเบียนก่อนเข้าและออกจากสถานที่ได้

2. จัดให้มีแบบระบบในการลงทะเบียนทั้งขาเข้าและขาออกทั้งในและนอกพื้นที่การให้บริการ โดยอาจจะใช้ในรูปแบบการลงทะเบียนผ่านแอปพลิเคชัน หรือกรณีไม่มีสมาร์ตโฟนก็จะมีสมุดลงทะเบียนหน้าทางเข้าออก เพื่อประโยชน์ต่อการติดตามกรณีพบบุคคลที่เข้าข่ายการติดเชื้อเข้ามาใช้บริการในสถานที่

3. จัดให้มีจุดตรวจคัดกรองอาการที่เข้าข่ายการติดเชื้อเช่น ไอ มีไข้ อ่อนเพลีย หรือมีน้ำมูก สำหรับพนักงานหรือเจ้าหน้าที่และรวมถึงแก่ผู้ใช้บริการทุกคน ก่อนใช้บริการสถานที่

4. กำหนดทางเข้าออกให้เป็นระเบียบเพื่อลดความเสี่ยงในการติดเชื้อให้เป็นไปตามระยะห่างทางสังคมที่ถูกต้อง การเข้าแถวจัดคิวอย่างเป็นระเบียบโดยทำการเว้นระยะห่างไว้เหมาะสม

5. กำหนดจุดบริการล้างมือด้วยสบู่หรือแอลกอฮอล์เจล 70% หรือน้ำยาฆ่าเชื้อโรค โดยเฉพาะบริเวณจุดจำหน่ายบัตรหรือประชาสัมพันธ์ และจัดการดูแลในส่วนต่างๆ เช่น ห้องน้ำหรือห้องทำกิจกรรมต่างๆ ให้เพียงพอต่อจำนวนผู้เข้าใช้บริการ

6. กำหนดเป็นสัญลักษณ์ในการเว้นระยะห่าง ในบริเวณที่มีที่นั่งหรือมีการต่อคิว สำหรับการยื่นต่อแถว เช่น ทางเข้าห้องน้ำ ทางเข้าคัดกรองก่อนใช้บริการ บริการจุดชำระเงิน หรือจุดส่งอาหาร รวมทั้งกำหนดพื้นที่ที่เปิดในการบริการนั่งทานอาหารให้มีระยะห่างที่เหมาะสม และจำกัดพื้นที่แค่เฉพาะจำนวนที่ทางร้านรับได้ รวมถึงเว้นช่องไฟในการเดินอย่างน้อย 1 เมตร

7. จัดให้มีการระบายอากาศที่เพียงพอกรณีใช้เครื่องปรับอากาศพิจารณาให้มีพัดลมระบายอากาศที่สามารถถ่ายเทได้สะดวก เพื่อเป็นการหมุนเวียนอากาศไม่ให้อบจนเกินไป รวมถึงการระบายอากาศภายในและบริเวณห้องน้ำหรือจุดบริการอื่นๆ

8. แจกจ่ายอุปกรณ์ในการป้องกันโรคให้แก่พนักงานทุกคนเช่น หน้ากากอนามัย หรือ ที่ทำความสะอาดมือเพื่อช่วยลดการติดเชื้อและยังยั้งเชื้อโรคได้

9. ปิดแหล่งในการประชุมหรือสัมมนา หรือกิจกรรมอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับคนในหมู่่มาก ที่ต้องมารวมกัน หรือการงดจัดบรรยายชั่วคราว เพื่อลดความเสี่ยงในการแพร่กระจายของเชื้อโรค

10. ให้จำกัดจำนวนผู้ใช้บริการ โดยพิจารณาให้ไม่มีความแออัด สำหรับผู้เข้าใช้บริการที่มาเป็นหมู่คณะอาจจัดเป็นรอบ เข้าชมหรือใช้บริการ โดยแบ่งให้เข้าใช้บริการไม่เกินกลุ่มละ 10 คน

11. การบริการให้มีระบบลงทะเบียนรูปแบบใหม่ในการใช้บริการแบบออนไลน์รวมทั้งระบบเทคโนโลยีรองรับสำหรับการใช้บริการออนไลน์

12. ติดกล้องวงจรปิดเพื่อใช้ในประมวลผลหรือเก็บภาพจากบุคคลต่างๆที่เข้ามาใช้บริการในพื้นที่บริเวณต่างๆรอบสถานที่ เพื่อติดตาม การปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่ ในช่วงของสถานการณ์โควิด-19 แก่บุคคลผู้ใช้บริการและเจ้าหน้าที่หรือมีระบบแจ้งเตือน (Alert) กรณี พบผู้ที่ไม่ทำตามก็สามารถที่จะส่งสัญญาณให้แก่เจ้าหน้าที่แจ้งผู้ใช้บริการได้ทันที

การเตรียมความพร้อมในการให้บริการ

1. มาตรการคัดกรองอาการป่วย

- จัดให้มีการตรวจคัดกรองอาการ ไอ มีไข้ เจ็บคอ เป็นหวัด สำหรับเจ้าหน้าที่ และนักท่องเที่ยวก่อนเข้าใช้บริการ ควรมีอุณหภูมิร่างกายไม่เกิน 37.5 องศาเซลเซียสและไม่มีไข้ ไอ เจ็บคอ พร้อมติดสติ๊กเกอร์ แสดงผลในการคัดกรอง “ผ่าน” กรณีพบผู้ที่เสี่ยงการติดเชื้อ ให้มีแนวทางปฏิบัติในการดูแล หรือแนวทางในการนำบุคคลที่มีความเสี่ยงว่าจะติดเชื้อส่งต่อไปยังหน่วยงานหรือโรงพยาบาลที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งพิจารณาให้มีห้องแยกหรือบริเวณแยก พร้อมส่งผลการรายงานให้หน่วยงาน ที่รับผิดชอบทราบตามแนวทางที่กำหนด โดยให้เป็นไปตามคำแนะนำของภาครัฐที่ได้กำหนดขึ้นมา

- จัดทำแบบสอบถามในการสอบถามประวัติความเสี่ยง ว่าบุคคลที่เข้ามาใช้บริการมีความเสี่ยงหรือไม่ ประกอบการปฏิบัติตามมาตรการฯ สำหรับพนักงานและผู้ให้บริการ ผ่านแอปพลิเคชันทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ตามที่ทางราชการกำหนด หรือใช้ มาตรการควบคุมด้วยการบันทึกข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษรทดแทน

2. มาตรการในการป้องกันโรค

- เจ้าหน้าที่ทุกคนต้องสวมหน้ากากอนามัยตลอดเวลา และให้รักษาระยะห่างระหว่างเจ้าหน้าที่และผู้ให้บริการ เป็นอย่างน้อย 1 เมตร
- เจ้าหน้าที่ทุกคนควรล้างมือด้วยสบู่ หรือแอลกอฮอล์เจล 70% ทั้งก่อน ระหว่าง และหลังให้บริการทุกครั้ง
- ไม่ควรที่จะรวมกลุ่มกันในช่วงสถานการณ์ที่ยังไม่ปกติ เนื่องจากจะทำให้เกิดการติดเชื้อได้ เพราะการรวมกลุ่มกันมักจะทำให้เกิดการสัมผัสใกล้ชิดกันมากขึ้น ซึ่งเชื้อโรคนี้ไวต่อการสัมผัสเป็นอย่างมาก
- เริ่มกำหนดให้มีนโยบายให้พนักงานในแต่ละบริษัทเริ่มทำงานจากที่บ้าน (Work From Home) และเหลือมเวลาการทำงานของเจ้าหน้าที่หรือการเข้างานสลับวันสลับเวลากันเพื่อลดความแออัดและการเดินทางในเวลาเดียวกัน
- ในส่วนของกิจการร้านอาหารหรือเครื่องดื่มที่ทานในร้านควรงดการให้บริการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชั่วคราว รวมถึงการจัดโต๊ะเว้นระยะห่างที่เหมาะสมหรืออาจจะพิจารณาให้เป็นการซื้อกลับบ้านไปเลย และควรกำหนดเวลาเปิดปิดให้เป็นไปตามมาตรการควบคุมโรคที่ทางรัฐบาลได้กำหนด
- พิจารณางดให้บริการกรณีพบผู้ให้บริการไม่ปฏิบัติตามมาตรการควบคุมโรคเช่น ไม่สวมหน้ากากอนามัย หรือมีอาการเข้าข่ายติดเชื้อจากการคัดกรองก่อนเข้าใช้บริการ
- มีการใช้สื่อในการประชาสัมพันธ์ และให้คำแนะนำเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติตามมาตรการทางสาธารณสุขกำหนด ผ่านการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น บ้ายประชาสัมพันธ์ การประกาศผ่านทางวิทยุกระจายเสียง รวมถึงการดูแลและจัดการอบรมให้กับเจ้าหน้าที่เพื่อให้ทราบถึงการควบคุม ดูแล และป้องกันตนเองอย่างแท้จริง เพื่อเป็นการให้ทางเจ้าหน้าที่รวมถึงนักท่องเที่ยวปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
- พิจารณาจัดให้มีการทำธุรกรรมหรือการจ่ายค่าบริการต่างๆผ่านระบบออนไลน์ (e-Payment) หรือ QR Code ผ่านแอปพลิเคชัน โดยที่เจ้าหน้าที่รับเงินต้องสวมถุงมืออยู่ตลอดเวลา และต้องมีการล้างมือด้วยแอลกอฮอล์เจลบ่อยครั้ง

- หากพบว่าเจ้าหน้าที่หรือผู้ใช้บริการที่ติดเชื้อมันได้มีการเดินทางเข้ามาใช้บริการภายในสถานที่นั้นๆ ให้ผู้ประกอบการ/เจ้าของสถานที่ ทำการปิดสถานที่ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อ พร้อมดำเนินการทำความสะอาดฆ่าเชื้อโรค สถานที่และดำเนินการให้ไปเป็นตามกรมควบคุมโรค

3. มาตรการทำความสะอาด

- พนักงานทุกท่าน ต้องสวมสิ่งต่างๆ เพื่อเป็นการป้องกันตัวเองและผู้อื่น ซึ่งได้แก่ หน้ากากอนามัยอาจจะใส่สองชั้น การใส่ถุงมือขณะปฏิบัติงาน รวมถึงใส่ชุดที่เหมาะสมขณะทำความสะอาด

- ให้ทำความสะอาด พื้นผิวสัมผัสของสถานที่และพื้นที่จุดสัมผัสร่วม เช่น จุดบริการล้างมือ รววจับหรือลูกบิดประตู ถาดใส่เงินสดทอน ปุ่มกดลิฟท์ รววจับไดจุดบริการจุดจำหน่ายบัตร รวมถึงทำความสะอาดบริเวณที่นั่งพักที่ใช้ร่วมกันด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อ เช่น น้ำยาทำความสะอาด หรือแอลกอฮอล์ 70% หรือ โซเดียมไฮโปคลอไรท์ 0.1% ทุกๆ 1 ชั่วโมง

- รวมถึงให้ทำความสะอาดห้องน้ำ เพราะเป็นจุดที่สามารถสร้างเชื้อโรคได้ง่าย โดยเริ่มจากการทำความสะอาดด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อโรคกับบริเวณที่มีคนสัมผัสบ่อยๆ อย่างเช่น พวกลูกบิดประตู ก็ยกน้ำอาจจะให้เปลี่ยนเป็นระบบเซ็นเซอร์แทน หรือแม้กระทั่งพวกโถชำระ ที่อาจจะติดตั้งน้ำยาฆ่าเชื้อไว้ให้ผู้ใช้บริการสามารถเช็ดล้างทำความสะอาดก่อนใช้ได้เอง เพื่อเป็นการป้องกันตนเองก่อนเข้าใช้บริการ

- นอกจากนั้นจัดการระบบขยะการแยกประเภทขยะที่ว่าเป็นเรื่องสำคัญ โดยให้ใช้เป็นถังที่มีฝาปิดเพื่องดการแพร่กระจายของเชื้อโรค รวมถึงการแยกประเภทขยะจะช่วยลดมลพิษได้อีกด้วย

แนวทางการปฏิบัติตามมาตรการควบคุมหลักและมาตรการเสริมของผู้ใช้บริการ การเตรียมตัวก่อนใช้บริการ

1. ทำการลงทะเบียนเข้าใช้บริการจากการสแกน QR Code หรือลงชื่อเข้าใช้บริการผ่านสมุดจุดบริเวณหน้าสถานที่ รวมทั้งสแกน QR Code ออกจากสถานที่ด้วย

2. หากผู้ใช้บริการมีอาการป่วยเข้าข่ายหรือสัมผัสเสี่ยงซึ่งได้แก่ ไอ มีไข้ เจ็บคอ หายใจรุนแรงหรือหอบง่าย เป็นหวัด ห้ามเข้าไปใช้บริการ

3. ควรสวมหน้ากากอนามัยหรือปฏิบัติตามกฎตลอดระยะเวลาใช้บริการ

4. ควรล้างมือให้สะอาดด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อโรค สบู่ หรือสเปรย์แอลกอฮอล์ 70% อยู่สม่ำเสมอ

5. พิจารณาของคิ่วล่วงหน้าผ่านทางโทรศัพท์หรือระบบออนไลน์และควรเว้นหรือจำกัดจำนวนผู้ให้บริการ เพื่อช่วยให้ให้บริการได้สะดวกยิ่งขึ้นอีกทั้งไม่เกิดความแออัด รวมถึงการชำระเงิน กรณีชำระเป็นเงินสด ต้องงดการสัมผัสสอาจจะใช้ในเรื่องของกล่องรับเงินเข้าไปแทนเพื่อลดการสัมผัสกัน หรืออาจจะเป็นการชำระผ่านทางระบบออนไลน์ไปเลยก็ได้ เพราะจะทำให้สะดวกกว่าและปลอดภัยมากกว่า

ระหว่างและหลังการให้บริการ

1. ควรปฏิบัติตามมาตรการป้องกันควบคุมโรคตามที่สถานที่กำหนดอย่างเคร่งครัด เพื่อช่วยลดความเสี่ยงในการติดเชื้อรวมถึงให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่เพื่อป้องกันการเกิดโรค

2. ควรตรวจสอบความสะอาดของสถานที่การจัดพื้นที่ให้บริการ เพื่อให้ให้บริการได้อย่างปลอดภัย

3. ควรพูดคุยเท่าที่จำเป็นโดยใช้ระดับเสียงปกติไม่ควรตะโกนหรือเปิดหน้าต่างอนามัยหรือหน้ากากผ้า ในขณะที่อยู่ใน สถานที่และเลี้ยงไอ จาม ใกล้ผู้อื่น

4. ผู้ให้บริการควรแจ้งหน่วยงานที่รับผิดชอบ ในกรณีที่พบว่าสถานที่นั้นไม่ได้มีการดูแลความปลอดภัยให้เป็นตามเกณฑ์ที่ทางกรมควบคุมโรคกำหนดขึ้น โดยให้ทำการแจ้งไปยังประชาสัมพันธ์ของทางจังหวัด เพื่อให้เข้ามาตรวจสอบพื้นที่นั้นซึ่งถ้าพบว่าไม่ทำตามที่มาตรการกำหนด อาจจะต้องปิดพื้นที่ให้บริการไปก่อนชั่วคราว

การผ่อนปรนกิจการและกิจกรรมเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19

เนื่องจากสถานการณ์ในปัจจุบันการระบาดของโควิด 19 มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง ส่งผลทำให้บางกิจการสามารถเริ่มกลับมาเปิดให้บริการได้อย่างปกติ โดยทำให้มีความจำเป็นให้มีการผ่อนปรนกิจการและกิจกรรมต่างๆ พร้อมกับกำหนัดำเนินกิจกรรมภายใต้เงื่อนไขการควบคุมดูแลป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 อย่างต่อเนื่อง และการพิจารณาจัดกลุ่มกิจการและกิจกรรมซึ่งมีปัจจัยในการพิจารณาจัดกลุ่มกิจการและกิจกรรมที่ควบคุมให้เป็นไปตามมาตรการการควบคุมโรค ดังนี้

1. ความเสี่ยงต่อการกระจายเชื้อโรคของในหลายพื้นที่

2. ความเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อ

- จำนวนคนและระยะเวลาที่ได้เข้าไปใช้บริการสถานที่
- การระบายอากาศของสถานที่และการใช้เครื่องปรับอากาศ
- การรวมกลุ่มคนจำนวนมาก

3. เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิต และในเรื่องของผลกระทบที่เกิดขึ้นกับทั้งสังคม

การเมืองและเศรษฐกิจ

แนวทางการกำกับติดตามมาตรการผ่อนปรนกิจการและกิจกรรมต่างๆ เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19

เกิดขึ้นเพื่อให้มีการควบคุมดูแลกิจการในช่วงระหว่างการผ่อนปรนให้กลับมาเปิดให้บริการได้ตามปกติเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคให้เป็นอย่างมีประสิทธิภาพ

1. เพื่อกำหนดให้ไปแนวทางในการดำเนินการในช่วงของสถานการณ์การแพร่ระบาดให้สามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่อง
2. เพื่อให้ประชาชนสามารถกลับมาใช้ชีวิตได้อย่างปกติในรูปแบบใหม่ได้อย่างปลอดภัยจากการแพร่ระบาดของโรค โดยใช้ปรัชญาในเรื่องของเศรษฐกิจพอเพียง

แนวทางการกำหนด และการกำกับติดตามสำหรับประจำจังหวัด รวมถึงการประเมินผลตามมาตรการผ่อนปรนสำหรับกิจการและกิจกรรมต่างๆ ดังนี้

1. เน้นให้ผู้ประกอบการและประชาชนทั่วไปมีวิถีชีวิตและการปรับตัวให้เข้ากับการประกอบกิจการแบบ New Normal ซึ่งจำเป็นสำหรับการป้องกันภายใต้สถานการณ์การแพร่เชื้อที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน โดยสามารถให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการแจ้งเหตุ ที่เกิดจากสถานประกอบการกิจการที่ไม่ดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรการของการดูแลในช่วงโควิด-19 โดยสามารถส่งเรื่องแจ้งเข้ามาได้ผ่านทางโทรศัพท์ ระบบออนไลน์ หรือวิธี อื่นๆ ตามที่พื้นที่กำหนด
2. ให้คณะกรรมการโรคติดต่อของแต่ละจังหวัด ทำการกำหนดแนวทางในการปฏิบัติให้เป็นไปตามมาตรการการควบคุมโรคอย่างถูกวิธี เพื่อรับมือกับสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้น
3. ให้ในแต่ละพื้นที่ได้ทำการชี้แจงให้กับผู้ประกอบการถึงแนวทางในการทำตามมาตรการป้องกันควบคุมโรคที่จังหวัดกำหนด โดยจะต้องมีการจัดทำเล่มรายงานให้ทางจังหวัดทราบเพื่อเป็นการติดตามผลที่เกิดในช่วงสถานการณ์นี้ และจะได้หาวิธีการแก้ไขต่อไป
4. โดยทางจังหวัดจะต้องเตรียมการรับแจ้งและประชาสัมพันธ์ให้กับเจ้าของสถานประกอบการและประชาชนทั่วไปทำตามมาตรการที่กำหนดไว้ หากผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งหรือไม่ทำตามก็จะต้องดำเนินการกับผู้นั้น หรือแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ ที่ไม่ยอมทำตามอย่างเคร่งครัด
5. ส่งแบบประเมินผลที่เป็นไปตามคู่มือที่ ศบค.ได้กำหนดขึ้นมาเพื่อใช้ในการรายงานให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมกันจัดทำและวิธีในการป้องกัน โดยให้ทุกจังหวัดในแต่ละพื้นที่นำไปเป็นแนวทางในการหาทางเลือกในการจัดการและนำไปปฏิบัติอย่างเหมาะสม
6. การผ่อนปรนกิจการและกิจกรรมที่อ้างอิงจากการประเมินผลได้นั้นถือว่าเป็นความรับผิดชอบที่เกิดขึ้นมาจากประชาชนรวมถึงเจ้าของกิจการที่ได้ทำการร่วมมือกันอย่างเคร่งครัดทำให้ปริมาณผู้ติดเชื้อนั้นลดลง อีกทั้งการป้องกันตนเองในเรื่องของการสวมใส่หน้ากาก

อนามัย การเข้าใช้บริการอย่างเป็นทางการเป็นระเบียบเป็นตามไประยะห่างที่เหมาะสม เจ้าของกิจการมีการทำความสะอาดพื้นที่ให้ปลอดภัยอยู่เสมอ อีกทั้งสาธารณสุขมีการติดตามอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับโรค และการเฝ้าระวังที่ดีในการค้นหาผู้ป่วยเพิ่มเติมแบบเชิงรุก ซึ่งทางจังหวัดเองนั้นก็ควรที่จะติดตามผลอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นประโยชน์แก่คนในพื้นที่และช่วยลดปริมาณการติดเชื้อได้อย่างดี

ตาราง 4 แสดงผลสรุปแนวคิดที่ใช้ในการดำเนินงานวิจัย

แนวคิดที่ใช้ในการดำเนินงานวิจัย	ประมะ สตะเวทิน (2541)	ราณี อิสิซัย กุล (2554)	เลิศพร ภาระสกุล (2555)	คอตเลอร์ และแกรี่ อาร์มสตร อง. (2544)	จิระวัฒน์ อนุวิชา นนท์ (2554)	กรม ควบคุม โรค (2563)
1.ทฤษฎีลักษณะส่วนบุคคล	√					
2.ทฤษฎีพฤติกรรมของ นักท่องเที่ยว		√	√			
3.ทฤษฎีการรับรู้ความเสี่ยง ของนักท่องเที่ยว				√	√	
4.ความรู้ ความเข้าใจ มาตรการและการป้องกัน การแพร่ระบาดของไวรัส Covid-19 ในประเทศไทย						√

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยจากต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

Hoang (2013) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ Swedish tourists’ perceptions, satisfactions and behavioral intentions toward Thailand Destination ” แปล “ การรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวสวีเดนความพึงพอใจและความตั้งใจเชิงพฤติกรรมที่มีต่อการเดินทางมายังประเทศไทย ” โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาเพื่อสำรวจภาพลักษณ์ของประเทศไทยในฐานะ

นักท่องเที่ยวจากมุมมองของนักท่องเที่ยวสวีเดนเจนเนอเรชั่น X จากเมือง Västerås. โดยการตรวจสอบความพึงพอใจและความตั้งใจในพฤติกรรมหลังจากที่เดินทางท่องเที่ยวมายังประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวสวีเดนในเมือง Västerås. มองในเรื่องการเดินทางท่องเที่ยวยังประเทศไทยทั้งในแง่บวกและลบ โดยส่วนใหญ่แก่นักท่องเที่ยวสวีเดนเจนเนอเรชั่น X จากเมือง Västerås. พบว่ามีความพึงพอใจกับการเดินทางมาอยู่ที่ประเทศไทย โดยส่วนใหญ่หลังจากที่ได้เดินทางมายังประเทศไทย นักท่องเที่ยวสวีเดนเจนเนอเรชั่น X จากเมือง Västerås. มีความตั้งใจที่จะกลับมาเยือนประเทศไทยอีกครั้ง แต่ในส่วนที่เหลือมีเพียงไม่กี่คนที่อยากเดินทางไปยังประเทศอื่นๆ รวมถึงนักท่องเที่ยวสวีเดนเจนเนอเรชั่น X จากเมือง Västerås. ที่มีความพึงพอใจกับการเดินทางมาอยู่ที่ประเทศไทย ทั้งหมดยินดีที่จะมีการบอกต่อให้กับเพื่อนหรือญาติพี่น้องเกี่ยวกับประสบการณ์ในประเทศไทย

Severin (2018) ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “Riskperception vs. Beteende - En kvantitativ enkätstudie om riskperception och säkerhetsbeteende” แปล “ การรับรู้ความเสี่ยงกับ พฤติกรรมการศึกษาแบบสอบถามเชิงปริมาณเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมความปลอดภัย ” โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษา เพื่อตรวจสอบการรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของบุคคลในความสัมพันธ์กับอุบัติเหตุจากรตามทฤษฎีการรับรู้ความเสี่ยงและทฤษฎีการวางแผนพฤติกรรม (TPB) อีกทั้งการสำรวจยังต้องการศึกษาว่าการรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมความปลอดภัยที่แตกต่างกันออกไปโดยขึ้นอยู่กับผู้ที่ได้รับความเสี่ยงนั้นๆ ผลการศึกษาพบว่า ประสบการณ์ในอดีตมีผลกระทบเพียงเล็กน้อยต่อการรับรู้ความเสี่ยงของแต่ละบุคคลของอุบัติเหตุจากรทั่วไปในด้านของพฤติกรรมของแต่ละบุคคลทั้งในแง่ของความเสี่ยงต่อพฤติกรรมของแต่ละบุคคล แต่ในทางกลับกันเพศมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของแต่ละบุคคลในระดับที่มากขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าเพศมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยทั้งที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงของแต่ละบุคคลรวมถึงพฤติกรรม จึงทำให้พบว่าการรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมไม่ได้เป็นอิสระจากกันแต่ทั้งสองด้านต่างได้รับอิทธิพลต่อกันและได้รับผลกระทบซึ่งกันและกัน

Chinazzi, Davis, และ Ajelli (2020) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ The effect of travel restrictions on the spread of the 2019 novel coronavirus (COVID-19) outbreak ” ผลกระทบของการจำกัดการเดินทางท่องเที่ยวต่อสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ปี 2019 (COVID-19) โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาเพื่อสร้างแบบจำลองการแพร่กระจายระหว่างประเทศของการระบาดของโควิด -19 โดยเราทางผู้วิจัยจะใช้แบบจำลองการ

แพร่ระบาดและการเคลื่อนย้ายทั่วโลก (GLEAM) โดยเป็นแบบจำลองการแพร่ระบาดเฉพาะบุคคล ใช้วิธีการสุ่มเชิงพื้นที่ โดยใช้วิธีเครือข่าย metapopulation ที่ผสมรวมกับข้อมูลจริงที่โลก โดยผลการศึกษาพบว่า ช่วงเริ่มต้นของกรณีที่ได้รับข้อมูลในระดับสากลในการสั่งห้ามเดินทางของผู้อพยพพบว่าเมื่อเริ่มต้นคำสั่งห้ามเดินทางจากผู้อพยพในวันที่ 23 มกราคม 2020 เมืองในจีนส่วนใหญ่ได้รับนักท่องเที่ยวที่ติดเชื้อจำนวนมาก ซึ่งการกักกันการเดินทางของผู้อพยพมีแนวโน้มไปในทิศทางที่ดีที่จะช่วยชะลอการแพร่ระบาด ซึ่งโดยรวมมีความคืบหน้าขึ้นภายใน 3 ถึง 5 วันในจีนแผ่นดินใหญ่ ซึ่งมีผลอย่างชัดเจนมากขึ้นในระดับสากล ซึ่งการนำเข้าเคสผู้ติดเชื้อลดลงเกือบ 80% จนถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์ อีกทั้งผลการสร้างแบบจำลองยังระบุว่าหลังจากที่มีการจำกัดการเดินทางไปและกลับจากแผ่นดินใหญ่ถึงมีแนวโน้มการติดเชื้อลดลงถึง 90% โดยส่งผลกระทบต่อวิถีการแพร่ระบาด เว้นแต่โดยภาพรวมมีการลดลง 50% หรือสูงกว่าของการแพร่กระจายเชื้อในชุมชนทั่วไป

งานวิจัยจากภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง

วรานัย ยูวนะเตมีย์ (2559) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ” โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาเพื่อค้นหาการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย เพื่อค้นหาปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวประเทศไทย ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 19-29 ปี อยู่ในระดับการศึกษาปริญญาตรี ส่วนใหญ่เป็นอาชีพพนักงานบริษัท มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-100,000 บาท มีสัญชาติยุโรป และมีสถานภาพโสด การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ด้านการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะ อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน อยู่ในระดับน้อย ด้านการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคภัยไข้เจ็บ อยู่ในระดับปานกลาง และด้านการรับรู้ความเสี่ยงอันตรายจากสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับน้อยที่สุด ส่วนความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยอยู่ในระดับ ดีมากที่สุด และภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยอยู่ในระดับดีมาก จากการศึกษาปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย คือด้านการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะมีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด ด้านการรับรู้ความเสี่ยงอันตรายจากสิ่งแวดล้อมมีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นอันดับที่สอง ส่วนด้านการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินมีผลต่อภาพลักษณ์การ

ท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นอันดับที่3 ตามลำดับ และด้านการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้าย ไข้เจ็บมีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยน้อยที่สุด

นันท์ฤทัย ชื่นใจดี (2562) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ การรับรู้ความเสี่ยงและกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลในการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวเพศหญิง ที่เดินทางท่องเที่ยวคนเดียวในประเทศไทย ” โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาเพื่อที่จะศึกษาพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว เพศหญิงที่เดินทางท่องเที่ยวคนเดียวในประเทศไทยและการรับรู้ความเสี่ยง รวมไปถึงถึงกลุ่มอ้างอิงที่มี อิทธิพลของนักท่องเที่ยวเพศหญิงที่เดินทางท่องเที่ยวคนเดียวในประเทศไทย โดยเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ และปริมาณ ในเชิงคุณภาพจะใช้การศึกษามานุษยวิทยาบนอินเตอร์เน็ตและในเชิงปริมาณจะใช้ แบบสอบถามเพื่อนำมาศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงและกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลในการรับรู้ความเสี่ยง ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวผู้หญิงที่เดินทางท่องเที่ยวคนเดียวในประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวเอเชียมา ท่องเที่ยวจำนวนมากและส่วนใหญ่เดินทางท่องเที่ยวคนเดียวและพักคนเดียวมากที่สุด โดยการรับรู้ความเสี่ยงในประเทศไทยที่นักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติรับรู้มากที่สุดคือด้านอาชญากรรมและการข่มขืน นอกเหนือจากนั้น การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวเพศหญิงมีมากกว่าเพศชายและส่วนที่สำคัญที่ทำให้ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีความกลัวมากที่สุด คือ ความมืดและความเงียบเนื่องจากจะทำให้ตกอยู่ในสถานการณ์ ที่ต้องเผชิญความเสี่ยงมากที่สุด อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวจะค้นหาข้อมูลก่อนเดินทางท่องเที่ยวเพื่อรับรู้ความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในประเทศไทย มาจากกลุ่มอ้างอิงที่เป็นสมาชิก และไม่เป็นสมาชิกโดยผลการวิจัย 4 อันดับแรกที่เป็นช่องทางให้นักท่องเที่ยวรับรู้ความเสี่ยง ได้แก่ การรับรู้จากเพื่อนและเพื่อนร่วมงาน ทีวีออนไลน์, สื่อสังคมออนไลน์ และการรับรู้ด้วยตนเอง เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงและกลุ่มอ้างอิงยังสามารถสร้าง แรงบันดาลใจและเสริมพลังให้กับนักท่องเที่ยวเพศหญิงที่ท่องเที่ยวคนเดียวได้ ผลการทดสอบ Chi-Square ที่วิเคราะห์ความสัมพันธ์คลัสเตอร์ที่มีการเข้าพักมากที่สุดและการรับรู้ความเสี่ยงพบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติมีการรับรู้ความเสี่ยงในด้านการเกิดโรคสูงและด้านสุขอนามัย

พิมพ์มาดา วิชาศิลป์ (2555) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ การศึกษาด้านการรับรู้ ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ประเภท แบก เบ้มี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ของประเทศไทย ที่ออกไปทางสื่อออนไลน์โดยเฉพาะเว็บไซต์ที่เป็นที่นิยมในกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภท แบก เบ้และจากมุมมองของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภท แบ้ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย สำรวจะระดับการรับรู้ความเสี่ยงและระดับการป้องกันความเสี่ยงในการเดินทาง

ท่องเที่ยวภายในประเทศไทย รวมไปถึงความสัมพันธ์และปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวและสุดท้ายคือนโยบายของรัฐและเอกชนในเรื่องของการจัดการด้านการรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติ ประเภทแบกเป้ ผลจากการศึกษาพบว่า ประเทศไทยนั้นมีภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงบวกลดคล้อยกับผลการสำรวจจากการแจกแบบสอบถามให้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติประเภทแบกเป้ที่ยังเดินทางอยู่ในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีระดับการรับรู้ผลการวิจัยพบว่านักท่องเที่ยว มีระดับการรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย และเป็นเหตุเป็นผลจากการสำรวจปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับการรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงในการเดินทางท่องเที่ยวมายังประเทศไทยพบว่าไม่มีปัจจัยใดส่งผลกระทบต่อระดับการรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยง สุดท้ายเรื่องนโยบายภาครัฐและเอกชน ผลการวิจัยพบว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ยืนยันว่าหน่วยงานของตนได้ให้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือแก่นักท่องเที่ยวในเรื่องของการเดินทางในประเทศไทยอย่างปลอดภัยในสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป

กุลวดี ตระการพูลทรัพย์ (2557) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ การรับรู้ความเสี่ยงและภาพลักษณ์ของประเทศไทย: ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ” โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาเพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติ จำนวน 7 ด้าน คือ ด้านสุขภาพ ด้านการขาดความมั่นคงทางการเมือง ด้านการก่อการร้าย ด้านความแตกต่างทางอาหาร ด้านความแตกต่างทางวัฒนธรรม ด้านความเชื่อทางการเมืองและศาสนา และด้านอาชญากรรม อีกทั้งได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางมาประเทศไทย และความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทยก่อนและหลังการเดินทางในส่วนของความแตกต่างของสถานที่ท่องเที่ยว ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศไทยก่อนและหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านลดลงทุกด้านพบว่า ด้านการก่อการร้ายอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยในเรื่องของการรับรู้ความเสี่ยง พบว่า มีความสัมพันธ์กับปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทาง ในด้านของจำนวนความถี่ในการเดินทาง และความตั้งใจจะเยือนซ้ำ นั้นมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความเสี่ยงก่อนเดินทาง ขณะที่การรับรู้ความเสี่ยงหลังเดินทางถือว่ามีความสัมพันธ์กันกับในส่วนช่วงของอายุ ด้านความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ไทยก่อนและหลังเดินทาง พบว่า ในช่วงก่อนเดินทางโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ส่วนในด้านของชนกลุ่มชนอยู่ใน

ระดับปานกลาง และในภายหลังการเดินทางนั้นพบว่าภาพรวมและรายด้านเพิ่มดีขึ้นทุกด้าน ดังนั้น การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศไทยในวงกว้าง เพื่อเพิ่มกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จึงจำเป็นอย่างยิ่ง

นัทธพงศ์ นันทสำเริง (2560) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ การรับรู้ความเสี่ยงในการเดินทางของนักท่องเที่ยว : กรณีศึกษาโลจิสติกส์ท่องเที่ยวจากอุบลราชธานีไปปากเซ ” โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษา เพื่อศึกษาความเสี่ยงในการรับรู้ของนักท่องเที่ยวระหว่างการเดินทางจากจังหวัดอุบลราชธานี ประเทศไทย ไปยังเมืองปากเซ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยเริ่มจากการศึกษารูปแบบของโลจิสติกส์ท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพื่อศึกษารูปแบบของยานพาหนะที่ใช้และรูปแบบของเส้นทางที่เป็นไปได้ ผลการศึกษาพบว่า ความเสี่ยงที่นักท่องเที่ยวรับรู้ในแต่ละเส้นทางนั้นจะขึ้นอยู่กับความเสี่ยงของพาหนะที่นักท่องเที่ยวรับรู้ซึ่งจำแนกออกเป็น 7 ด้าน โดยจากการศึกษาพบว่าสำหรับการเดินทางในเมืองนั้นรถแท็กซี่จะมีค่าเฉลี่ยความเสี่ยงต่ำที่สุด ในขณะที่รถสองแถวมีความเสี่ยงในการรับรู้สูงที่สุดของนักท่องเที่ยว ทั้งนี้เนื่องจากการโดยสารรถแท็กซี่ใช้เวลาเดินทางน้อย มีปริมาณรถให้เลือกใช้บริการมาก ไม่แออัดเนื่องจากมีแค่เราที่ใช้บริการ แต่ในส่วนของรถสองแถวเราจะต้องใช้บริการร่วมกันกับผู้อื่นอีกทำให้เกิดความแออัด หนาแน่น อีกทั้งรอนานเนื่องจากเป็นการปล่อยรถไปตามเวลาให้แต่ละรอบนอกจากนั้นแล้วในบางครั้งยังไม่สามารถไปส่งที่จุดปลายทางที่เราต้องการกรณีตามชอกชอยเนื่องจากจะจอดเฉพาะทางผ่านหรือป้ายหลักเท่านั้น

บัวหลวง วิรัชเจริญวงศ์ (2559) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยง และความตั้งใจซื้อที่พักจากระบบออนไลน์ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาวไทย ” โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษา เพื่อศึกษาการรับรู้ความเสี่ยง ความตั้งใจซื้อที่พักผ่านระบบออนไลน์ และความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยงและความตั้งใจซื้อที่พักในอำเภอหาดใหญ่จังหวัดสงขลา จากระบบออนไลน์ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย ผลการศึกษาพบว่า ระดับการรับรู้ความเสี่ยงเกี่ยวกับการซื้อที่พักผ่านระบบออนไลน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดย เรียงระดับการรับรู้ความเสี่ยงได้ดังนี้ ความเสี่ยงด้านการทำงานของสินค้า ความเสี่ยงด้านความเป็นส่วนตัว ความเสี่ยงด้านการเงิน ความเสี่ยงด้านเวลา ความเสี่ยงด้านกายภาพ ความเสี่ยงด้านจิตวิทยา และความเสี่ยงด้านสังคม ความตั้งใจซื้อที่พักผ่านระบบออนไลน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยงและความตั้งใจซื้อที่พักผ่านระบบออนไลน์โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเชิงลบในระดับต่ำ ซึ่ง

ทิศทางของความสัมพันธ์ในเชิงลบหมายความว่าหากมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงน้อย ระดับความตั้งใจซื้อจะมากขึ้น

ณัฐสุวรรณ คำแสน (2564) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา-19 ของประชาชนในเขตอำเภออุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี แนวทางให้การทำวิจัยก็เพื่อศึกษาระดับของความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา-19 รวมถึงความสัมพันธ์กับปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนในอำเภออุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรีในช่วงการระบาดของไวรัสโคโรนา-19 โดยอาศัยกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยนั้นจำนวน 445 คนเก็บทำการเก็บข้อมูลโดยใช้การเก็บแบบสอบถามในด้านของพฤติกรรมการดูแลตนเองจากโควิด-19 รวมถึงแบบสอบถามในส่วนที่เกี่ยวกับด้านความรู้ความเข้าใจและทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ ผ่านแอปพลิเคชันไลน์ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .81 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและสหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในอำเภออุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรีส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30-49 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรีร้อยละ 46.07 มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อโควิด-19 ในระดับมาก ร้อยละ 80.70 เชื่อกันว่าประเทศไทย จะเอาชนะโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา-19 ได้ และร้อยละ 83.40 มั่นใจว่าในที่สุดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา-19 จะถูกควบคุมได้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 99.80 สวมหน้ากากอนามัยเมื่อออกจากบ้าน ส่วนระดับการศึกษาความรู้ และทัศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา-19 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .10, .18, \text{ และ } .16$ ตามลำดับ) โดยบุคลากรทางสุขภาพสามารถนำผลการศึกษาไปใช้เพื่อส่งเสริมประชาชนให้มีความรู้ และป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา-19 ได้

วรวิฐ์ แก้วไพรินทร์ (2564) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ 1) เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2) พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง 3) เพื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามลักษณะประชากรศาสตร์ 3) เพื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามพฤติกรรมการท่องเที่ยว การวิจัยในครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ใช้สถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-Test และค่า F-Test (ANOVA) ผลการศึกษา พบว่า 1) ระดับความพึงพอใจของ

นักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยรวมมีระดับความพึงพอใจด้านด้านสถานที่ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านบุคลากรให้บริการ และด้านการประชาสัมพันธ์ มีระดับความพึงพอใจมาก 2) พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง วัดอุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ พบว่า มีวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ภาคไหนในประเทศที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางท่องเที่ยวส่วนใหญ่ พบว่า นิยมเดินทางท่องเที่ยวทางภาคใต้ จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางในการท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ พบว่า จำนวนบุคคลภายในครอบครัว จำนวน 5 – 10 คน ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 ที่ผ่านมามีความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ พบว่า ความถี่ในการท่องเที่ยวมากที่สุด 1 – 12 ครั้ง ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้งส่วนใหญ่ พบว่า จำนวน 25,000 บาท ต่อครั้ง ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง ส่วนใหญ่ พบว่า ระยะเวลาในการท่องเที่ยวจำนวนมากที่สุดคือ 5 - 12 วัน 3) เปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามลักษณะประชากรศาสตร์ พบว่านักท่องเที่ยวที่มีอาชีพและรายได้ต่อเดือน ที่แตกต่างกัน จะมีระดับความพึงพอใจที่แตกต่างกัน 3) เปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามพฤติกรรมการท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวที่เคยมาท่องเที่ยวแล้วและลักษณะความสัมพันธ์ที่แตกต่าง จะมีระดับความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอายุตั้งแต่ 20ปีขึ้นไป ที่เดินทางท่องเที่ยวภายใน ประเทศด้วยตนเอง ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 เป็นต้นไป หลังจากได้รับการผ่อนปรนมาตรการจากช่วงสถานการณ์ระบดรอบที่3 ของไวรัสโควิด-19

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอายุตั้งแต่ 20ปีขึ้นไป ที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 เป็นต้นไป หลังจากได้รับการผ่อนปรนมาตรการจากช่วงสถานการณ์ระบดรอบที่3 ของไวรัสโควิด-19 ทางคณะผู้วิจัย ได้ทำการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ Cochran (1953) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ความผิดพลาดไม่เกิน 5% จึงได้ขนาดคำนวณตัวอย่างจำนวน385 คนและเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเพิ่มอีก 15คน รวมเป็น 400คน ซึ่งผู้วิจัยเลือกการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยทำการเลือกกลุ่มประชากรในแต่ละเขตพื้นที่ของจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน10เขต ที่มีจำนวนประชากรอาศัยมากที่สุดตามลำดับ ได้แก่ เขตสายไหม เขตคลองสามวา เขตบางแค เขตบางเขน เขตบางขุนเทียน เขตประเวศ เขตลาดกระบัง เขตหนองจอก เขตดอนเมือง และเขตจตุจักร และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) กำหนดสัดส่วนเขตละ 40คน และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) โดยใช้วิธีคิดจากการคำนวณสูตรดังนี้

$$\text{จากสูตร } n = \frac{Z^2 pq}{e^2}$$

เมื่อ n หมายถึง ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

p หมายถึง ค่าเปอร์เซ็นต์ที่ต้องการจะสุ่มจากประชากรทั้งหมด แทนค่าที่ร้อยละ 50 หรือ 0.50

q หมายถึง $1-p$

e หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้น กำหนดเท่ากับ 0.05

z หมายถึง ค่าปกติมาตรฐานที่ได้จากตารางแจกแจงแบบปกติมาตรฐาน ($Z=1.96$)

$$\begin{aligned} n &= \frac{Z^2 pq}{e^2} \\ &= \frac{(1.96)^2 (.50)(1-.50)}{.05^2} \\ &= \frac{(3.8416)^2 (.50)(.50)}{.0025} \\ &= \frac{.9604}{.0025} \\ &= 384.16 \quad \text{หรือ } 385 \text{ คน} \end{aligned}$$

จากการคำนวณเลือกสุ่มตัวอย่างสำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เลือกการสุ่มขนาดตัวอย่างเป็นตัวแทนประชากรทั้งหมด 385 คน และเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 15คน รวมเป็นจำนวนตัวอย่างทั้งหมด 400คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 1 การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยทำการเลือกกลุ่มประชากรในแต่ละเขตพื้นที่ของจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน10เขต ที่มีจำนวนประชากรอาศัยมากที่สุดตามลำดับ ได้แก่ เขตสายไหม เขตคลองสามวา เขตบางแค เขตบางเขน

เขตบางขุนเทียน เขตประเวศ เขตลาดกระบัง เขตหนองจอก เขตดอนเมือง และเขตหนองแขม โดย
ข้อมูลมาจากสถิติจำนวนประชากรของกรุงเทพมหานครตามตาราง ดังนี้

ตาราง 5 แสดงจำนวนประชากรตามเขตที่มีจำนวนมากที่สุด

อันดับ	เขต	ประชากร (คน)		
		รวม	ชาย	หญิง
1	สายไหม	207,272	97,252	110,020
2	คลองสามวา	204,900	96,669	108,231
3	บางแค	193,303	89,776	103,527
4	บางเขน	187,377	87,998	99,379
5	บางขุนเทียน	186,144	87,744	98,400
6	ประเวศ	181,821	85,343	96,478
7	ลาดกระบัง	178,971	85,131	93,840
8	หนองจอก	177,979	86,564	91,415
9	ดอนเมือง	170,791	85,823	84,968
10	หนองแขม	156,203	72,884	83,319
11	จตุจักร	155,297	71,794	83,503
12	จอมทอง	150,108	71,278	78,830
13	บางกะปิ	146,108	66,559	79,549
14	มีนบุรี	142,586	67,340	75,246
15	บึงกุ่ม	142,237	64,912	77,325
16	บางซื่อ	126,310	59,086	67,224
17	ภาษีเจริญ	126,160	59,046	67,114
18	สวนหลวง	124,048	56,807	67,241
19	ทุ่งครุ	123,048	57,792	65,256

ตารางที่ 5 (ต่อ)

อันดับ	เขต	ประชากร (คน)		
		รวม	ชาย	หญิง
20	ดินแดง	119,150	55,081	64,069
21	ลาดพร้าว	118,574	53,888	64,686
22	วังทองหลาง	109,653	50,150	59,503
23	บางกอกน้อย	107,732	51,407	56,325
24	ธนบุรี	106,049	49,758	56,291
25	บางบอน	105,684	50,628	55,056
26	ตลิ่งชัน	104,779	49,052	55,727
27	หลักสี่	104,285	49,789	54,496
28	คลองเตย	101,244	48,157	53,087
29	คันนายาว	97,095	45,351	51,744
30	สะพานสูง	96,059	44,083	51,976
31	บางพลัด	90,869	41,565	49,304
32	บางนา	90,125	42,021	48,104
33	ดุสิต	89,769	48,615	41,154
34	พระโขนง	88,998	40,291	48,707
35	วัฒนา	87,225	40,928	46,297
36	บางคอแหลม	86,898	41,260	45,638
37	ห้วยขวาง	84,340	37,909	46,431
38	ราชบุรีบูรณะ	80,509	38,450	42,059
39	ทวีวัฒนา	78,548	36,489	42,059
40	ยานนาวา	77,814	36,366	41,448
41	สาทร	77,773	36,848	40,925
42	ราชเทวี	72,568	34,795	37,773

ตารางที่ 5 (ต่อ)

อันดับ	เขต	ประชากร (คน)		
		รวม	ชาย	หญิง
43	คลองสาน	71,197	33,071	38,126
44	พญาไท	69,382	34,385	34,997
45	บางกอกใหญ่	66,152	31,266	34,886
46	บางรัก	48,227	22,834	25,393
47	พระนคร	47,701	23,080	24,621
48	ปทุมวัน	47,085	21,754	25,331
49	ป้อมปราบศัตรูพ่าย	43,485	21,236	22,249
50	สัมพันธวงศ์	22,463	10,977	11,486

ที่มา : สำนักงานเขตกรุงเทพฯ (2563)

ขั้นที่ 2 การสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) โดยการคำนวณหากลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บข้อมูลในแต่ละเขตที่ได้รับเลือกจำนวนทั้งหมด 10 เขตที่มีจำนวนประชากรมากที่สุด โดยเป็นการหากลุ่มตัวอย่างให้มีขนาดและสัดส่วนประชากรเท่ากันในแต่ละเขต โดยใช้วิธีคิดจากการคำนวณสูตรดังนี้

$$\begin{aligned} \text{จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บในแต่ละเขต} &= \frac{\text{จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด}}{\text{จำนวนเขต}} \\ &= \frac{400}{10} = 40 \text{ คน} \end{aligned}$$

ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างแต่ละเขตที่ถูกเลือก มีจำนวนดังนี้

ตาราง 6 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บในแต่ละเขต

เขตที่มีจำนวนประชากรมากที่สุด จำนวน10เขต	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (หน่วย:คน)	สถานที่เก็บข้อมูล (ตามพื้นที่เขต)
สายไหม	40	ตลาดสายไหม43
คลองสามวา	40	ซาฟารีเวิลด์
บางแค	40	รถไฟฟ้าMRTบางแค
บางเขน	40	รถไฟฟ้าBTS วัดพระศรีมหาธาตุ
บางขุนเทียน	40	ศูนย์การเรียนรู้ป่าชายเลนบางขุนเทียน
ประเวศ	40	ตลาดนัดรถไฟศรีนครินทร์
ลาดกระบัง	40	Airport Link ลาดกระบัง
หนองจอก	40	ตลาดร้อยปีหนองจอก
ดอนเมือง	40	สวนรมณีบุปผาสีกัน
หนองแขม	40	พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น
รวม	400	

ขั้นที่ 3 การสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Quota Sampling) เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากเครื่องมือในการวิจัย โดยมีการเก็บตัวอย่างแบบสอบถาม โดยมีการเก็บตัวอย่างแบบสอบถามโดยการขอความร่วมมือจากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมเดินทางท่องเที่ยวด้วยตนเองตามเขตพื้นที่ที่เลือกไว้ โดยอาจจะเป็นในส่วนของรถไฟ Airport Link ลาดกระบัง ในเขตลาดกระบัง หรือสถานที่อื่นๆเช่นห้างสรรพสินค้าหรือแหล่งท่องเที่ยวในเขตพื้นที่เหล่านั้น ซึ่งจะเก็บแบบสอบถามในแต่ละเขตพื้นที่จำนวน 400ชุด ซึ่งมีจำนวน 10 เขต สักส่วนเขตละ 40คน โดยเป็นการขอความร่วมมือจากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมเดินทางท่องเที่ยวด้วยตนเองในการตอบแบบสอบถามบนพื้นที่และได้มีการแจกแบบสอบถามแบบออนไลน์ร่วมด้วย จนครบจำนวนกลุ่มตัวอย่าง โดยจะนำแบบสอบถามไปเขียนลงบนเพจการท่องเที่ยวต่างๆในFacebook เช่น Go Went Go (เที่ยววันเที่ยว), เพจอาสาพาไปหลง ฯลฯ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อใช้ในการวัดอิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์ไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อ

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามมีคำถามทั้งหมด 5 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา มีรูปแบบของคำถามเป็นแบบปลายปิด Close-ended Questions โดยแต่ละข้อใช้มาตรวัดข้อมูลดังนี้

ข้อที่ 1 เพศ ลักษณะคำถามมีให้ เลือก 2 ทาง เป็นข้อมูลแบบ Identification Information โดยใช้มาตรวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ Nominal Scale

1.1 ชาย 1.2 หญิง

ข้อที่ 2 อายุ ลักษณะคำถามมีให้ เป็นหลากหลายตัวเลือก Multichotomus Question เป็นข้อมูลแบบ Identification Information โดยใช้มาตรวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ Ordinal Scale ซึ่งการกำหนดช่วงอายุได้ถูกแบ่งออกเป็นช่วงอายุ โดยการแบ่งช่วงอายุตามมาตรฐานการจัดกลุ่มอายุ ที่สำนักงานสถิติแห่งชาติกำหนดไว้ขององค์การสหประชาชาติ Standard International Age Classification เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลและผู้ใช้ข้อมูลสามารถนำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบกัน ระหว่างประเทศได้ มาตรฐานการจัดกลุ่มอายุ 3 ประเภท มีดังนี้กลุ่ม 5 ปี กลุ่ม 10 ปี และกลุ่ม 20 ปี (สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2548: ออนไลน์) โดยในการวิจัยได้เลือกกลุ่มแบบ 10 ปี โดยแบ่ง ออกเป็น 4 ช่วงดังนี้

2.1 20-29 ปี

2.2 30-39 ปี

2.3 40-49 ปี

2.4 50 ปีขึ้นไป

ข้อที่ 3 รายได้ ลักษณะคำถามมีให้ เป็นหลากหลายตัวเลือก Multichotomus Question เป็นข้อมูลแบบ Identification Information โดยใช้มาตรวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ Ordinal Scale และมีการกำหนดช่วงรายได้ แบบ 10,000 บาท วิเชียร เกตุสิงห์ (2538)

แสดงการแบ่งช่วงรายได้ต่อเดือนที่ใช้ในแบบสอบถาม ดังนี้

3.1 ต่ำกว่า 10,000 บาท

3.2 10,001-20,000 บาท

3.3 20,001-30,000 บาท

3.4 30,001-40,000 บาท

3.5 40,001 บาทขึ้นไป

ข้อที่ 4 อาชีพ ลักษณะคำถามมีให้ เป็นหลากหลายตัวเลือก Multichotomus Question เป็นข้อมูลแบบ Identification Information โดยใช้มาตรวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ Nominal Scale

- 4.1 นิสิต / นักศึกษา
- 4.2 ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- 4.3 พนักงานบริษัทเอกชน
- 4.4 ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ
- 4.5 ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป/เกษตรกร

ข้อที่ 5 ระดับการศึกษา ลักษณะคำถามมีให้ เป็นหลากหลายตัวเลือก Multichotomus Question เป็นข้อมูลแบบ Identification Information โดยใช้มาตรวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ Ordinal Scale

- 5.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี
- 5.2 ปริญญาตรี
- 5.3 สูงกว่าปริญญาตรี

ตอนที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว เป็นข้อมูลด้านการรับรู้ความเสี่ยงของผู้ตอบแบบสอบถามโดยจะมีลักษณะคำถามเป็นแบบ Continuous Rating Scale ที่ใช้สำหรับให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงระดับความคิดเห็นหรือการรับรู้ความรู้สึกในแบบสอบถามปลายเปิด โดยใช้มาตรวัดด้านข้อมูลคือ Interval Scale มาตราอันตรภาคชั้นแบ่งเป็น 4 ระดับ ในเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{4 - 1}{4} = 0.75 \end{aligned}$$

$$\text{เกณฑ์การประเมิน} = \text{ระดับคะแนน} + 0.75$$

$$1.00 + 0.75 = 1.75$$

$$1.75 + 0.75 = 2.50$$

$$2.50 + 0.75 = 3.25$$

$$3.25 + 0.75 = 4.00$$

โดยเกณฑ์การให้คะแนนการรับรู้ความเสี่ยงมีดังนี้

4	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3	หมายถึง	เห็นด้วย
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การแปลความหมายโดยอาศัยสูตรการคำนวณช่วงกว้างของขั้นดังนี้

3.26 – 4.00 แสดงว่า นักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงในระดับสูงมาก

2.51 – 3.25 แสดงว่า นักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงในระดับสูง

1.76 – 2.50 แสดงว่า นักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงในระดับต่ำ

1.00 – 1.75 แสดงว่า นักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงในระดับต่ำมาก

ตอนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัสโควิด-19 เป็นข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโควิด-19 โดยจะมีลักษณะคำถามเป็นแบบมีคำตอบให้เลือก 2 คำตอบ Dichotomous questions คือ ใช่และไม่ใช่ ให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวจำนวน 15 ข้อ โดยใช้มาตรวัดด้านข้อมูลคือ Nominal Scale นามบัญญัติ โดยข้อที่ต้องการตอบว่า “ใช่” มีดังนี้ ข้อ 1,3,4,5,7,9,11,14 และข้อ 15 ส่วนข้อที่ต้องการคำตอบว่า “ไม่ใช่” มีดังนี้ ข้อ 2,6,8,10,12 และข้อ 13 เกณฑ์การให้วัดระดับคะแนนคือ

ตอบถูกให้คะแนน 1 คะแนน

ตอบผิดให้คะแนน 0 คะแนน

และในอภิปรายการวิจัยได้ใช้มาตรวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ Ordinal Scale โดยมีรวมคะแนนและแจกแจงความถี่แล้ว จะมีการกำหนดระดับความรู้ความเข้าใจออกเป็น 2 ระดับ โดยอาศัยการแบ่งช่วงคะแนนตามเงื่อนไขดังนี้

มากกว่า 10 คะแนนขึ้นไป แสดงว่า มีความรู้ความเข้าใจในระดับสูง

ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10 คะแนน แสดงว่า มีความรู้ความเข้าใจในระดับต่ำ

ตอนที่ 4 พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวโดยจะมีลักษณะคำถามเป็นแบบปลายปิดและปลายเปิด ให้ผู้ตอบเลือกคำตอบโดยคำถามปลายปิด Close-ended Questions จะมีทั้งหมด 3 ข้อคือข้อ 1-3 และคำถามปลายเปิด Open-ended Questions มีทั้งหมด 3 ข้อ คือ ข้อ 4-6 รวมเป็น 6 ข้อ โดยแต่ละข้อใช้มาตรวัดด้านข้อมูลดังนี้

ข้อที่ 1 วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศของท่านคืออะไร ลักษณะคำถามมีให้เป็นหลากหลายตัวเลือก Multiple choice Question โดยใช้มาตรวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ Nominal Scale

1.1 เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ	1.2 ชอบเดินทางท่องเที่ยว
1.3 เพื่อเยี่ยมเยียนคนรู้จัก	1.4 เพื่อเรียนรู้สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ
1.5 อื่นๆ โปรดระบุ.....	

ข้อที่ 2 ภาคไหนในประเทศที่ท่านนิยมเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด ลักษณะคำถามมีให้เป็นหลากหลายตัวเลือก Multiple choice Question โดยใช้มาตรวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ Nominal Scale

2.1 () ภาคเหนือ	2.2 () ภาคกลาง
2.3 () ภาคใต้	2.4 () ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2.5 () ภาคตะวันออก	2.6 () ภาคตะวันตก

ข้อที่ 3 จำนวนบุคคลที่เดินทางร่วมกับท่านในการท่องเที่ยวภายในประเทศในแต่ละครั้ง.....คน เป็นมาตรวัดข้อมูลแบบมาตราอัตราส่วน Ratio Scale

ข้อที่ 4 ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 ที่ผ่านมาท่านได้เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศจำนวน.....ครั้ง เป็นมาตรวัดข้อมูลแบบมาตราอัตราส่วน Ratio Scale

ข้อที่ 5 ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง.....บาท เป็นมาตรวัดข้อมูลแบบมาตราอัตราส่วน Ratio Scale

ข้อที่ 6 ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง.....วัน เป็นมาตรวัดข้อมูลแบบมาตราอัตราส่วน Ratio Scale

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ มีลักษณะคำถามเป็นข้อคำถามต่าง ๆ ในแบบสอบถาม(Questionnaires) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ และมีคุณภาพผู้วิจัยได้ทำการสร้างเครื่องมือตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งแนวคิดและทฤษฎีเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาตามกรอบแนวคิดวิจัย

2. สร้างแบบสอบถามตามนิยามของการปฏิบัติการทั้งหมด โดยแบบสอบถามจะแบ่งเป็นทั้งหมด 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 3 ความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวกับไวรัสโควิด-19

ตอนที่ 4 พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ข้อบกพร่องของข้อคำถาม และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) เพื่อให้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์นิยามศัพท์และกลุ่มตัวอย่าง ประมวลความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมดที่ได้รับการพิจารณาแบบสอบถามเป็นรายข้อ และนำมาปรับปรุงแบบสอบถามให้เป็นไปตามข้อเสนอของผู้ทรงคุณวุฒิ

4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับ ผู้บริโภค ในเขตกรุงเทพมหานครที่ ใกล้เคียงกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 40 ราย เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งค่าแอลฟา (Alpha) ที่ได้จะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ ซึ่งค่าที่ยอมรับได้คือมากกว่า 0.70 เป็นต้นไป จึงจะ แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นได้มากพอที่จะนำไปใช้เป็นเครื่องมือต่อไป กัลยา วานิชย์บัญชา (2560) ผลการทดสอบความเชื่อมั่นมีผลดังนี้

ด้านหน้าที่	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.722
ด้านการเงิน	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.771
ด้านกายภาพ	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.765
ด้านจิตวิทยา	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.815
ด้านสังคม	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.765
ด้านเวลา	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.735

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Method) เพื่อศึกษาปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์ไวรัส โควิด-19 ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยว

ภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ชาวไทย ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยแบ่งลักษณะของการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้มาจากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ชาวไทยที่นิยมเดินทางท่องเที่ยวด้วยตนเองภายในประเทศไทย โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง 400 ชุด

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อใช้ในการเป็นแนวทางประกอบการกำหนดแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework) ครั้งนี้ และใช้อ้างอิง (Reference) ในการเขียนรายงานผลการวิจัย (Research Report) ดังนี้

- หนังสือพิมพ์ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ
- หนังสือทางวิชาการ บทความ วิทยานิพนธ์ และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดทำข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามครบ 400 ชุด ตามจำนวนขนาดตัวอย่าง ผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคัดเลือกแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม และแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออกไป

2. การลงรหัส (Coding) เมื่อรวบรวมแบบสอบถามตามความต้องการแล้ว ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาลงรหัส ในแบบลงรหัสสำหรับประมวลผลข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์

3. นำข้อมูลมาบันทึกลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS (Statistical Package for Social Sciences) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) ดังนี้

1.1 แบบสอบถามส่วนที่ 1 เกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งข้อมูลประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และการหาร้อยละ (Percentage)

1.2 แบบสอบถามส่วนที่ 2 เกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ด้านหน้าที่และบริกาาร ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้าน

สังคม และด้านเวลา แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation)

1.3 แบบสอบถามส่วนที่ 3 ความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา-19ของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และการหาร้อยละ (Percentage)

1.4 แบบสอบถามส่วนที่ 4 พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ (Frequency) การหาร้อยละ (Percentage) การหาค่าเฉลี่ย (Mean) การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation) การหาค่าต่ำสุด(Minimum) และการหาค่าสูงสุด (Maximum)

2. การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติจะนำข้อมูลที่ได้จากวิธีการสำรวจโดยอาศัยแบบสอบถาม มาวิเคราะห์สถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อใช้ทดสอบสมมติฐานแต่ละข้อ โดยใช้ทดสอบสมมติฐาน เพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม โดยใช้สถิติ T-Test One-Way Anova และ Multiple Regression Analysis

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ทางผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) หรือค่าสถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2555)

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) คำนวณได้จากสูตรดังนี้

$$P = \frac{F}{n} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าสถิติร้อยละ
	F	แทน	ความถี่ของข้อมูล
	N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณได้จากสูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	n	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation หรือ S.D.) คำนวณได้จากสูตร

ดังนี้

$$S.D. = \frac{\sqrt{n\Sigma x^2 - (\Sigma x)^2}}{n(n-1)}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง'
	n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
	n-1	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ
	$(\Sigma x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	Σx^2	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการทดสอบความน่าเชื่อถือและความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) การหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) ของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) คำนวณได้จากสูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560)

$$\text{Cronbach's alpha : } \alpha = \frac{k \text{ Convaiance/Variance}}{1+(k-1)\text{Convaiance/Variance}}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	K	แทน	จำนวนคำถาม
	Convaiance	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนรวมระหว่างคำถามต่างๆ
	Vaiance	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าความแปรปรวนของคำถาม

3.การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Analysis) ประกอบด้วย

3.1 สถิติ T-Test for Independent Sample ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่เป็นอิสระต่อกัน โดยผู้วิจัยจะใช้ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ในด้านเพศดังนี้

ในการทดสอบ t-test จะใช้ Levene's Test ทำการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน ซึ่งถ้าหากค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่ม ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Equal Variances assumed แต่ถ้าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่ม ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Equal Variances not assumed (ถนินทร์ ศิลป์จารุ, 2548)

3.1.1 กรณีที่ความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่มไม่เท่ากัน $S_1^2 \neq S_2^2$

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right]}{\left[\frac{S_1^2}{n_1} \right] + \left[\frac{S_2^2}{n_2} \right]} \cdot \frac{n_1 - 1 + n_2 - 1}{1}$$

3.1.2 กรณีความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่มเท่ากัน $S_1^2 = S_2^2$

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ t แทน $df = n_1 + n_2 - 2$

\bar{X}_1, \bar{X}_2 แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

S_1^2, S_2^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนคะแนนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
ตามลำดับ

3.2 สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance หรือ One Way ANOVA) เป็นการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยจะทำการทดสอบความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน เริ่มจากดูตาราง Homogeneity of Variances หากพบว่าค่าความแปรปรวนเท่ากันทุกกลุ่ม ก็ทำการทดสอบความแตกต่างด้วยวิธี F-test แต่ถ้าหากความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน จะทำการทดสอบความแตกต่างด้วยวิธี Brown-Forsythe หากผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว จะต้องทำการดำเนินการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป โดยให้ดูว่าคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ถ้าผลการทดสอบของ F-test มีความแตกต่างกัน จะใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) โดยทำการทดสอบเป็นรายคู่ และถ้าผลการทดสอบกรณีที่ใช้วิธี Brown-Forsythe มีความแตกต่างกัน จะใช้วิธี Dunnett's T3 เป็นตัวกำหนดในการทดสอบรายคู่ เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างกันของแต่ละคู่ โดยสูตรที่ใช้ในการทดสอบ มีดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560)

3.2.1 F-Test ใช้ทดสอบในกรณีที่ความแปรปรวนเท่ากันทุกกลุ่มสามารถเขียนได้ตามตารางดังนี้

ตาราง 7 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม(B)	k-1	$SS_{(B)}$	$MS_{(B)} = \frac{SS_{(B)}}{k-1}$	$\frac{MS_{(B)}}{MS_{(w)}}$
ภายในกลุ่ม (W)	n-k	$SS_{(w)}$	$MS_{(w)} = \frac{SS_{(w)}}{n-k}$	
รวม (T)	n-1	$SS_{(T)}$		

$$F = \frac{MS_{(B)}}{MS_{(w)}}$$

เมื่อ F แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา F -distribution

df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ ได้แก่ ระหว่างกลุ่ม ($k-1$) และ ภายในกลุ่ม ($n-k$)
k	แทน	จำนวนกลุ่มของตัวอย่างที่นำมาทดสอบ สมมติฐาน
n	แทน	จำนวนตัวอย่างทั้งหมด
$SS_{(B)}$	แทน	ผลรวมกำลังสองระหว่างกลุ่ม
$SS_{(w)}$	แทน	ผลรวมกำลังสองภายในกลุ่ม
$MS_{(w)}$	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

3.2.2 สูตรวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว Brown-Forsythe (β) ใช้ในกรณีที่พบความแปรปรวนไม่เท่ากัน (Joachim, 2001) คำนวณได้จากสูตรดังนี้

$$\beta = \frac{MSB}{MSW}$$

$$\text{โดยค่า } MSW = \sum_{i=1}^K \left(1 - \frac{n}{N}\right) S_1^2$$

เมื่อ	β	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน <i>Brown-Forsythe</i>
	MSB	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MSW	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่มสำหรับสถิติ <i>Brown-Forsythe</i>
	K	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	ขนาดประชากร
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

3.2.3 การวิเคราะห์ผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ Least Significant Difference (LSD) ใช้กรณีที่ผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากการทดสอบด้วยวิธี F-test คำนวณได้จากสูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560)

$$LSD = t_{\alpha/2, df} \sqrt{MS_w \left(\frac{1}{n} + \frac{1}{n}\right)} \text{ เมื่อ } n_i \neq n_j$$

$$\text{และ } LSD = t_{\alpha/2, df} \sqrt{\frac{2MS_w}{n}} \quad \text{เมื่อ } n_i = n_j$$

เมื่อ	LSD	แทน	ค่าผลต่างนัยสำคัญที่คำนวณได้สำหรับ ประชากรกลุ่มที่ i และ j
	n_i, n_j	แทน	ขนาดกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ i และ j ตามลำดับ
	t	แทน	ค่าแจกแจงแบบ t ที่ได้จากการเปิดตาราง t

3.2.4 การวิเคราะห์ผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ Dunnetts T3 ใช้กรณีที่ผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ จากการทดสอบด้วยวิธี Brown-Forsythe (β) คำนวณได้จากสูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560)

$$d_D = \frac{q_D \sqrt{2(MS_{S/A})}}{\sqrt{S}}$$

เมื่อ	\bar{d}_D	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Dunnett test
	q_D	แทน	ค่าจากตาราง Critical values of the Dunnett test
	$MS_{S/A}$	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม
	S	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

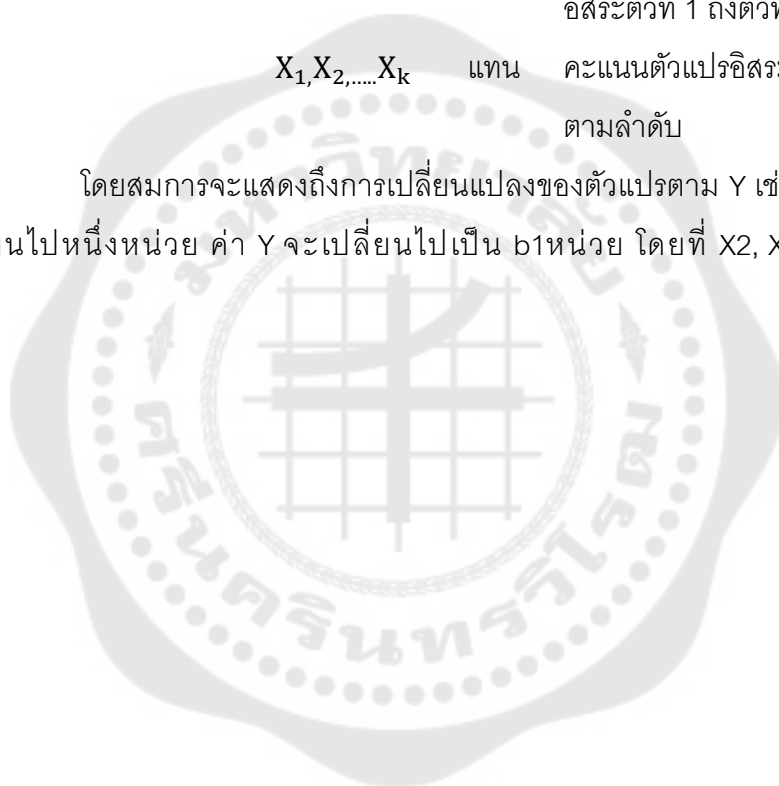
โดยกำหนดค่าความอิสระ (Degree of Freedom) ระหว่างกลุ่ม คือ K-1 ภายในกลุ่ม n-k และรวมทั้งกลุ่ม คือ n-1

3.3 สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) มีตัวแปรอิสระ k ตัว ($X_1, X_2, X_3, \dots, X_k$) ที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปร Y เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหรือคุณลักษณะของข้อมูล 2 ประเภท และจะนำผลของความสัมพันธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์นี้ไปใช้พยากรณ์ค่าตัวแปรหรือคุณลักษณะของข้อมูลที่ได้ ซึ่งการวิเคราะห์การถดถอยนี้มีการจำแนกตัวแปรที่จะศึกษา คือ ตัวแปรตาม และตัวแปรอิสระโดยจะอธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามที่เป็นผลมาจากตัวแปรอิสระ ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ได้ดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560)

$$Y = b_0 + b_1X_1 + b_2X_2 + \dots + b_kX_k + e$$

เมื่อ	k	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระที่ใช้ในสมการ
	Y	แทน	ค่าประมาณหรือค่าทำนาย
	b_0	แทน	ค่าคงที่ (Constant) ของสมการ ถดถอย
	b_1, b_2, \dots, b_k	แทน	คะแนนหรือสัมประสิทธิ์การถดถอย ของตัวแปร อิสระตัวที่ 1 ถึงตัวที่ k ตามลำดับ
	X_1, X_2, \dots, X_k	แทน	คะแนนตัวแปรอิสระ ตัวที่ 1 ถึงตัวที่ k ตามลำดับ

โดยสมการจะแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม Y เช่น เมื่อตัวแปรอิสระ X_1 เปลี่ยนไปหนึ่งหน่วย ค่า Y จะเปลี่ยนไปเป็น b_1 หน่วย โดยที่ X_2, X_3, \dots, X_k มีค่าคงที่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

รูปแบบการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผลการวิจัยเรื่อง “ อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย” ผู้วิจัยได้กำหนด สัญลักษณ์และอักษรย่อของตัวแปรที่ศึกษาดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน กลุ่มตัวอย่าง
X	แทน ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน ชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
t	แทน ค่าที่ใช้ในพิจารณาใน t-distribution
r	แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
β	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
SS	แทน ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean of Square)
p	แทน ค่าความน่าจะเป็น (Probability) สำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
p-value	แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบ
V	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
H0	แทน สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H1	แทน สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)
*	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
R ²	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R Square)
Adjusted R ²	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจที่ปรับค่าแล้ว (Adjusted R Square)
Y	แทน ค่าสมการทำนายรูปคะแนนดิบ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบาย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วนตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติเชิงพรรณนา แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ รายได้ต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับระดับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้และความเข้าใจในมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน เพื่อการทดสอบสมมติฐานจำนวน 3 ข้อ ดังนี้

สมมติฐาน 1 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

สมมติฐาน 2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวไทย ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายใน ประเทศด้วยตนเอง

สมมติฐาน 3 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติเชิงพรรณนา แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลด้านลักษณะประชากรศาสตร์ ประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับการศึกษา แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่(Frequency)และหาค่าร้อยละ (Percentage) ดังตาราง

ตาราง 8 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลด้านลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.เพศ	ชาย	223 55.75
	หญิง	177 44.25
รวม	400	100.00

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 8 พบว่าในด้านลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้มีจำนวน 400 คน ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 223คน คิดเป็นร้อยละ 55.75 และเป็นเพศ มีจำนวน 177คน คิดเป็นร้อยละ 44.25

ตาราง 9 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลด้านลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
2.อายุ	20-29 ปี	239 59.75
	30-39 ปี	59 14.75
	40-49 ปี	61 15.25
	50 ปีขึ้นไป	41 10.25
รวม	400	100.00

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 9 พบว่าลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้มีจำนวน 400 คน ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 20-29ปี จำนวน 239 คน คิดเป็นร้อยละ 59.75 รองลงมา มีอายุ 40-49 ปี จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.25 ตามด้วย อายุ 30-39 ปี มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.75 และมีอายุ 50ปีขึ้นไป จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.25

ตาราง 10 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลด้านลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
3.รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ต่ำกว่า 10,000 บาท	127	31.75
	10,001-20,000บาท	104	26.00
	20,001-30,000บาท	108	27.00
	30,001-40,000บาท	42	10.50
	40,001 ขึ้นไป	19	4.75
รวม	400	100.00	

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 10 พบว่าในด้านลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้จำนวน 400 คน ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 127คน คิดเป็นร้อยละ 31.75 รองลงมา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001-30,000บาท มีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-20,000บาท จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26 ตามด้วยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001-40,000 บาท จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.50 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 40,001 ขึ้นไป จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.75

ตาราง 11 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลด้านลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
4.อาชีพ	นิสิต / นักศึกษา	160	40.00
	ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	34	8.50
	พนักงานบริษัทเอกชน	147	36.75
	ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ	42	10.50
	ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป/เกษตรกร	16	4.00
	อื่นๆ โปรดระบุ ชับแท็กที่	1	0.25
รวม	400	100.00	

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 11 พบว่าในด้านลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้จำนวน 400 คน ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นนิสิต/นักศึกษา จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมาพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.75 ถัดมามีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.50 ตามด้วย ตามด้วยอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.50 อาชีพค้าขาย/รับจ้างทั่วไป/เกษตรกร จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4 และอาชีพอื่นๆ ได้แก่ ช่างแท็กซี่ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25

ตาราง 12 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลด้านลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5.ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	181	45.25
ปริญญาตรี	176	44.00
สูงกว่าปริญญาตรี	43	10.75
รวม	400	100.00

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 12 พบว่าลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้จำนวน 400 คน ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 45.25 รองลงมาระดับปริญญาตรี จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 44 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75

ผลวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลข้างต้น พบว่าข้อมูลเกี่ยวกับด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และอาชีพ มีความถี่บางช่วง ข้อมูลค่อนข้างต่ำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการจัดกลุ่มตัวอย่างใหม่ เพื่อความเหมาะสมในการใช้ทดสอบสมมติฐานดังนี้

ตาราง 13 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถามแบบจัดกลุ่มใหม่

ข้อมูลด้านลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3.รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	127	31.75
10,001-20,000บาท	104	26.00
20,001-30,000บาท	108	27.00
30,001 บาทขึ้นไป	61	15.25
รวม	400	100.00

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 13 พบว่าลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้จำนวน 400 คน ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 127คน คิดเป็นร้อยละ 31.75 รองลงมา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001-30,000บาท มีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-20,000บาท จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26 ตามด้วยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.25

ตาราง 14 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถามแบบจัดกลุ่มใหม่

ข้อมูลด้านลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4.อาชีพ		
นิสิต / นักศึกษา	160	40.00
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	34	8.50
พนักงานบริษัทเอกชน	147	36.75
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ/ ค้าขาย/ รับจ้างทั่วไป/ เกษตรกร/ อื่นๆ ไปรตระบุ ขั้บแท็กซี	59	14.75
รวม	400	100.00

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 14 พบว่าลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้จำนวน 400 คน ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นนิสิต/นักศึกษา จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมาพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.75 ถัดมาคืออาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป/เกษตรกร/อาชีพอื่นๆ ได้แก่ ขับแท็กซี่ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.75 และอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.50

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับระดับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการรับรู้ความเสี่ยง ประกอบด้วยด้านหน้าที่และบริบริการ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังตาราง

ตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการรับรู้ความเสี่ยงโดยรวม

การรับรู้ความเสี่ยง	\bar{X}	S.D	ระดับการรับรู้ความเสี่ยง
ด้านหน้าที่	2.84	0.52	สูง
ด้านการเงิน	2.84	0.56	สูง
ด้านกายภาพ	2.90	0.58	สูง
ด้านจิตวิทยา	2.80	0.56	สูง
ด้านสังคม	2.89	0.57	สูง
ด้านเวลา	2.86	0.57	สูง
การรับรู้ความเสี่ยงโดยรวม	2.86	0.41	สูง

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลด้านโดยรวม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับการรับรู้ความเสี่ยงกับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวโดยรวม ในระดับสูงโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.86 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านกายภาพ ด้านสังคม ด้านเวลา ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน และด้านจิตวิทยา ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับการรับรู้อยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.09 2.89 2.86 2.84 2.84 และ 2.80 ตามลำดับ

ตาราง 16 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการรับรู้ความเสี่ยงด้านหน้าที่

ด้านหน้าที่	ระดับการรับรู้ความเสี่ยง		
	\bar{X}	S.D	เสี่ยง
1.แหล่งท่องเที่ยวยังมีจำนวนเจ้าหน้าที่บริการ ตรวจวัดคุณภาพของนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ	2.78	1.01	สูง
2.แหล่งท่องเที่ยวยังไม่สามารถรองรับปริมาณ นักท่องเที่ยวในระดับเดียวกับช่วงก่อนเกิดการ แพร่ระบาดได้	2.88	0.80	สูง
3.การให้บริการจุดทำความสะอาดประจำจุด ต่างๆในแหล่งท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ เช่น จุด บริการเจล ล้างมือ เป็นต้น	2.84	0.83	สูง
4.แหล่งท่องเที่ยวมักยังไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว ในแต่ละรอบอย่างจริงจัง	2.88	0.85	สูง
ด้านหน้าที่โดยรวม	2.84	0.52	สูง

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 16 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับการรับรู้ความเสี่ยงกับด้านหน้าที่และบริการโดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.84 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่แหล่งท่องเที่ยวยังไม่สามารถรองรับปริมาณนักท่องเที่ยวในระดับเดียวกับช่วงก่อนเกิดการแพร่ระบาดได้ แหล่งท่องเที่ยวมักยังไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละรอบอย่างจริงจัง การให้บริการจุดทำความสะอาดประจำจุดต่างๆในแหล่งท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ เช่น จุดบริการเจล ล้างมือ เป็นต้น และแหล่งท่องเที่ยวยังมีจำนวนเจ้าหน้าที่บริการตรวจวัดคุณภาพของนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.88, 2.88, 2.84 และ 2.78 ตามลำดับ

ตาราง 17 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงด้านการเงิน

ด้านการเงิน	\bar{X}	S.D	ระดับการรับรู้ ความเสี่ยง
1.การเดินทางท่องเที่ยวในแต่ละครั้งอาจมีค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้น เนื่องจากจะต้องมีความพร้อมในเรื่องของการพกพาสิ่งทำความสะอาดต่างๆ หรือการออกใบรับรองแพทย์ขณะเดินทาง	2.83	0.88	สูง
2.ความไม่คุ้มค่าหากได้มีการจ่ายเดินทางท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์นี้ อันเนื่องมาจากการปิดพื้นที่บางส่วนในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อลดความแออัด	2.92	0.78	สูง
3.การเปลี่ยนแปลงจากการจ่ายเงินสดมาเป็นการชำระผ่านทางออนไลน์ที่น่าเชื่อถือ ซึ่งอาจส่งผลให้ข้อมูลได้รับการปกป้องไม่เพียงพอ	2.78	0.84	สูง
ด้านการเงินโดยรวม	2.84	0.56	สูง

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 17 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับการรับรู้ความเสี่ยงกับด้านกายภาพโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.84 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่ความไม่คุ้มค่าหากได้มีการจ่ายเดินทางท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์นี้ อันเนื่องมาจากการปิดพื้นที่บางส่วนในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อลดความแออัด, การเดินทางท่องเที่ยวในแต่ละครั้งอาจมีค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้น เนื่องจากจะต้องมีความพร้อมในเรื่องของการพกพาสิ่งทำความสะอาดต่างๆ หรือการออกใบรับรองแพทย์ขณะเดินทาง และการเปลี่ยนแปลงจากการจ่ายเงินสดมาเป็นการชำระผ่านทางออนไลน์ที่น่าเชื่อถือ ซึ่งอาจส่งผลให้ข้อมูลได้รับการปกป้องไม่เพียงพอ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.92, 2.83 และ 2.78 ตามลำดับ

ตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงด้านกายภาพ

ด้านกายภาพ	\bar{X}	S.D	ระดับการรับรู้ ความเสี่ยง
1.พื้นที่ให้บริการมีความแออัดและมีมลพิษ เช่น น้ำขังตามแหล่งต่างๆ กลิ่นไม่พึงประสงค์ในสถานที่ท่องเที่ยว ฯลฯ อาจทำให้เกิดการแพร่เชื้อแก่นักท่องเที่ยวได้	2.88	0.82	สูง
2.สถานที่ท่องเที่ยวไม่ได้รับการตรวจสอบหรือปรับปรุงพื้นที่หลังจากการผ่อนปรนมาตรการ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวได้	2.91	0.83	สูง
3.ระบบการขนส่งสาธารณะที่ใช้เพื่อการเดินทางท่องเที่ยวไม่เป็นไปตามมาตรการรักษาระยะห่างทางสังคม ซึ่งเกิดโอกาสเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อและติดเชืาระหว่างการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้	2.92	0.84	สูง
ด้านกายภาพโดยรวม	2.90	0.58	สูง

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 18 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับการรับรู้ความเสี่ยงกับด้านการเงินโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่ระบบการขนส่งสาธารณะที่ใช้เพื่อการเดินทางท่องเที่ยวไม่เป็นไปตามมาตรการรักษาระยะห่างทางสังคม ซึ่งเกิดโอกาสเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อและติดเชืาระหว่างการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้, สถานที่ท่องเที่ยวไม่ได้รับการตรวจสอบหรือปรับปรุงพื้นที่หลังจากการผ่อนปรนมาตรการ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวได้ และระบบการขนส่งสาธารณะที่ใช้เพื่อการเดินทางท่องเที่ยวไม่เป็นไปตามมาตรการรักษาระยะห่างทางสังคม ซึ่งเกิดโอกาสเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อและติดเชืาระหว่างการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.92, 2.91 และ 2.88 ตามลำดับ

ตาราง 19 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงด้านจิตวิทยา

ด้านจิตวิทยา	\bar{X}	S.D	ระดับการรับรู้ ความเสี่ยง
1.แหล่งท่องเที่ยวที่มีความใกล้กับสถานที่กักกันโรค ของรัฐ ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยหากเดินทางไปใช้บริการ	2.75	0.86	สูง
2.รู้สึกผิดหวังหากเจ้าหน้าที่ให้บริการมีการจัดการด้าน ความสะอาด และป้องกันเชื้อโรคไม่มากพอ ระหว่าง การเข้าไปใช้บริการ	2.83	0.82	สูง
3.มีความกังวลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่จะเข้าไปใช้ บริการที่อาจก่อให้เกิดการแพร่เชื้อ เนื่องจากสถานที่นั้น อาจจะเคยมีคนติดเชื้อเข้าไปใช้บริการ	2.82	0.85	สูง
ด้านจิตวิทยาโดยรวม	2.80	0.56	สูง

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 19 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับการรับรู้ความเสี่ยงกับด้านจิตวิทยาโดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่รู้สึกผิดหวังหากเจ้าหน้าที่ให้บริการมีการจัดการด้านความสะอาด และป้องกันเชื้อโรคไม่มากพอ ระหว่างการเข้าไปใช้บริการ, มีความกังวลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่จะเข้าไปใช้บริการที่อาจก่อให้เกิดการแพร่เชื้อ เนื่องจากสถานที่นั้นอาจจะเคยมีคนติดเชื้อเข้าไปใช้บริการ และแหล่งท่องเที่ยวที่มีความใกล้กับสถานที่กักกันโรคของรัฐ ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยหากเดินทางไปใช้บริการ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.83, 2.82 และ 2.75 ตามลำดับ

ตาราง 20 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงด้านสังคม

ด้านสังคม	\bar{X}	S.D	ระดับการรับรู้ ความเสี่ยง
1. พฤติกรรมการใช้ชีวิตของคนในสังคมเปลี่ยนไป ส่งผลให้มีความระมัดระวังในการท่องเที่ยวร่วมกับผู้อื่นในสังคมเพิ่มมากขึ้น	2.94	0.84	สูง
2. แหล่งท่องเที่ยวเป็นสาเหตุของปัญหาขยะ และแหล่งที่สะสมเชื้อโรค ที่อาจจะก่อให้เกิดโรคร้ายและส่งผลไปยังสังคมและชุมชนใกล้เคียงได้	2.85	0.82	สูง
3. ในชุมชนที่ใกล้กับแหล่งท่องเที่ยวไม่เห็นด้วยกับการเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดเนื่องจากอาจจะส่งผลให้แพร่กระจายเชื้อโรคเข้าสู่ชุมชนได้	2.87	0.85	สูง
ด้านสังคมโดยรวม	2.89	0.57	สูง

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 20 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับการรับรู้ความเสี่ยงกับด้านสังคมโดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.89 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่พฤติกรรมการใช้ชีวิตของคนในสังคมเปลี่ยนไป ส่งผลให้มีความระมัดระวังในการท่องเที่ยวร่วมกับผู้อื่นในสังคมเพิ่มมากขึ้น, ในชุมชนที่ใกล้กับแหล่งท่องเที่ยวไม่เห็นด้วยกับการเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดเนื่องจากอาจจะส่งผลให้แพร่กระจายเชื้อโรคเข้าสู่ชุมชนได้ และแหล่งท่องเที่ยวเป็นสาเหตุของปัญหาขยะ และแหล่งที่สะสมเชื้อโรค ที่อาจจะก่อให้เกิดโรคร้ายและส่งผลไปยังสังคมและชุมชนใกล้เคียงได้ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.94, 2.87 และ 2.85 ตามลำดับ

ตาราง 21 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงด้านเวลา

ด้านเวลา	\bar{X}	S.D	ระดับการรับรู้ ความเสี่ยง
1.การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่งผลให้ ต้องรอเข้าคิวในการใช้บริการนาน	2.87	0.88	สูง
2.การจัดระเบียบการเข้าคิวที่ไม่เหมาะสมส่งผลให้ นักท่องเที่ยวเสียเวลาในการรอเข้าใช้บริการ	2.87	0.89	สูง
3.สถานที่ท่องเที่ยวมีการเปลี่ยนแปลงเวลาเปิด-ปิดที่ ไม่แน่นอน	2.86	0.82	สูง
ด้านเวลาโดยรวม	2.86	0.57	สูง

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 21 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับการรับรู้ความเสี่ยงกับด้านสังคมโดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.86 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่งผลให้ต้องรอเข้าคิวในการใช้บริการนาน, การจัดระเบียบการเข้าคิวที่ไม่เหมาะสมส่งผลให้นักท่องเที่ยวเสียเวลาในการรอเข้าใช้บริการ และสถานที่ท่องเที่ยวมีการเปลี่ยนแปลงเวลาเปิด-ปิดที่ไม่แน่นอน โดยมีค่าเฉลี่ย 2.87, 2.87 และ 2.86 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้และความเข้าใจในมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่(Frequency)และหาร้อยละ (Percentage) ดังตาราง

ตาราง 22 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจในไวรัสโควิด-19

ความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19	ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. โควิด-19 เกิดจากเชื้อโรคชนิดที่เป็นไวรัส	385	96.25	15	3.75
2. โควิด-19 สามารถแพร่กระจายเชื้อได้ทั่วไปในอากาศ	117	29.25	283	70.75
3. Quarantine คือ การกักตัวเพื่อสังเกตอาการเริ่มป่วยซึ่งใช้กับผู้ที่เข้าข่ายการเสี่ยงติดเชื้อ มีระยะเวลาในการกักตัวคือ 14 วัน โดยเริ่มนับหลังจากวันที่พบกลุ่มเสี่ยง	374	93.50	26	6.50
4. การป้องกันเชื้อ โควิด-19 ที่ดีและง่ายที่สุดสำหรับบุคคลทั่วไปคือใส่หน้ากากอนามัย และเว้นระยะห่างจากผู้อื่น	347	86.75	53	13.25
5. Social Distancing คือ เว้นระยะห่างจากผู้ป่วยติดเชื้อหรือผู้มีอาการอย่างน้อย 1 เมตร	360	90	40	10
6. อาการของผู้ป่วยโควิด-19 มีอาการทั่วไปคล้ายเป็นไข้หวัดใหญ่	302	75.50	98	24.50
7. ผู้ป่วยเชื้อไวรัส COVID-19 เสียชีวิตเนื่องจากระบบหายใจล้มเหลว โดยมีสาเหตุมาจากปอดถูกทำลาย	379	94.75	21	5.25
8. ยาสมุนไพร เช่น พืชทะเลลายใจ สามารถรักษาโรคโควิด-19 ให้หายได้ทันที	274	68.50	126	31.50
9. สำหรับผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาและหายจากโรค COVID-19 แล้วสามารถกลับไปใช้ชีวิตตามปกติได้ แต่จะต้องดูแลสุขภาพของตนเองให้สะอาด รวมถึงใส่หน้ากากอนามัยเมื่อต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่น	361	90.25	39	9.75

ตาราง 22 (ต่อ) แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจในไวรัสโควิด-19

ความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับ ไวรัสโควิด-19	ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10.ระยะเวลาการมีชีวิตอยู่ของเชื้อ COVID-19 ใน สิ่งแวดล้อมลอยอยู่ในอากาศได้ประมาณ 1 ชั่วโมง	97	24.25	303	75.75
11. การฉีดวัคซีนป้องกันโรค COVID-19 ควรฉีดจำนวนให้ ครบทั้ง 2 เข็ม โดยแบ่งเป็นเข็มแรกและเว้นระยะ 2-4 สัปดาห์และตามด้วยเข็มที่สอง	355	88.75	45	11.25
12.การฉีดวัคซีน COVID-19 ส่งผลทำให้ร่างกายไม่สามารถ กลับไปติดเชื้อได้อีก	283	70.75	117	29.25
13.คนที่มีที่มีประวัติแพ้ยา อาหารทุกชนิด แพ้แมลง แพ้ ผลิตภัณฑ์จากยางพารา ไม่สามารถรับวัคซีนได้	108	27	292	73
14.ผลข้างเคียงหลังฉีดวัคซีนที่มักเกิดขึ้น คือมีอาการปวด บริเวณที่ฉีด อ่อนเพลีย คลื่นไส้ ปวดเมื่อย หรือมีไข้ได้ ส่วนมากอาการไม่รุนแรงและหายไปได้เองใน 1-2 วัน	351	87.75	49	12.25
15.เมื่อฉีดวัคซีนและเกิดการแพ้วัคซีน จะมีผื่นจะขึ้น หน้า บวม คอบวมแดง หายใจลำบาก ใจสั่นหรือมีอาการชาอ่อน แรง	345	86.25	55	13.75

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 22 การวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้และความเข้าใจใน
มาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19 พบว่า

1. โควิด-19 เกิดจากเชื้อโรคชนิดที่เป็นไวรัส ตอบถูกเป็นจำนวน 385 คน คิดเป็นร้อยละ
96.25 และตอบผิดเป็นจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.75

2. โควิด-19 สามารถแพร่กระจายเชื้อได้ทั่วไปในอากาศ ตอบถูกเป็นจำนวน 117 คน คิด
เป็นร้อยละ 29.25 และตอบผิดเป็นจำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 70.75

3. Quarantine คือ การกักตัวเพื่อสังเกตอาการเริ่มป่วยซึ่งใช้กับผู้ที่เข้าข่ายการเสี่ยงติดเชื้อ มีระยะเวลาในการกักตัวคือ 14 วัน โดยเริ่มนับหลังจากวันที่พบกลุ่มเสี่ยง ตอบถูกเป็นจำนวน 374 คน คิดเป็นร้อยละ 93.50 และตอบผิดเป็นจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50

4. การป้องกันเชื้อ โควิด-19 ที่ดีและง่ายที่สุดสำหรับบุคคลทั่วไปคือใส่หน้ากากอนามัย และเว้นระยะห่างจากผู้อื่น ตอบถูกเป็นจำนวน 347 คน คิดเป็นร้อยละ 86.75 และตอบผิดเป็นจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.25

5. Social Distancing คือ เว้นระยะห่างจากผู้ป่วยติดเชื้อหรือผู้มีอาการอย่างน้อย 1 เมตร ตอบถูกเป็นจำนวน 360 คน คิดเป็นร้อยละ 90 และตอบผิดเป็นจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10

6. อาการของผู้ป่วยโควิด-19 มีอาการทั่วไปคล้ายเป็นไข้หวัดใหญ่ ตอบถูกเป็นจำนวน 302 คน คิดเป็นร้อยละ 75.50 และตอบผิดเป็นจำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 24.50

7. ผู้ป่วยเชื้อไวรัส COVID-19 เสียชีวิตเนื่องจากระบบหายใจล้มเหลว โดยมีสาเหตุมาจากปอดถูกทำลาย ตอบถูกเป็นจำนวน 379 คน คิดเป็นร้อยละ 94.75 และตอบผิดเป็นจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.25

8. ยาสมุนไพร เช่น พืชทะเลลายใจ สามารถรักษาโรคโควิด-19 ให้หายได้ทันที ตอบถูกเป็นจำนวน 274 คน คิดเป็นร้อยละ 68.50 และตอบผิดเป็นจำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50

9. สำหรับผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาและหายจากโรค COVID-19 แล้วสามารถกลับไปใช้ชีวิตตามปกติได้ แต่จะต้องดูแลสุขภาพอนามัยของตนเองให้สะอาด รวมถึงใส่หน้ากากอนามัยเมื่อต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่น ตอบถูกเป็นจำนวน 361 คน คิดเป็นร้อยละ 90.25 และตอบผิดเป็นจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.75

10. ระยะเวลาการมีชีวิตอยู่ของเชื้อ COVID-19 ในสิ่งแวดล้อมลอยอยู่ในอากาศได้ประมาณ 1 ชั่วโมงตอบถูกเป็นจำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.25 และตอบผิดเป็นจำนวน 303 คน คิดเป็นร้อยละ 75.75

11. การฉีดวัคซีนป้องกันโรค COVID-19 ควรฉีดจำนวนให้ครบทั้ง 2 เข็ม โดยแบ่งเป็นเข็มแรกและเว้นระยะ 2-4 สัปดาห์และตามด้วยเข็มที่สอง ตอบถูกเป็นจำนวน 355 คน คิดเป็นร้อยละ 88.75 และตอบผิดเป็นจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.25

12. การฉีดวัคซีน COVID-19 ส่งผลทำให้ร่างกายไม่สามารถกลับไปติดเชื้อได้อีก ตอบถูกเป็นจำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 70.75 และตอบผิดเป็นจำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 29.25

13.คนที่มีที่ที่มีประวัติแพ้ยา อาหารทุกชนิด แพ้แมลง แพ้ผลิตภัณฑ์จากยางพารา ไม่สามารถรับวัคซีนได้ ตอบถูกเป็นจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27 และตอบผิดเป็นจำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ 73

14.ผลข้างเคียงหลังฉีดวัคซีนที่มักเกิดขึ้น คือมีอาการปวดบริเวณที่ฉีด อ่อนเพลีย คลื่นไส้ ปวดเมื่อย หรือมีไข้ได้ ส่วนมากอาการไม่รุนแรงและหายไปได้เองใน1-2 วัน ตอบถูกเป็นจำนวน 351 คน คิดเป็นร้อยละ 87.75 และตอบผิดเป็นจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.25

15.เมื่อฉีดวัคซีนและเกิดการแพ้วัคซีน จะมีผื่นจะขึ้น หน้าบวม คอบวมแดง หายใจลำบาก ใจสั่นหรือมีอาการขาอ่อนแรง ตอบถูกเป็นจำนวน 345 คน คิดเป็นร้อยละ 86.25 และตอบผิดเป็นจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 13.75

ตาราง 23 แสดงจำนวนและร้อยละคะแนนรวมที่ได้จากการตอบคำถาม (ตอบถูก)ของข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจในไวรัสโควิด-19

คะแนนรวมที่ได้จากการตอบ		
คำถาม (ตอบถูก)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5 คะแนน	2	0.50
6 คะแนน	3	0.75
7 คะแนน	13	3.25
8 คะแนน	17	4.25
9 คะแนน	49	12.25
10 คะแนน	94	23.50
11 คะแนน	110	27.50
12 คะแนน	78	19.50
13 คะแนน	25	6.25
14 คะแนน	8	2
15 คะแนน	1	0.25
รวม	400	100.00

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์คะแนนรวมที่ได้จากการตอบคำถาม (ตอบถูก)ของข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจในไวรัสโควิด-19 มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ได้คะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 11 คะแนน จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 รองลงมาคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 10 คะแนน จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 ตามด้วยคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 12 คะแนน จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.50 ตามด้วยคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 9 คะแนน จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.25 ถัดมาคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 13 คะแนน จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 ถัดมาคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 8 คะแนน จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.25 ตามด้วยคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 7 คะแนน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25 หลังจากนั้นคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 14 คะแนน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ตามด้วยคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 6 คะแนน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.75 ถัดมาคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 5 คะแนน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.50 และ คะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 15 คะแนน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25

ตาราง 24 แสดงระดับความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19

ความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19	จำนวน	
	(คน)	ร้อยละ
ความรู้ความเข้าใจในระดับสูง	มากกว่า 10คะแนนขึ้นไป	222 55.50
ความรู้ความเข้าใจในระดับต่ำ	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10 คะแนน	178 44.50
รวม		400 100.00

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 24 แสดงระดับความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในระดับสูง จำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 55.50 รองลงมา มีความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลาง จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง

แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาร้อยละ (Percentage) ในส่วนของคำถาม 2 ข้อแรกที่เป็น Nominal Scale และแสดงค่าวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคำถาม 4 ข้อสุดท้ายที่เป็นในรูปแบบของ Ratio Scale ดังตาราง

ตาราง 25 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว		
เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ	140	35
ภายในประเทศของท่านคือ		
อะไร		
ชอบเดินทางท่องเที่ยว	108	27
เพื่อเยี่ยมเยียนคนรู้จัก	129	32.25
เพื่อเรียนรู้สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ	23	5.75
รวม	400	100.00

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 25 พบว่าวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้จำนวน 400 คน ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35 รองลงมาเพื่อเยี่ยมเยียนคนรู้จัก จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 32.25 ถัดมาคือชอบเดินทางท่องเที่ยว จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27 ตามด้วยเพื่อเรียนรู้สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.75 และอื่นๆได้แก่ ...จำนวน 0 คน ไม่มีผู้เลือกตอบ

ตาราง 26 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวนิยมนิยมเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศในภาคไหนมากที่สุด

พฤติกรรมกาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว		จำนวน (คน)	ร้อยละ
2. ภาคไหนในประเทศที่ท่าน นิยมเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด	ภาคเหนือ	122	30.50
	ภาคกลาง	54	13.50
	ภาคใต้	156	39
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	44	11
	ภาคตะวันออก	24	6
	ภาคตะวันตก	0	0
รวม		400	100.0

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 26 พบว่านักท่องเที่ยวนิยมนิยมเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศภาคไหนมากที่สุดของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้จำนวน 400 คน ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีนิยมนิยมเดินทางท่องเที่ยวในภาคใต้ จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39 รองลงมาคือภาคเหนือ จำนวน 122คน คิดเป็นร้อยละ 30.50 ตามด้วยภาคกลาง จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.50 ถัดมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11 ตามด้วยภาคตะวันออก จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6 และภาคตะวันตก จำนวน 0 ไม่มีผู้เลือกตอบ

ตาราง 27 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง, ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง และระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	Min	Max	\bar{X}	S.D
3.จำนวนบุคคลที่เดินทางร่วมกับท่านในการท่องเที่ยวภายในประเทศในแต่ละครั้ง	1	9	4.550	1.3776
4.ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. 2564 ที่ผ่านมาท่านได้เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศจำนวนกี่ครั้ง	1	10	4.5775	2.1773
5.ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง	1,000	30,000	6,612.75	3506.2511
6.ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง	1	10	4.0075	1.7749

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 27 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400คน จำนวนบุคคลที่เดินทางร่วมกับท่านในการท่องเที่ยวภายในประเทศในแต่ละครั้งจำนวนมากที่สุดคือ 9คน น้อยที่สุดคือ 1คน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.550 ครั้ง หรือ 5 ครั้ง มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.3776

ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 ที่ผ่านมาท่านได้เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศจำนวนกี่ครั้ง มากที่สุดคือ 10ครั้ง น้อยที่สุดคือ 1 ครั้ง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.5775 ครั้ง หรือ 5 ครั้ง มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.1773

ส่วนค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง จำนวนมากที่สุดคือ 30,000 บาท น้อยที่สุดคือ 1,000บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6,612.75 บาท มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3506.2511

และระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้งจำนวนมากที่สุดคือ 10วัน น้อยที่สุดคือ 1วัน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0075 วันหรือ 4 วัน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.7749

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน เพื่อการทดสอบสมมติฐานจำนวน 3 ข้อ ดังนี้

สมมติฐาน 1 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 นักท่องเที่ยวที่มีเพศ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยแตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นจะมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีเพศ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีเพศ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้ค่าสถิติในการทดสอบโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Sample t-test) ที่ระดับ ความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่า p-value มีค่าน้อยกว่า 0.05

โดยจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยการให้ Levene's Test ซึ่งตั้งสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่ม ซึ่งจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า p-value มีค่ามากกว่า 0.05 ให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed และถ้าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่ม ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า p-value มีค่าน้อยกว่า 0.05 ให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed ซึ่งมีผลการทดสอบแสดง ดังตาราง ดังนี้

ตาราง 28 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามเพศ โดยการให้ Levene's Test

พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	Levene's Test	
	F	p-value
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง	1.486	0.224
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	11.290	0.001*
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	0.026	0.872
ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	10.930	0.001*

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 28 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามเพศ โดยการให้ Levene's Test พบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.224 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจะทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจะทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.872 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจะทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจะทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed

ตาราง 29 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามเพศ

พฤติกรรมการท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยว		t-test for Equality of Means				
		\bar{X}	S.D	t	df	p-value
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทาง ท่องเที่ยวต่อครั้ง	ชาย	4.583	1.339	2.094	398	0.037*
	หญิง	4.294	1.442			
ความถี่ในการเดินทาง ท่องเที่ยวภายในประเทศต่อ ครั้ง	ชาย	4.960	2.018	3.959	354.56	<0.001*
	หญิง	4.096	2.278			
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว ภายในประเทศต่อครั้ง	ชาย	6,520.628	3,527.220	-0.589	398	0.556
	หญิง	6,728.814	3,486.160			
ระยะเวลาในการท่องเที่ยว ภายในประเทศต่อครั้ง	ชาย	4.022	2.003	0.196	394.433	0.845
	หญิง	3.989	1.442			

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 29 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการทดสอบพบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.037 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีเพศ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักท่องเที่ยวเพศชายจะมีจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่าเพศหญิง

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีเพศ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง

แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักท่องเที่ยวเพศชาย จะมีความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่าเพศหญิง

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.556 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่ายอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศ ต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของ นักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมี นัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.845 ซึ่ง มากกว่า 0.05 แสดงว่ายอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศ ต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของ นักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมี นัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.2 นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยว ภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน

ซึ่งสามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วย ตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วย ตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้ค่าสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance หรือ One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดย จะทำการทดสอบความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยให้ดูจากตาราง Homogeneity of Variances หากพบว่าความแปรปรวนเท่ากันทุกกลุ่ม จะมีการทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และกรณีถ้าหากความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน จะมีการทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe โดยถ้าหากผลการทดสอบที่ออกมาพบว่ามีค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติแล้ว ก็จะต้องดำเนินการวิธีถัดไปคือทำการทดสอบเป็นรายคู่ เพื่อพิจารณาดูว่ามีจำนวนคู่ ไตบ้างที่แตกต่างกัน โดยถ้าผลของตาราง F-test มีความแตกต่างกันจะใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) ทำการทดสอบเป็นรายคู่ ในส่วนของผลการทดสอบของตาราง Brown-Forsythe หากพบว่ามีความแตกต่างกันก็จะใช้วิธี Dunnett's T3 ในการทดสอบรายคู่

ซึ่งจะทำการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's Test มีสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน

โดยปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่า p-value มีค่า น้อยกว่า 0.05 ซึ่งมีผลการทดสอบแสดง ดังตาราง ดังนี้

ตาราง 30 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอายุโดยใช้ Levene's Test

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	Levene			
	Statistic	df1	df2	p-value
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง	3.993	3	396	0.008*
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	1.110	3	396	0.345
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	0.827	3	396	0.479
ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง	1.864	3	396	0.135

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 30 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอายุโดยใช้ Levene's Test พบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.008 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ Brown-Forsythe ดังตารางที่ 31

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.345 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ F-test ดังตารางที่ 32

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.479 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H₁) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ F-test ดังตารางที่ 32

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.135 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H₁) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ F-test ดังตารางที่ 32

ตาราง 31 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกอายุ ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe

พฤติกรรมท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน				
	Statistic	df1	df2	p-value	
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง	Brown-Forsythe	14.153	3	219.834	<0.001*

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 31 ผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกอายุ โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe พบว่า

ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) และยอมรับสมมติฐานรอง (H₁) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้วิธี Dunnett's T3 เพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 33

ตาราง 32 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอายุ ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง และด้านจำนวนวันในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งโดยใช้โดยใช้สถิติ F-test

พฤติกรรมกร ท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยว		SS	df	MS	F	p-value
ความถี่ในการ เดินทางท่องเที่ยว ภายใน ประเทศต่อ ครั้ง	ระหว่าง กลุ่ม ภายใน กลุ่ม รวม	289.351 1602.247 1891.597	3 396 399	96.450 4.046	23.838	<0.001*
ค่าใช้จ่ายในการ ท่องเที่ยวภายใน ประเทศต่อครั้ง	ระหว่าง กลุ่ม ภายใน กลุ่ม รวม	43983703.509 4861241271.491 4905224975.000	3 396 399	14661234.503 12275861.797	1.194	0.312
ระยะเวลาในการ ท่องเที่ยวภายใน ประเทศต่อหนึ่งครั้ง	ระหว่าง กลุ่ม ภายใน กลุ่ม รวม	6.287 1250.690 1256.978	3 396 399	2.096 3.158	0.664	0.575

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 31 ผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมกรท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอายุ โดยใช้สถิติ F-test ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่ง มีค่าน้อยกว่ากว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมกรท่องเที่ยวภายในประเทศด้วย

ตนเองของนักท่องเที่ยวยชาวไทย แตกต่างกัน ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ต่อครั้งแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้วิธี LSD เพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 34

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมีค่า p-value เท่ากับ 0.312 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวยชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.575 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวยชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 33 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายใน ประเทศ ด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้วิธี

Dunnett's T3

อายุ	\bar{X}	20-29 ปี	30-39 ปี	40-49 ปี	50 ปีขึ้นไป
		4.5774	3.5424	4.6721	4.7317
20-29 ปี	4.5774	-	1.035 (<0.001)*	-0.095 (0.997)	-0.154 (0.877)
30-39 ปี	3.5424	-	-	-1.130 (<0.001)*	-1.189 (<0.001)*
40-49 ปี	4.6721	-	-	-	0.060 (1.000)
50 ปีขึ้นไป	4.7317				

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29 ปี กับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.035

นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี กับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 40-49 ปี มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 40-49 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง น้อยกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 40-49 ปี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.130

นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี กับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 50ปีขึ้นไป มีค่า p-value เท่ากับ <math><0.001</math> ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 50ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งน้อยกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 50ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.189

ตาราง 34 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง โดยใช้ LSD

อายุ					
		20-29 ปี	30-39 ปี	40-49 ปี	50 ปีขึ้นไป
	\bar{X}	4.8410	2.5763	5.3279	4.8049
20-29 ปี	4.8410	-	2.265 (<0.001)*	-0.4869 (0.092)	0.361 (0.915)
30-39 ปี	2.5763	-	-	-2.752 (<0.001)*	-2.229 (<0.001)*
40-49 ปี	5.3279	-	-	-	0.523 (0.199)
50 ปีขึ้นไป	4.8049				

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 34 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้งใช้ LSD พบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29ปี กับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39ปี มีค่า p-value เท่ากับ <math><0.001</math> ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39ปี อย่างมีนัยสำคัญที่

0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.265

นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี กับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 40-49 ปี มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกันกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 40-49 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งน้อยกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 40-49 ปี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.752

นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี กับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกันกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งน้อยกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.229

สมมติฐานที่ 1.3 นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน

ซึ่งสามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้ค่าสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance หรือ One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยจะทำการทดสอบความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยให้ดูจากตาราง Homogeneity of Variances หากพบว่าความแปรปรวนเท่ากันทุกกลุ่ม จะมีการทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และกรณีถ้าหากความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน จะมีการทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe โดยถ้าหากผลการทดสอบที่ออกมานั้นพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ก็จะต้องดำเนินการวิธีถัดไปคือทำการทดสอบเป็นรายคู่ เพื่อพิจารณาว่ามีความคู่

ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยถ้าผลของตาราง F-test มีความแตกต่างกันจะใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) ทำการทดสอบเป็นรายคู่ ในส่วนของผลการทดสอบของตาราง Brown-Forsythe หากพบว่ามีความแตกต่างกันก็ใช้วิธี Dunnett's T3 ในการทดสอบรายคู่ ซึ่งจะทำการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's Test มีสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน

โดยปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่า p-value มีค่า น้อยกว่า 0.05 ซึ่งมีผลการทดสอบแสดง ดังตาราง ดังนี้

ตาราง 35 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนโดยใช้ Levene's Test

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	Levene			
	Statistic	df1	df2	p-value
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง	2.367	3	396	0.070
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	3.161	3	396	0.025*
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	3.670	3	396	0.012*
ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง	0.549	3	396	0.649

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 35 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอายุโดยใช้ Levene's Test พบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.070 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ F-test ดังตารางที่ 36

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.025 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก

(H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ Brown-Forsythe ดังตารางที่ 37

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.012 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ Brown-Forsythe ดังตารางที่ 37

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.649 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ F-test ดังตารางที่ 36

ตาราง 36 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง และด้านจำนวนวันในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งโดยใช้โดยใช้สถิติ F-test

พฤติกรรมกรท่องเที่ยวของ						
นักท่องเที่ยว		SS	df	MS	F	p-value
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทาง ท่องเที่ยวต่อครั้ง	ระหว่าง	38.944	3	12.981	27.157	<0.001*
	กลุ่ม					
	ภายใน	718.246	396	1.814		
	กลุ่ม					
	รวม	757.190	399			
ระยะเวลาในการท่องเที่ยว ภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง	ระหว่าง	26.632	3	8.877	2.857	0.037*
	กลุ่ม					
	ภายใน	1230.346	396	3.107		
	กลุ่ม					
	รวม	1256.978	399			

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 36 ผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยใช้สถิติ F-test พบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางเที่ยวเที่ยวต่อครั้ง ค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้วิธี LSD เพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 38

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.037 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้วิธี LSD เพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 39

ตาราง 37 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง และด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe

พฤติกรรมท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยว	แหล่งความ				
	แปรปรวน	Statistic	df1	df2	p-value
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยว ภายในประเทศต่อครั้ง	Brown- Forsythe	7.162	3	343.382	$<0.001^*$
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศ ต่อครั้ง	Brown- Forsythe	3.769	3	199.753	0.012*

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 37 ผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมกา
ท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน
โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe พบว่า

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่ง
มีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1)
หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยว
ภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านความถี่ในการเดินทาง
ท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน
ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้
วิธี Dunnett's T3 เพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 40

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.012 ซึ่งมีค่า
น้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า
นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วย
ตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง
แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการ
วิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้วิธี Dunnett's T3 เพื่อดูว่าคู่ไหน
บ้างที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 41

ตาราง 38 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งโดยใช้วิธี LSD

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	\bar{X}	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท			
		น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท	10,001-20,000บาท	20,001-30,000บาท	30,001 บาทขึ้นไป
	4.8346	4.8346	4.2596	4.4907	3.9344
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท	4.8346	-	0.575 (0.001)*	0.344 (0.052)	0.900 (<0.001)*
10,001-20,000บาท	4.2596	-	-	-0.231 (0.212)	0.325 (0.135)
20,001-30,000บาท	4.4907	-	-	-	0.556 (0.010)*
30,001 บาทขึ้นไป	3.9344	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 38 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งใช้วิธี LSD พบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท กับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 -20,000 บาท มีค่า p-value เท่ากับ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 -20,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 -20,000 บาท โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.575

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท กับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05

หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,0001 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,0001 บาทขึ้นไป โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.900

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001-30,000 บาท กับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,0001 บาทขึ้นไป มีค่า p-value เท่ากับ 0.010 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001-30,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,0001 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001-30,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,0001 บาทขึ้นไป โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.556

ตาราง 39 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งโดยใช้วิธี LSD

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	\bar{X}	น้อยกว่าหรือเท่ากับ	10,001-20,000บาท	20,001-30,000บาท	30,001 บาทขึ้นไป
		10,000บาท			
	4.2677	4.2677	3.7019	4.1667	3.7049
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท	4.2677	-	0.566 (0.016)*	0.101 (0.662)	0.563 (0.041)*
10,001-20,000บาท	3.7019	-	-	0.465 (0.056)	0.003 (0.992)
20,001-30,000บาท	4.1667	-	-	-	0.462 (0.103)
30,001 บาทขึ้นไป	3.7049	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 39 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งใช้วิธี LSD พบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท กับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 -20,000 บาท มีค่า p-value เท่ากับ 0.016 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 -20,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 -20,000 บาท โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.566

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท กับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป มีค่า p-value เท่ากับ 0.041 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05

หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,000 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,000 บาทขึ้นไป โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.563

ตาราง 40 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายใน ประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งโดยใช้วิธี Dunnett's T3

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	30,001 บาทขึ้นไป
	\bar{X}	5.2598	4.0192	4.4815	4.2787
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	5.2598	-	1.241 (<0.001)*	0.778 (0.030)*	0.981 (0.019)*
10,001-20,000 บาท	4.0192	-	-	-0.462 (0.557)	-0.259 (0.973)
20,001-30,000 บาท	4.4815	-	-	-	0.203 (0.992)
30,001 บาทขึ้นไป	4.2787	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 40 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายใน ประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้งโดยใช้วิธี Dunnett's T3 พบว่า

ตาราง 41 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายใน ประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งโดยใช้วิธี Dunnett's T3

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	\bar{X}	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท	10,001-20,000บาท	20,001-30,000บาท	30,001 บาทขึ้นไป
		6,512.598	6,069.154	6,416.667	8,049.180
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท	6,512.598	-	416.44 (0.783)	95.932 (1.000)	- 1,536.582 (0.141)
10,001-20,000บาท	6,069.154	-	-	-320.513 (0.982)	- 1,953.026 (0.032)*
20,001-30,000บาท	6,416.667	-	-	-	- 1,632.514 (0.166)
30,001 บาทขึ้นไป	8,049.180	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 41 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายใน ประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งโดยใช้วิธี Dunnett's T3 พบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-20,000 บาท กับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป มีค่า p-value เท่ากับ 0.032 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-20,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-20,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง น้อยกว่า

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1,953.026

สมมติฐานที่ 1.4 นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน

ซึ่งสามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H0: นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่ไม่แตกต่างกัน

H1: นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้ค่าสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance หรือ One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยจะทำการทดสอบความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยให้ดูจากตาราง Homogeneity of Variances หากพบว่าความแปรปรวนเท่ากันทุกกลุ่ม จะมีการทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และกรณีถ้าหากความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน จะมีการทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe โดยถ้าหากผลการทดสอบที่ออกมานั้นพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ก็จะต้องดำเนินการวิธีถัดไปคือทำการทดสอบเป็นรายคู่ เพื่อพิจารณาว่ามีจำนวนคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยถ้าผลของตาราง F-test มีความแตกต่างกันจะใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) ทำการทดสอบเป็นรายคู่ ในส่วนของผลการทดสอบของตาราง Brown-Forsythe หากพบว่ามีความแตกต่างกันก็จะใช้วิธี Dunnett's T3 ในการทดสอบรายคู่

ซึ่งจะทำการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's Test มีสมมติฐาน ดังนี้

H0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน

H1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน

โดยปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ก็ต่อเมื่อค่า p-value มีค่า น้อยกว่า 0.05 ซึ่งมีผลการทดสอบแสดง ดังตาราง ดังนี้

ตาราง 42 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ โดยใช้ Levene's Test

พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	Levene			
	Statistic	df1	df2	p-value
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง	4.353	3	396	0.005*
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	4.352	3	396	0.005*
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	0.894	3	396	0.444
ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง	3.791	3	396	0.011*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 42 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ โดยใช้ Levene's Test พบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.005 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ Brown-Forsythe ดังตารางที่ 43

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.005 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ Brown-Forsythe ดังตารางที่ 43

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.444 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ F-test ดังตารางที่ 44

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.011 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก

(H₀) และยอมรับสมมติฐานรอง (H₁) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ Brown-Forsythe ดังตารางที่ 43

ตาราง 43 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง และระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe

พฤติกรรมการท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยว	แหล่งความ				
	แปรปรวน	Statistic	df1	df2	p-value
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อ ครั้ง	Brown- Forsythe	9.398	3	148.340	<0.001*
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยว ภายในประเทศต่อครั้ง	Brown- Forsythe	10.050	3	169.137	<0.001*
ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศ ต่อหนึ่งครั้ง	Brown- Forsythe	1.354	3	261.061	0.257

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 43 ผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe พบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) และยอมรับสมมติฐานรอง (H₁) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้วิธี Dunnett's T3 เพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 45

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้วิธี Dunnett's T3 เพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 46

ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.257 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 44 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งโดยใช้โดยใช้สถิติ F-test

พฤติกรรมการท่องเที่ยว						p-
ของนักท่องเที่ยว		SS	df	MS	F	value
ค่าใช้จ่ายในการ ท่องเที่ยวภายใน ประเทศต่อครั้ง	ระหว่าง	92823035.09	3	30941011.70	2.546	0.056
	กลุ่ม					
	ภายใน	4812401940	396	12152530.15		
	กลุ่ม					
	รวม	4905224975	399			

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 44 ผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ โดยใช้สถิติ F-test พบว่า

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.056 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า

ว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 45 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe

อาชีพ	นิสิต / นักศึกษา	ข้าราชการ/ พนักงาน วิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจส่วนตัว/ เจ้าของกิจการ/ ค้าขาย/รับจ้าง ทั่วไป เกษตรกร/ อื่นๆได้แก่ ช่าง แท็กซี่	
	\bar{X}	4.8438	3.9412	4.0884	4.6102
นิสิต /นักศึกษา	4.8438	-	0.903 (0.027)*	0.755 (<0.001)*	0.234 (0.736)
ข้าราชการ/ พนักงาน วิสาหกิจ	3.9412	-	-	-0.147 (0.997)	-0.669 (0.219)
พนักงาน บริษัทเอกชน	4.0884	-	-	-	-0.522 (0.033)*
ธุรกิจส่วนตัว/ เจ้าของกิจการ/ ค้าขาย/รับจ้าง ทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆ ได้แก่ ช่างแท็กซี่	4.6102	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 45 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง ใช้วิธีโดยใช้สถิติ Brown-Forsythe พบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา กับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานวิสาหกิจ มีค่า p-value เท่ากับ 0.027 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานวิสาหกิจ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.903

นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา กับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.755

นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน กับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆได้แก่ ขับแท็กซี่ มีค่า p-value เท่ากับ 0.033 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆได้แก่ ขับแท็กซี่ อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งน้อยกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆได้แก่ ขับแท็กซี่ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.522

ตาราง 46 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe

อาชีพ	นิสิต / นักศึกษา	ข้าราชการ/ พนักงาน วิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจส่วนตัว/ เจ้าของกิจการ/ ค้าขาย/รับจ้าง ทั่วไป เกษตรกร/ อื่นๆได้แก่ ช่าง แท็กซี่	
	\bar{X}	5.2938	4.0882	3.9796	4.4068
นิสิต /นักศึกษา	5.2938	-	1.206 (0.057)	1.134 (<0.001)*	0.887 (0.031)*
ข้าราชการ/ พนักงาน วิสาหกิจ	4.0882	-	-	0.109 (1.000)	0.319 (0.987)
พนักงาน บริษัทเอกชน	3.9796	-	-	-	0.427 (0.707)
ธุรกิจส่วนตัว/ เจ้าของกิจการ/ ค้าขาย/รับจ้าง ทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆ ได้แก่ ช่างแท็กซี่	4.4068	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 46 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้งใช้วิธีโดยใช้สถิติ Brown-Forsythe พบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา กับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต /

นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.134

นักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา กับนักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆได้แก่ ชัยแท้กชี มีค่า p-value เท่ากับ 0.031 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆได้แก่ ชัยแท้กชี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่มีอาชีพนิสิต /นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆได้แก่ ชัยแท้กชี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.887

สมมติฐานที่ 1.5 นักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ชาวไทยแตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นจะมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : นักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ชาวไทย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ชาวไทย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้ค่าสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance หรือ One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยจะทำการทดสอบความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยให้ดูจากตาราง Homogeneity of Variances หากพบว่าความแปรปรวนเท่ากันทุกกลุ่ม จะมีการทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และกรณีถ้าหากความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน จะมีการทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe โดยถ้าหากผลการทดสอบที่ออกมาพบว่ามีค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ก็จะต้องดำเนินการวิธีถัดไปคือทำการทดสอบเป็นรายคู่ เพื่อพิจารณาดูว่ามีจำนวนคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยถ้าผลของตาราง F-test มีความแตกต่างกันจะใช้วิธี Fisher's Least

Significant Difference (LSD) ทำการทดสอบเป็นรายคู่ ในส่วนของผลการทดสอบของตาราง Brown-Forsythe หากพบที่มีความแตกต่างกันก็จะใช้วิธี Dunnett's T3 ในการทดสอบรายคู่ ซึ่งจะทำการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's Test มีสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน

โดยปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่า p-value มีค่า น้อยกว่า 0.05 ซึ่งมีผลการทดสอบแสดง ดังตาราง ดังนี้

ตาราง 47 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้ Levene's Test

พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	Levene			
	Statistic	df1	df2	p-value
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง	3.360	2	397	0.036*
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	3.213	2	397	0.041*
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	1.016	2	397	0.363
ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง	2.781	2	397	0.063

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 47 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้ Levene's Test พบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.036 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ Brown-Forsythe ดังตารางที่ 48

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.041 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก

(H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ Brown-Forsythe ดังตารางที่ 48

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมีค่า p-value เท่ากับ 0.363 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ F-test ดังตารางที่ 49

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.063 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) ดังนั้นจึงต้องทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ F-test ดังตารางที่ 49

ตาราง 48 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามอาชีพ ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง และด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe

พฤติกรรมท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยว	แหล่งความ แปรปรวน	Statistic			
		df1	df2	p-value	
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อ ครั้ง	Brown- Forsythe	10.077	2	141.524	<0.001*
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยว ภายในประเทศต่อครั้ง	Brown- Forsythe	13.948	2	175.780	<0.001*

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 48 ผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe พบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการวิเคราะห์ไป

เปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้วิธี Dunnett's T3 เพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 50

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้วิธี Dunnett's T3 เพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 51

ตาราง 49 แสดงผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับการศึกษา ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งและด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้โดยใช้สถิติ F-test

พฤติกรรมการท่องเที่ยว						p-
ของนักท่องเที่ยว		SS	df	MS	F	value
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	ระหว่าง	14224648.38	2	7112324.192	0.577	0.562
	กลุ่ม					
	ภายใน	4891000327	397	12319900.07		
	รวม	4905224975	399			
ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง	ระหว่าง	2.471	2	1.235	0.391	0.677
	กลุ่ม					
	ภายใน	1254.507	397	3.160		
	รวม	1256.978	399			

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 49 ผลการทดสอบค่าความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้สถิติ F-test พบว่า

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.562 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.677 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 50 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างระดับการศึกษากับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe

ระดับการศึกษา		ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
	\bar{X}	4.7956	4.1250	4.3721
ต่ำกว่าปริญญาตรี	4.7956	-	0.671 (<0.001)*	0.423 (0.266)
ปริญญาตรี	4.1250	-	-	-0.247 (0.701)
สูงกว่าปริญญาตรี	4.3721	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 50 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างระดับการศึกษากับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง ใช้วิธีโดยใช้สถิติ Brown-Forsythe พบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี กับนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับ

การศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.671

ตาราง 51 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างระดับการศึกษา กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง โดยใช้สถิติ Brown-Forsythe

ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี			สูงกว่าปริญญาตรี
	\bar{X}	5.1547	3.9716	
ต่ำกว่าปริญญาตรี	5.1547	-	1.183 (<0.001)*	0.527 (0.375)
ปริญญาตรี	3.9716	-	-	-0.656 (0.208)
สูงกว่าปริญญาตรี	4.6279	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 51 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างระดับการศึกษา กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ใช้วิธีโดยใช้สถิติ Brown-Forsythe พบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี กับนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.183

สมมติฐาน 2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวไทยประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง

สมมติฐานที่ 2.1 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง

โดยสามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง

H_1 : การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าทดสอบสมการถดถอยด้วยเทคนิค Enter ใช้ ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ p-value มีค่าน้อยกว่า 0.05 ซึ่ง ผลการทดสอบดังนี้

ขั้นตอนในการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ Multi Collinearity จะใช้ค่า Variance inflation factor (VIF) หรือค่า Tolerance โดยมีเกณฑ์การตรวจสอบดังนี้

1.ค่า Variance inflation factor (VIF) ไม่ควรเกิน 10

2.ค่า Tolerance มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1

ถ้าค่า Tolerance เข้าใกล้ 1 แสดงว่าตัวแปรเป็นอิสระจากกันแต่ถ้าค่า Tolerance เข้าใกล้ 0 แสดงว่าเกิดปัญหา Collinearity ไม่ควรต่ำกว่า 0.10

ตาราง 52 แสดงผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง

	Collinearity Statistics	
	Tolerance	VIF
ค่าคงที่		
1. ด้านหน้าที่	0.575	1.738
2. ด้านการเงิน	0.561	1.784
3. ด้านกายภาพ	0.615	1.625
4. ด้านจิตวิทยา	0.638	1.568
5. ด้านสังคม	0.683	1.464
6. ด้านเวลา	0.669	1.496

ผลวิเคราะห์จากตารางที่ 52 ผลการวิเคราะห์ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง พบว่า

ค่า Variance inflation factor (VIF) ของด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีค่าเท่ากับ 1.738, 1.784, 1.625, 1.568, 1.464 และ 1.496 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าไม่เกิน 10

ส่วนค่า Tolerance ของด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีค่าเท่ากับ 0.575, 0.561, 0.615, 0.638, 0.683 และ 0.669 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ซึ่งแสดงว่าทุกตัวแปรสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณได้

ตาราง 53 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
Regression	70.170	6	11.695	6.690	<0.001*
Residual	687.020	393	1.748		
Total	757.190	399			

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 53 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวอย่างน้อย 1 ด้าน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นได้ดังนี้

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression) โดยการเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Enter ใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ p-value มีค่าน้อยกว่า 0.05

โดยกำหนดตัวแปรดังนี้

X_1 = ด้านหน้าที่

X_2 = ด้านการเงิน

X_3 = ด้านกายภาพ

X_4 = ด้านจิตวิทยา

X_5 = ด้านสังคม

X_6 = ด้านเวลา

Y_1 = ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง

ตาราง 54 แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression โดยวิธี Enter

ตัวแปร	B	SE	t	p-value
ค่าคงที่ (Constant)	7.036	0.466	15.083	<0.001*
ด้านหน้าที่ X_1	-0.070	0.167	-0.419	0.676
ด้านการเงิน X_2	0.094	0.158	0.594	0.553
ด้านกายภาพ X_3	-0.160	0.147	-1.094	0.275
ด้านจิตวิทยา X_4	-0.182	0.148	-1.234	0.218
ด้านสังคม X_5	-0.070	0.140	-0.501	0.617
ด้านเวลา X_6	-0.513	0.142	-3.622	<0.001*
	$r = 0.304$	Adjusted $R^2 = 0.079$		
	$R^2 = 0.093$	SE = 1.322		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 54 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ด้านเวลา (X_6) สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง ได้ร้อยละ 7.9 (Adjusted $R^2 = 0.079$)

ผู้วิจัยจึงนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรที่สามารถร่วมทำนายมาเขียนเป็นสมการพยากรณ์พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้คะแนนดิบดังนี้

$$Y_1 = 7.036 + (-0.513 X_6)$$

หากการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวด้านเวลา (X_6) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง (Y_1) ลดลง 0.513 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดการรับรู้ความเสี่ยงอีก 5 ด้านมีค่าคงที่

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง มี 5 ตัวแปร ได้แก่ด้านหน้าที่ (X_1) ด้านการเงิน (X_2) ด้านกายภาพ (X_3) ,ด้านจิตวิทยา (X_4) และด้านสังคม (X_5) ไม่ได้เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง (Y_1)

ผลการศึกษา สรุปได้ว่า

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง (Y_1) อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ได้แก่ ด้านเวลา (X_6) เป็นปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง (Y_1) ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากการรับรู้ความเสี่ยงทุกด้านมีค่าคงที่ ผู้ใช้บริการจะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง เท่ากับ 7.036 หน่วย

สมมติฐานที่ 2.2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง

โดยสามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง

H_1 : การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าทดสอบสมการถดถอยด้วยเทคนิค

Enter ใช้ ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) ก็ต่อเมื่อ p-value มีค่าน้อยกว่า 0.05 ซึ่ง ผลการทดสอบดังนี้

ขั้นตอนในการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ Multi Collinearity จะใช้ค่า Variance inflation factor (VIF) หรือค่า Tolerance โดยมีเกณฑ์การตรวจสอบดังนี้

1.ค่า Variance inflation factor (VIF) ไม่ควรเกิน 10

2.ค่า Tolerance มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1

ถ้าค่า Tolerance เข้าใกล้ 1 แสดงว่าตัวแปรเป็นอิสระจากกันแต่ถ้าค่า Tolerance เข้าใกล้ 0 แสดงว่าเกิดปัญหา Collinearity ไม่ควรต่ำกว่า 0.10

ตาราง 55 แสดงผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง

ค่าคงที่	Collinearity Statistics	
	Tolerance	VIF
1. ด้านหน้าที่	0.575	1.738
2.ด้านการเงิน	0.561	1.784
3.ด้านกายภาพ	0.615	1.625
4.ด้านจิตวิทยา	0.638	1.568
5.ด้านสังคม	0.683	1.464
6.ด้านเวลา	0.669	1.496

ผลวิเคราะห์จากตารางที่ 55 ผลการวิเคราะห์ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้งพบว่า

ค่า Variance inflation factor (VIF) ของด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีค่าเท่ากับ 1.738, 1.784, 1.625, 1.568, 1.464 และ 1.496 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าไม่เกิน 10

ส่วนค่า Tolerance ของด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีค่าเท่ากับ 0.575, 0.561, 0.615, 0.638, 0.683 และ 0.669 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ซึ่งแสดงว่าทุกตัวแปรสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณได้

ตาราง 56 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งโดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
Regression	194.320	6	32.387	7.499*	<0.001*
Residual	1967.278	393	4.319		
Total	1891.598	399			

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 56 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้งมีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวอย่างน้อย 1 ด้าน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นได้ดังนี้

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression) โดยการเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Enter ใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ p-value มีค่าน้อยกว่า 0.05

โดยกำหนดตัวแปรดังนี้

X_1 = ด้านหน้าที่

X_2 = ด้านการเงิน

X_3 = ด้านกายภาพ

X_4 = ด้านจิตวิทยา

- X_5 = ด้านสังคม
 X_6 = ด้านเวลา
 Y_2 = ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง

ตาราง 57 แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression โดยวิธี Enter

ตัวแปร	B	SE	t	p-value
ค่าคงที่ (Constant)	9.191	0.733	12.536	<0.001*
ด้านหน้าที่ X_1	-0.036	0.263	-0.138	0.890
ด้านการเงิน X_2	0.137	0.248	0.552	0.581
ด้านกายภาพ X_3	-0.450	0.231	-1.953	0.052
ด้านจิตวิทยา X_4	-0.387	0.232	-1.668	0.096
ด้านสังคม X_5	-0.502	0.220	-2.281	0.023*
ด้านเวลา X_6	-0.370	0.223	-1.661	0.098
r = 0.565		Adjusted R ² = 0.089		
R ² = 0.103		SE = 2.078		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 57 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ด้านสังคม (X_5) สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ได้ร้อยละ 8.9 (Adjusted R² = 0.089)

ผู้วิจัยจึงนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรที่สามารถร่วมทำนายมาเขียนเป็นสมการพยากรณ์พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้คะแนนดิบดังนี้

$$Y_1 = 9.191 + (-0.502 X_5)$$

หากการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวด้านสังคม (X_5) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง (Y_2) ลดลง 0.502 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดการรับรู้ความเสี่ยงอีก 5 ด้านมีค่าคงที่

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง มี 5 ตัวแปร ได้แก่ ด้านหน้าที่ (X_1) ด้านการเงิน (X_2) ด้านกายภาพ (X_3) ,ด้านจิตวิทยา (X_4) และด้านเวลา (X_6) ไม่ได้เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง (Y_2)

ผลการศึกษา สรุปได้ว่า

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง (Y_2) อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ได้แก่ ด้านสังคม (X_5) เป็นปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง (Y_2) ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากการรับรู้ความเสี่ยงทุกด้านมีค่าคงที่ ผู้ใช้บริการจะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง เท่ากับ 9.191 หน่วย

สมมติฐานที่ 2.3 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

โดยสามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

H_1 : การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าทดสอบสมการถดถอยด้วยเทคนิค Enter ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ p-value มีค่าน้อยกว่า 0.05 ซึ่ง ผลการทดสอบดังนี้

ขั้นตอนในการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ Multi Collinearity จะใช้ค่า Variance inflation factor (VIF) หรือค่า Tolerance โดยมีเกณฑ์การตรวจสอบดังนี้

1.ค่า Variance inflation factor (VIF) ไม่ควรเกิน 10

2.ค่า Tolerance มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1

ถ้าค่า Tolerance เข้าใกล้ 1 แสดงว่าตัวแปรเป็นอิสระจากกันแต่ถ้าค่า Tolerance เข้าใกล้ 0 แสดงว่าเกิดปัญหา Collinearity ไม่ควรต่ำกว่า 0.10

ตาราง 58 แสดงผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

	Collinearity Statistics	
	Tolerance	VIF
ค่าคงที่		
1. ด้านหน้าที่	0.575	1.738
2.ด้านการเงิน	0.561	1.784
3.ด้านกายภาพ	0.615	1.625
4.ด้านจิตวิทยา	0.638	1.568
5.ด้านสังคม	0.683	1.464
6.ด้านเวลา	0.669	1.496

ผลวิเคราะห์จากตารางที่ 58 ผลการวิเคราะห์ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้งพบว่า

ค่า Variance inflation factor (VIF) ของด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีค่าเท่ากับ 1.738, 1.784, 1.625, 1.568, 1.464 และ 1.496 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าไม่เกิน 10

ส่วนค่า Tolerance ของด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีค่าเท่ากับ 0.575, 0.561, 0.615, 0.638, 0.683 และ 0.669 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ซึ่งแสดงว่าทุกตัวแปรสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณได้

ตาราง 59 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
Regression	244921323.239	6	40820220.540	3.442*	0.063
Residual	4660303651.761	393	11858279.012		
Total	4905224975.000	399			

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 59 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง พบว่า มีค่า p-value เท่ากับ 0.063 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวทุกด้าน ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และไม่สามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2.4 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

โดยสามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

H_1 : การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าทดสอบสมการถดถอยด้วยเทคนิค Enter ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ p-value มีค่าน้อยกว่า 0.05 ซึ่ง ผลการทดสอบดังนี้

ขั้นตอนในการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ Multi Collinearity จะใช้ค่า Variance inflation factor (VIF) หรือค่า Tolerance โดยมีเกณฑ์การตรวจสอบดังนี้

- 1.ค่า Variance inflation factor (VIF) ไม่ควรเกิน 10
- 2.ค่า Tolerance มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1

ถ้าค่า Tolerance เข้าใกล้ 1 แสดงว่าตัวแปรเป็นอิสระจากกันแต่ถ้าค่า Tolerance เข้าใกล้ 0 แสดงว่าเกิดปัญหา Collinearity ไม่ควรต่ำกว่า 0.10

ตาราง 60 แสดงผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

	Collinearity Statistics	
	Tolerance	VIF
ค่าคงที่		
1. ด้านหน้าที่	0.575	1.738
2. ด้านการเงิน	0.561	1.784
3. ด้านกายภาพ	0.615	1.625
4. ด้านจิตวิทยา	0.638	1.568
5. ด้านสังคม	0.683	1.464
6. ด้านเวลา	0.669	1.496

ผลวิเคราะห์จากตารางที่ 60 ผลการวิเคราะห์ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้งพบว่า

ค่า Variance inflation factor (VIF) ของด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีค่าเท่ากับ 1.738, 1.784, 1.625, 1.568, 1.464 และ 1.496 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าไม่เกิน 10

ส่วนค่า Tolerance ของด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีค่าเท่ากับ 0.575, 0.561, 0.615, 0.638, 0.683 และ 0.669 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ซึ่งแสดงว่าทุกตัวแปรสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณได้

ตาราง 61 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
Regression	22.228	6	3.705	1.179	0.316
Residual	1234.750	393	3.142		
Total	1256.977	399			

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 61 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.316 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวทุกด้าน ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และไม่สามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐาน 3 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นจะมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้ค่าสถิติในการทดสอบโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Sample t-test) ที่ระดับ ความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่า p-value มีค่าน้อยกว่า 0.05

โดยจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยการให้ Levene's Test ซึ่งตั้งสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว หากค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่ม ซึ่งจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า p-value มีค่ามากกว่า 0.05 ให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed และถ้าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่ม ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า p-value มีค่าน้อยกว่า 0.05 ให้ทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed ซึ่งมีผลการทดสอบแสดง ดังตาราง ดังนี้

ตาราง 62 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับความรู้ความเข้าใจ โดยใช้ Levene's Test

พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	Levene's Test	
	F	p-value
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง	0.000	0.988
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	8.652	0.003*
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	0.044	0.833
ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	0.820	0.366*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 62 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกา
ท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามเพศ โดยการใช้
Levene's Test พบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.988 ซึ่งมีค่า
มากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0)
และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจะทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.003 ซึ่งมี
ค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากัน นั่นคือจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก
(H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจะทดสอบค่า t ด้วย Equal variances not assumed

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.833 ซึ่งมีค่า
มากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0)
และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจะทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.366 833 ซึ่งมี
ค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นั่นคือจะยอมรับสมมติฐานหลัก
(H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ดังนั้นจะทดสอบค่า t ด้วย Equal variances assumed

ตาราง 63 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามระดับความรู้ความเข้าใจ

พฤติกรรมการท่องเที่ยว ของนักท่องเที่ยว		t-test for Equality of Means				
		\bar{X}	S.D	t	df	p-value
จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทาง ท่องเที่ยวต่อครั้ง	ต่ำ	4.7584	1.463	4.019	398	<0.001*
	สูง	4.2117	1.257			
ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยว ภายในประเทศต่อครั้ง	ต่ำ	4.9831	2.054	3.380	398	0.001*
	สูง	4.2523	2.223			
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว ภายในประเทศต่อครั้ง	ต่ำ	6,270.2247	3,609.006	-1.743	369.192	0.082
	สูง	6,887.3874	3,404.937			
ระยะเวลาในการท่องเที่ยว ภายในประเทศต่อครั้ง	ต่ำ	3.8989	1.820	-1.096	398	0.274
	สูง	4.0946	1.737			

*มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 63 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการทดสอบพบว่า

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.037 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจสูงจะมีจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจต่ำ

ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย แตกต่างกัน ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ

ต่อครั้งแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจสูงจะมีความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มากกว่านักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจต่ำ

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.556 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่ายอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง มีค่า p-value เท่ากับ 0.845 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่ายอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน 1 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยว ภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

ตาราง 64 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานด้านประชากรศาสตร์

ด้านประชากรศาสตร์	พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง			
	จำนวน บุคคลที่ร่วม เดินทาง ท่องเที่ยวต่อ ครั้ง	ความถี่ในการ ท่องเที่ยว ภายใน ประเทศต่อ ครั้ง	ค่าใช้จ่ายใน การท่องเที่ยว ภายใน ประเทศต่อ ครั้ง	ระยะเวลาใน การท่องเที่ยว ภายใน ประเทศต่อครั้ง
1.เพศ	√	√	X	X
2.อายุ	√	√	X	X
3.รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	√	√	√	√
4.อาชีพ	√	√	X	X
5.ระดับการศึกษา	√	√	X	X

หมายเหตุ : เครื่องหมาย √ หมายถึง สอดคล้องกับสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05
 เครื่องหมาย X หมายถึง ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

สมมติฐาน 2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวไทยประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง

ตาราง 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวไทยประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา

ด้านการรับรู้ ความเสี่ยง	พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง			
	จำนวนบุคคล ที่ร่วมเดินทาง ท่องเที่ยวต่อ ครั้ง	ความถี่ในการ ท่องเที่ยวภายใน ประเทศต่อครั้ง	ค่าใช้จ่ายใน การท่องเที่ยว ภายใน ประเทศต่อครั้ง	ระยะเวลาใน การท่องเที่ยว ภายใน ประเทศต่อครั้ง
1.ด้านหน้าที่	X	X	X	X
2.ด้านการเงิน	X	X	X	X
3.ด้านกายภาพ	X	X	X	X
4.ด้านจิตวิทยา	X	X	X	X
5.ด้านสังคม	X	√ (-)	X	X
6.ด้านเวลา	√ (-)	X	X	X

หมายเหตุ : เครื่องหมาย √ หมายถึง สอดคล้องกับสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05
 เครื่องหมาย X หมายถึง ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

สมมติฐาน 3 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

ตาราง 66 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19

ด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19	พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง			
	จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง	ความถี่ในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง	ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19	√	√	X	X

หมายเหตุ : เครื่องหมาย √ หมายถึง สอดคล้องกับสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05
 เครื่องหมาย X หมายถึง ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาเรื่อง อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปเป็นแนวทางให้กับธุรกิจที่ดำเนินการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวหรือผู้ที่สนใจจะทำธุรกิจนี้ นำไปใช้ในการพัฒนารูปแบบธุรกิจการท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์ไวรัส Covid-19 เพื่อใช้ในการรองรับนักท่องเที่ยว และสร้างความมั่นใจในการเข้ามาใช้บริการ

สังเขปการวิจัย

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจากสถานการณ์ไวรัส โควิด-19 ที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย
3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่มีกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ความสำคัญของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความสำคัญไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ทราบถึงอิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์ไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย
2. เป็นประโยชน์ต่อธุรกิจการดำเนินการท่องเที่ยวภายในประเทศที่สามารถนำข้อมูลการศึกษาไปวิเคราะห์และนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นแนวทางที่จะใช้ตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้อย่างตรงจุด

3.สามารถนำข้อมูลและงานวิจัยนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบธุรกิจในด้านของความปลอดภัยในช่วงสถานการณ์ไวรัสโควิด-19 ของผู้ประกอบการการท่องเที่ยว เพื่อที่จะใช้ในการรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยว และสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาใช้บริการ

4.เพื่อให้ทราบถึงความรู้ความเข้าใจมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัสโควิด-19ต่อการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์ไวรัสโควิด-19 ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกาท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

สมมติฐานการวิจัย

1.นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมกาท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

2.การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวไทย ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกาท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง

3.นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมกาท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอายุตั้งแต่ 20ปีขึ้นไป ที่เดินทางท่องเที่ยวภายใน ประเทศด้วยตนเอง ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 เป็นต้นไป หลังจากได้รับการผ่อนปรนมาตรการจากช่วงสถานการณ์ระบารอบที่3 ของไวรัสโควิด-19

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีอายุตั้งแต่ 20ปีขึ้นไป ที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 เป็นต้นไป หลังจากได้รับการผ่อนปรนมาตรการจากช่วงสถานการณ์ระบารอบที่3 ของไวรัสโควิด-19 ทางคณะผู้วิจัย ได้ทำการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ Cochran (1953) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ความผิดพลาดไม่เกิน 5% จึงได้ขนาดคำนวณตัวอย่างจำนวน385 คนและเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเพิ่มอีก 15คน รวมเป็น 400คน ซึ่งผู้วิจัยเลือกการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยทำการเลือกกลุ่มประชากรในแต่ละเขตพื้นที่ของจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน10เขต ที่มีจำนวนประชากรอาศัยมากที่สุดตามลำดับ ได้แก่ เขตสายไหม

เขตคลองสามวา เขตบางแค เขตบางเขน เขตบางขุนเทียน เขตประเวศ เขตลาดกระบัง เขตหนองจอก เขตดอนเมือง และเขตจตุจักร และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) กำหนดสัดส่วนเขตละ 40คน และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling)

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ มีลักษณะคำถามเป็นข้อคำถามต่าง ๆ ในแบบสอบถาม(Questionnaires) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ และมีคุณภาพผู้วิจัยได้ทำการสร้างเครื่องมือตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งแนวคิดและทฤษฎีเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาตามกรอบแนวคิดวิจัย

2. สร้างแบบสอบถามตามนิยามของการปฏิบัติการทั้งหมด โดยแบบสอบถามจะแบ่งเป็นทั้งหมด 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 3 ความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวกับไวรัสโควิด-19

ตอนที่ 4 พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ข้อบกพร่องของข้อคำถาม และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) เพื่อให้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์นิยามศัพท์และกลุ่มตัวอย่าง ประมวลความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมดที่ได้รับการพิจารณาแบบสอบถามเป็นรายข้อ และนำมาปรับปรุงแบบสอบถามให้เป็นไปตามข้อเสนอของผู้ทรงคุณวุฒิ

4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับ ผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานครที่ ใกล้เคียงกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 40 ราย เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งค่าแอลฟา (Alpha) ที่ได้จะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ ซึ่งค่าที่ยอมรับได้คือมากกว่า 0.70 เป็นต้นไป จึงจะ แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นได้มากพอที่จะนำไปใช้เป็นเครื่องมือต่อไป กัลยา วาณิชย์ปัญญา (2560) ผลการทดสอบความเชื่อมั่นมีผลดังนี้

ด้านหน้าที่	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.722
ด้านการเงิน	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.771
ด้านกายภาพ	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.765
ด้านจิตวิทยา	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.815
ด้านสังคม	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.765
ด้านเวลา	ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ	0.735

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Method) เพื่อศึกษาปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์ไวรัส โควิด-19 ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกาท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยแบ่งลักษณะของการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้มาจากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมเดินทางท่องเที่ยวด้วยตนเองภายในประเทศไทย โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง 400 ชุด
2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อใช้ในการเป็นแนวทางประกอบการกำหนดแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework) ครั้งนี้ และใช้อ้างอิง (Reference) ในการเขียนรายงานผลการวิจัย (Research Report) ดังนี้
 - หนังสือพิมพ์ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ
 - หนังสือทางวิชาการ บทความ วิทยานิพนธ์ และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

การจัดทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดทำข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามครบ 400 ชุด ตามจำนวนขนาดตัวอย่าง ผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคัดเลือกแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม และแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออกไป
2. การลงรหัส (Coding) เมื่อรวบรวมแบบสอบถามตามความต้องการแล้ว ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาลงรหัส ในแบบลงรหัสสำหรับประมวลผลข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์
3. นำข้อมูลมาบันทึกลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS (Statistical Package for Social Sciences) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) ดังนี้

1.1 แบบสอบถามส่วนที่ 1 เกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งข้อมูลประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และการหาร้อยละ (Percentage)

1.2 แบบสอบถามส่วนที่ 2 เกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ด้านหน้าที่และบริกาาร ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation)

1.3 แบบสอบถามส่วนที่ 3 ความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวกับไวรัสโคโรนา-19ของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และการหาร้อยละ (Percentage)

1.4 แบบสอบถามส่วนที่ 4 พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ (Frequency) การหาร้อยละ (Percentage) การหาค่าเฉลี่ย (Mean) การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation) การหาค่าต่ำสุด(Minimum) และการหาค่าสูงสุด (Maximum)

2. การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติจะนำข้อมูลที่ได้จากวิธีการสำรวจโดยอาศัยแบบสอบถาม มาวิเคราะห์สถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อใช้ทดสอบสมมติฐานแต่ละข้อ โดยใช้ทดสอบสมมติฐาน เพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม โดยใช้สถิติ T-Test One-Way Anova และ Multiple Regression Analysis

การสรุปผลการวิจัย

จากการศึกษา อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1.การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตาม เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพและระดับการศึกษา โดยแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ดังนี้

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 223 คน คิดเป็น

จำนวนร้อยละ 55.75 รองลงมาคือเพศหญิง จำนวน 177 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 44.25

อายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุ 20-29 ปี จำนวน 239 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 59.75 รองลงมาคืออายุ 30-39 ปี คิดเป็นจำนวนร้อยละ 14.75 ตามด้วยอายุ 40-49 ปี คิดเป็นจำนวนร้อยละ 15.25 และอายุ 50 ปีขึ้นไป คิดเป็นจำนวนร้อยละ 10.25

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 127 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 31.75 รองลงมามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001-30,000 บาท จำนวน 108 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 27 ตามด้วย มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-20,000 บาท จำนวน 104 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 26 และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 ขึ้นไป จำนวน 61 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 15.25

อาชีพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพ นิสิต / นักศึกษา จำนวน 160 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 40 รองลงมามีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 147 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 36.75 ตามด้วยอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ / ค้าขาย / รับจ้างทั่วไป / เกษตรกร / อื่นๆ ไปรตระบุ ชับแท็กชี จำนวน 59 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 14.75 และอาชีพข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 34 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 8.50

ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 181 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 45.25 รองลงมามีระดับการศึกษاپริญญาตรี จำนวน 176 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 44 และมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 43 คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ 10.75

2. การวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้ความเสี่ยงของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังนี้

การรับรู้ความเสี่ยงโดยรวมของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีระดับการรับรู้ความเสี่ยงในระดับสูง โดยพบค่าเฉลี่ย 2.86 เมื่อนำวิเคราะห์เป็นรายด้านสามารถสรุปผลได้ดังนี้

ด้านหน้าที่

การรับรู้ความเสี่ยงด้านหน้าที่ของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีระดับการรับรู้ความเสี่ยงในระดับสูง โดยพบค่าเฉลี่ย 2.84 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อสรุปผลได้ดังนี้

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่แหล่งท่องเที่ยว ยังไม่สามารถรองรับปริมาณนักท่องเที่ยวในระดับเดียวกับช่วงก่อนเกิดการแพร่ระบาดได้ แหล่งท่องเที่ยวมักยังไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละรอบอย่างจริงจัง การให้บริการจุดทำความสะอาดประจำจุดต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ เช่น จุดบริการเจล ล้างมือ เป็นต้น และ

แหล่งท่องเที่ยวยังมีจำนวนเจ้าหน้าที่บริการตรวจวัดอุณหภูมิของนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.88, 2.88, 2.84 และ 2.78 ตามลำดับ

ด้านการเงิน

การรับรู้ความเสี่ยงด้านการเงินของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีระดับการรับรู้ความเสี่ยงในระดับ สูง โดยพบค่าเฉลี่ย 2.84 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อสรุปผลได้ดังนี้

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่ความไม่คุ้มค่าหากได้มีการจ่ายเงินทางท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์นี้ อันเนื่องมาจากการปิดพื้นที่บางส่วนในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อลดความแออัด การเดินทางท่องเที่ยวในแต่ละครั้งอาจมีค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นเนื่องจากจะต้องมีความพร้อมในเรื่องของการพกพาสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ หรือการออกไปรับรองแพทย์ขณะเดินทาง และการเปลี่ยนแปลงจากการจ่ายเงินสดมาเป็นการชำระผ่านทางออนไลน์ที่ไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งอาจส่งผลให้ข้อมูลได้รับการปกป้องไม่เพียงพอ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.92, 2.83 และ 2.78 ตามลำดับ

ด้านกายภาพ

การรับรู้ความเสี่ยงด้านกายภาพของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีระดับการรับรู้ความเสี่ยงในระดับ สูง โดยพบค่าเฉลี่ย 2.90 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อสรุปผลได้ดังนี้

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่ ระบบการขนส่งสาธารณะที่ใช้เพื่อการเดินทางท่องเที่ยวไม่เป็นไปตามมาตรฐานการรักษาระยะห่างทางสังคม ซึ่งเกิดโอกาสเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อและติดเชื้อระหว่างการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้, สถานที่ท่องเที่ยวไม่ได้รับการตรวจสอบหรือปรับปรุงพื้นที่หลังจากการผ่อนปรนมาตรการ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวได้ และระบบการขนส่งสาธารณะที่ใช้เพื่อการเดินทางท่องเที่ยวไม่เป็นไปตามมาตรฐานการรักษาระยะห่างทางสังคม ซึ่งเกิดโอกาสเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อและติดเชื้อระหว่างการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.92, 2.91 และ 2.88 ตามลำดับ

ด้านจิตวิทยา

การรับรู้ความเสี่ยงด้านจิตวิทยาของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีระดับการรับรู้ความเสี่ยงในระดับ สูง โดยพบค่าเฉลี่ย 2.80 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อสรุปผลได้ดังนี้

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่รู้สึกผิดหวังหากเจ้าหน้าที่ให้บริการมีการจัดการด้านความสะดวก และป้องกันเชื้อโรคไม่มากพอ ระหว่างการเข้าไปใช้บริการ มีความกังวลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่จะเข้าไปใช้บริการที่อาจก่อให้เกิดการแพร่เชื้อเนื่องจากสถานที่นั้นอาจจะเคยมีคนติดเชื้อเข้าไปใช้บริการ และแหล่งท่องเที่ยวที่มีความใกล้เคียง

สถานที่กักกันโรคของรัฐ ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยหากเดินทางไปใช้บริการ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.83, 2.82 และ 2.75 ตามลำดับ

ด้านสังคม

การรับรู้ความเสี่ยงด้านสังคมของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีระดับการรับรู้ความเสี่ยงในระดับ สูง โดยพบค่าเฉลี่ย 2.89 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อสรุปผลได้ดังนี้

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่พฤติกรรมการใช้ชีวิตของคนในสังคมเปลี่ยนไป ส่งผลให้มีความระมัดระวังในการท่องเที่ยวร่วมกับผู้อื่นในสังคมเพิ่มมากขึ้น ในชุมชนที่ใกล้กับแหล่งท่องเที่ยวไม่เห็นด้วยกับการเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดเนื่องจากอาจจะส่งผลให้แพร่กระจายเชื้อโรคเข้าสู่ชุมชนได้ และแหล่งท่องเที่ยวเป็นสาเหตุของปัญหาขยะ และแหล่งที่สะสมเชื้อโรค ที่อาจจะก่อให้เกิดโรคร้ายและส่งผลไปยังสังคมและชุมชนใกล้เคียงได้ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.94, 2.87 และ 2.85 ตามลำดับ

ด้านเวลา

การรับรู้ความเสี่ยงด้านเวลาของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีระดับการรับรู้ความเสี่ยงในระดับ สูง โดยพบค่าเฉลี่ย 2.86 เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อสรุปผลได้ดังนี้

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูงทุกข้อ ซึ่งได้แก่การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่งผลให้ต้องรอเข้าคิวในการใช้บริการนาน, การจัดระเบียบการเข้าคิวที่ไม่เหมาะสมส่งผลให้นักท่องเที่ยวเสียเวลาในการรอเข้าใช้บริการ และสถานที่ท่องเที่ยวมีการเปลี่ยนแปลงเวลาเปิด-ปิดที่ไม่แน่นอน โดยมีค่าเฉลี่ย 2.87, 2.87 และ 2.86 ตามลำดับ

3.การวิเคราะห์ข้อมูลด้านความรู้และความเข้าใจในมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19 ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ดังนี้

ความรู้และความเข้าใจในมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19 ของนักท่องเที่ยวชาวไทยทั้ง 15 ข้อสามารถสรุปได้ดังนี้

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ตอบแบบสอบถามได้คะแนนรวม (ตอบถูก) 11 คะแนน จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 รองลงมาคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 10 คะแนน จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 ตามด้วยคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 12 คะแนน จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.50 ตามด้วยคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 9 คะแนน จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.25 ถัดมาคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 13 คะแนน จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 ถัดมาคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 8 คะแนน จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.25 ตามด้วยคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 7 คะแนน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25 ต่อด้วยคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบ

ถูก) 14 คะแนน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ต่อมาคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 6 คะแนน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.75 ถัดมาคะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 5 คะแนน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.50 และ คะแนนรวมจากการตอบคำถาม (ตอบถูก) 15 คะแนน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25

จากคะแนนที่ได้ สามารถแปลความหมายและจัดกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามออกเป็นตามระดับความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโคโรนา-19 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในระดับสูง จำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 55.50 รองลงมา มีความรู้ความเข้าใจในระดับต่ำ จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50

4. การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ดังนี้

วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ

วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ พบว่า มีวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35 รองลงมา เพื่อเยี่ยมเยียนคนรู้จัก จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 32.25 ถัดมาคือชอบเดินทางท่องเที่ยว จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27 ตามด้วยเพื่อเรียนรู้สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.75 และอื่นๆได้แก่ ... จำนวน 0 คน ไม่มีผู้เลือกตอบ

ภาคไหนในประเทศที่ท่านนิยมเดินทางท่องเที่ยว

ภาคไหนในประเทศที่ท่านท่องเที่ยวนิยมเดินทางท่องเที่ยวส่วนใหญ่ พบว่า นิยมเดินทางท่องเที่ยวในภาคใต้ จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39 รองลงมาคือภาคเหนือ จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 30.50 ตามด้วยภาคกลาง จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.50 ถัดมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11 ตามด้วยภาคตะวันออก จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6 และภาคตะวันตก จำนวน 0 ไม่มีผู้เลือกตอบ

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางในการท่องเที่ยวภายในประเทศ

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางในการท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ พบว่าจำนวนบุคคลที่เดินทางร่วมกับท่านในการท่องเที่ยวภายในประเทศในแต่ละครั้งจำนวนมากที่สุดคือ 9 คน น้อยที่สุดคือ 1 คน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.550 ครั้ง หรือ 5 ครั้ง มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.3776

ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 ที่ผ่านมาท่านได้เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศจำนวนกี่ครั้ง

ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 ที่ผ่านมาความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ พบว่า ความถี่ในการท่องเที่ยวมากที่สุดคือ 10 ครั้ง น้อยที่สุดคือ 1 ครั้ง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.5775 ครั้ง หรือ 5 ครั้ง มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.1773

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้งส่วนใหญ่ พบว่า ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวจำนวนมากที่สุดคือ 30,000บาท น้อยที่สุดคือ 1,000บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6,612.75 บาท มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3506.2511

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง ส่วนใหญ่ พบว่า ระยะเวลาในการท่องเที่ยวจำนวนมากที่สุดคือ 10วัน น้อยที่สุดคือ 1วัน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.0075 วันหรือ 4 วัน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.7749

การวิเคราะห์สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.1 นักท่องเที่ยวที่มีเพศ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยแตกต่างกัน ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักท่องเที่ยวเพศชายจะมีจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่าเพศหญิง

ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีเพศ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยแตกต่างกัน ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งแตกต่างกัน อย่างมี

นัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักท่องเที่ยวยุคชายจะมีความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่าเพศหญิง

ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1.2 นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวยุคที่มีอายุ 30-39 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.035

นักท่องเที่ยวยุคที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวยุคที่มีอายุ 40-49 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง น้อยกว่า นักท่องเที่ยวยุคที่มีอายุ 40-49 ปี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.130

นักท่องเที่ยวยุคที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวยุคที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง น้อยกว่า นักท่องเที่ยวยุคที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.189

สำหรับคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.265

นักท่องเที่ยวยุคที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 40-49 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งน้อยกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 40-49 ปี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.752

นักท่องเที่ยวยุคที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-39 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งน้อยกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.229

สำหรับคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1.3 นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.563

สำหรับคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 1.4 นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต/นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต / นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานวิสาหกิจ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.903

นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต / นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิสิต / นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.755

นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆได้แก่ ช่างแท็กซี่ อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งน้อยกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆได้แก่ ช่างแท็กซี่ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.522

สำหรับคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิตินิต / นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิตินิต / นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.134

นักท่องเที่ยวนักศึกษามีอาชีพนิตินิต / นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆได้แก่ ชับแท็กซี่ อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนิตินิต / นักศึกษา มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ/ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป เกษตรกร/อื่นๆได้แก่ ชับแท็กซี่ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.887

สำหรับคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1.5 นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้าน

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง มากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.671

สำหรับคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.183

สำหรับคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวไทยประกอบด้วย ด้านหน้าที่ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง

สมมติฐานข้อที่ 2.1 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

การรับรู้ความเสี่ยงด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ในขณะที่การรับรู้ความเสี่ยงด้านอื่นๆ ได้แก่ ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา และด้านสังคม ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2.2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

การรับรู้ความเสี่ยงด้านสังคม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ในขณะที่การรับรู้ความเสี่ยงด้านอื่นๆ ได้แก่ ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา และด้านเวลา ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2.3 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ทั้ง 6 ตัวแปร ได้แก่ ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้ง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2.4 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ทั้ง 6 ตัวแปร ได้แก่ ด้านหน้าที่ ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวต่อครั้ง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 3 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับต่ำ กับนักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับสูง มีค่า p-value เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับต่ำ มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับปานต่ำ มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับสูง โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.555

ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับต่ำ มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับต่ำ มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง ด้านความถี่ในการท่องเที่ยวต่อครั้งมากกว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับสูง โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.742

ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง นักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของ

นักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่แตกต่างกัน ด้านระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาเรื่อง อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีประเด็นนำมาอภิปรายดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตาม เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพและระดับการศึกษา

ข้อมูลทั่วไปของแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 20 – 29 ปี รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท อาชีพ นิสิต / นักศึกษา ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศชาย เนื่องจากว่าเพศชายเป็นเพศที่ต้องการความอิสระในการท่องเที่ยวและส่วนใหญ่เพศชายแล้วจะมาเป็นหมู่คณะ ทำให้มีความสนุกสนานไม่กลุ่มผองเพื่อน มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณีย์ ยูวะนะเตมีย์ (2559) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ” โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษา เพื่อค้นหาการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวขณะที่เดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย เพื่อค้นหาปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวประเทศไทย ผลจากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 19-29 ปี มีระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรีประกอบ อาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท มีสัญชาติยุโรป และมีสถานภาพโสด

การวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้ความเสี่ยงของผู้ตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวของชาวไทย

ข้อมูลการรับรู้ความเสี่ยงเกี่ยวกับด้านหน้าที่ ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวยังไม่สามารถรองรับปริมาณนักท่องเที่ยวในระดับเดียวกับช่วงก่อนเกิดการแพร่ระบาดได้ เนื่องจากว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นภายในประเทศไทยมีการระบาดของสถานการณ์โควิด -19 อย่างแพร่หลายทางรัฐบาลเองยังไม่มีความสามารถรองรับในด้านของนักท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจัง ทำให้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่สามารถมาท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวได้อย่างสะดวก สอดคล้องกับงานวิจัยของบัวหลวง วิรัชเจริญวงศ์ (2560) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยงและความตั้งใจซื้อที่พักจากระบบ ออนไลน์ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาว

ไทย ผลการศึกษาพบว่า ระดับการรับรู้ความเสี่ยงเกี่ยวกับการซื้อที่พักรผ่านระบบออนไลน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก การรับรู้ความเสี่ยงด้านหน้าที่ เนื่องจากว่าประชาชนส่วนใหญ่มีการเรียกร้องเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในการซื้อที่พักรผ่านระบบออนไลน์ ว่ามีการทำงานที่มีความล่าช้า

ข้อมูลการรับรู้ความเสี่ยงเกี่ยวกับด้านการเงิน ได้แก่ ความไม่คุ้มค่าหากได้มีการจ่ายเงินท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์นี้ เนื่องจากว่า การแพร่ระบาดของสถานการณ์โควิด -19 ส่งผลกระทบต่อประชาชนอย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นภาวะการตกงานส่งผลให้เกิดอัตราการว่างงานเป็นจำนวนมาก นักเรียน / นักศึกษา ต้องมีการเรียนออนไลน์ส่งผลให้ห้องวัยที่กำลังทำการศึกษาประสบปัญหาการเรียนไม่เข้าใจ และการเงิน ที่ประชาชนส่วนใหญ่มีรายจ่ายมากกว่ารายรับ เพราะว่าจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นประชาชนส่วนใหญ่กลัวการติดโรคจากผู้อื่นส่งผลให้ไม่กล้าที่จะออกมาข้างนอกกันส่วนใหญ่ การที่นักท่องเที่ยวจะไปเที่ยวในแต่ละที่มีความไม่คุ้มค่ามากกว่าที่จะอยู่กับบ้าน เพราะว่าแม่ค้า พ่อค้า ส่วนใหญ่ไม่กล้าที่มาขายสินค้าให้กับนักท่องเที่ยว นำซื้อไปเป็นของฝากกัน สอดคล้องกับบัวหลวง วิรัชเจริญวงศ์ (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยง และความตั้งใจซื้อที่พักรจากระบบ ออนไลน์ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาวไทย มี ผลการศึกษาพบว่า ระดับการรับรู้ความเสี่ยงเกี่ยวกับการซื้อที่พักรผ่านระบบออนไลน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก การรับรู้ความเสี่ยงด้านการเงิน เนื่องจากว่าค่าที่พักรที่ได้มีการระบุราคาที่ทำให้ลูกค้าได้ทำการเยี่ยมชมและมีการจับจองผ่านระบบออนไลน์นั้น มีราคาที่สูงขึ้นซึ่งจะแพง ส่งผลให้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีเงินมาใช้จ่ายมากเท่าไร

ข้อมูลการรับรู้ความเสี่ยงด้านกายภาพ ได้แก่ ระบบขนส่งสาธารณะที่ใช้เพื่อการเดินทางท่องเที่ยวไม่เป็นไปตามมาตรฐานการรักษาระยะห่างของทางสังคม ซึ่งเกิดโอกาสเสี่ยงต่อการเผยแพร่เชื้อและติดเชื้อระหว่างการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้ เนื่องจากว่า รถขนส่งสาธารณะมีระบบที่มีพนักงานไม่ประจำ การดูแลทำความสะอาดจึงไม่ดีพอสมควร ที่นั่งของผู้โดยสารมีระยะที่กระชั้นชิดกันมากเกินไป ทำให้นักท่องเที่ยวมีความกังวลในเรื่องนี้มากพอสมควร สอดคล้องกับงานวิจัยของ บัวหลวง วิรัชเจริญวงศ์ (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยง และความตั้งใจซื้อที่พักรจากระบบ ออนไลน์ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาวไทย การรับรู้ความเสี่ยงด้านกายภาพ เนื่องจากว่าที่พักรส่วนใหญ่ที่มีบริการเลือกที่พักรผ่านระบบออนไลน์ส่วนใหญ่แล้วไม่มีรถขนส่งสาธารณะผ่านที่พักรทำให้ลูกค้าส่วนใหญ่มีความ

ไม่ประทับใจแก่บริการผ่านระบบออนไลน์ เพราะว่าส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษา และนิสิต ที่จับกลุ่มกันมาเลือกที่พักระบบออนไลน์

ข้อมูลการรับรู้ความเสี่ยงด้านจิตวิทยา ได้แก่ รู้สึกผิดหวัง หากเจ้าหน้าที่ให้บริการมีการจัดการด้านความสะอาด และป้องกันเชื้อโรคไม่มากพอ เนื่องจากว่า ก่อนหน้านี้ทางด้านสถานที่ท่องเที่ยวมีประชาชนที่มีการติดเชื้อโรคมาใช้บริการในสถานที่ท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยววันนี้มีความใกล้เคียงกับสถานที่กักกันโรคของรัฐบาล ทำให้ประชาชนเกิดความไม่พอใจและกังวลเรื่องความปลอดภัยในการมาบริการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ บัวหลวง วิรัชเจริญวงศ์ (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยง และความตั้งใจซื้อที่พักจากระบบออนไลน์ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาวไทย ผลการศึกษาพบว่าการรับรู้ความเสี่ยงด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับมาก เนื่องจากว่า ที่พักในระบบออนไลน์ส่วนใหญ่จะมีการตกแต่งภาพที่มีความสวยงาม แต่พอหลังจากที่ได้ไปเยี่ยมชมที่พักของจริงแล้ว ทำให้ทราบว่าในระบบออนไลน์มีการตกแต่งที่ดีกว่า ของจริง ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจเป็นอย่างมาก

ข้อมูลการรับรู้ความเสี่ยงด้านสังคม ได้แก่ พฤติกรรมของการใช้ชีวิตของคนในสังคมมีความเปลี่ยนแปลงไป ส่งผลให้มีความระมัดระวังในการท่องเที่ยวร่วมกับผู้อื่นในสังคมเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากว่ามีการเกิดโรคระบาดที่ทางรัฐบาลไม่สามารถที่จะยับยั้งเชื้อโรคได้ ส่งผลให้ประชาชนต้องมาใส่ใจการดูแลตัวเองมากขึ้น โดยการพกเจลแอลกอฮอล์ไว้ใช้ตลอดเวลา และสวมหน้ากากอนามัยไว้ตลอดเวลา เพื่อความปลอดภัยของประชาชนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ บัวหลวง วิรัชเจริญวงศ์ (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยง และความตั้งใจซื้อที่พักจากระบบออนไลน์ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาวไทย ผลการศึกษาพบว่า ระดับการรับรู้ความเสี่ยงเกี่ยวกับการซื้อที่พักจากระบบออนไลน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก การรับรู้ ความเสี่ยงด้านสังคม เนื่องจากว่า การบริการทำความสะอาดที่มีข้อติชมในตรงช่องแสดงความคิดเห็นมีการติชมที่ค่อนข้างแยะมากเลยทีเดียว ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดความไม่ประทับใจในการบริการของการสั่งที่พักในระบบออนไลน์

ข้อมูลการรับรู้ความเสี่ยงด้านเวลา ได้แก่ การจำกัดจำนวนของนักท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่งผลให้ต้องรอเข้าคิวในการใช้บริการนาน เนื่องจากว่าการแพร่ระบาดของโรคโควิด -19 ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความกังวลใจเกี่ยวกับการระบาดของโรคที่เกิดขึ้น เพราะว่าต้องมีการตรวจหาเชื้อผ่าน ATK และทำการวัดไข้ เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับงานวิจัยของ บัวหลวง วิรัชเจริญวงศ์ (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยง และ

ความตั้งใจซื้อที่พักจากระบบ ออนไลน์ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ความเสี่ยง ความตั้งใจซื้อที่พักผ่านระบบออนไลน์ การรับรู้ความเสี่ยงด้านเวลา เนื่องจากว่า ระยะเวลาในการจองที่พักมีค่อนข้างที่มีความจำกัดต่อการสั่งจองซึ่งมีเวลาที่ค่อนข้างน้อยส่งผลให้ลูกค้าเกิดความไม่พอใจเป็นอย่างมาก

การวิเคราะห์ข้อมูลด้านความรู้และความเข้าใจในมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับไวรัสโควิด-19

พบว่า มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับไวรัสโควิด -19 เนื่องจากว่าทางรัฐบาลเองก็มี มาตรการและมีนโยบายที่ให้ประชาชนได้ทราบถึงความเป็นมาของเชื้อไวรัส โควิด และมีวิธีการดูแลรักษาตัวเองให้ปราศจากโรค มีวิธีขั้นตอนที่สามารถค้นหาข้อมูลภายในเว็บ Google ทางเพจของกรมประชาสัมพันธ์กรมสาธารณสุข สอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐวรรณ คำแสน (2564) ได้ ทำการศึกษาเรื่อง ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโควิด-19 ของประชาชนในเขตอำเภอคูทอง จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในอำเภอคูทอง มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อโควิด-19 ในระดับมาก ร้อยละ 80.70 เชื่อกันว่าประเทศไทย จะเอาชนะโรคติดเชื้อไวรัสโควิด-19 ได้ และร้อยละ 83.40 มั่นใจว่าในที่สุดโรคติดเชื้อไวรัสโควิด-19 จะถูกควบคุมได้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 99.80 สวมหน้ากากอนามัยเมื่อออกจากบ้าน

การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่นิยมท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง แยกตามรายละเอียด ดังนี้

วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ พบว่า มีวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เนื่องจากว่า ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวมีเวลาการทำงานจันทร์ - ศุกร์ วันเสาร์ - วันอาทิตย์ เป็นวันหยุดที่นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะนิยมนำครอบครัวมาพักผ่อน สร้างมิตรภาพระหว่างอันดีให้แก่ครอบครัว โดยที่ว่าจะไม่ได้คำนึงถึงเรื่องงาน ผ่อนคลายความเครียด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ของ วรวิฐุ์ แก้วไพรินทร์. (2564). ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ พบว่า มีวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เนื่องจากว่า การผ่อนคลายอารมณ์ด้วยการท่องเที่ยวในประเทศส่งผลให้อารมณ์ของประชาชนเกิดการผ่อนคลายและมีความสุขถึงแม้ว่าจะมีระยะสั้นแค่ไหนก็ตาม

ภาคไหนในประเทศที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางท่องเที่ยวส่วนใหญ่ พบว่า นิยมเดินทางท่องเที่ยวในภาคใต้ เนื่องจากว่า ภาคใต้เป็นภาคที่เต็มไปด้วยท้องทะเลที่สวยงาม มีวิวที่สวยงามพร้อมมีภูเขาหลายรอบ มีโรงแรมที่น่าพัก มีอาหารทะเลที่สดใหม่อยู่เสมอ ทำให้

นักท่องเที่ยวนิยมมาท่องเที่ยวในภาคใต้มากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรรัฐ แก้วไพรินทร์. (2564). ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคไหนในประเทศที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางท่องเที่ยวส่วนใหญ่ พบว่า นิยมเดินทางท่องเที่ยวทางภาคใต้ เนื่องจากว่า ภาคใต้มีทะเลที่มีที่สวยงาม ท้องฟ้าโปร่งสบาย มีที่พักที่ถูกลงและสวยงาม ส่งผลให้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความตั้งใจในภาคใต้จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางในการท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ พบว่า จำนวนบุคคลภายในครอบครัว จำนวน 5 – 10 คน ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 ที่ผ่านมามีความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ พบว่า ความถี่ในการท่องเที่ยวมากที่สุด 1 – 12 ครั้ง ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้งส่วนใหญ่ พบว่า จำนวน 25,000 บาท ต่อครั้ง

3) เปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามลักษณะประชากรศาสตร์ พบว่านักท่องเที่ยวที่มีอาชีพ และ รายได้ต่อเดือน ที่แตกต่างกัน จะมีระดับความพึงพอใจที่แตกต่างกัน 3) เปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามพฤติกรรมการท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวที่เคยมาท่องเที่ยวแล้วและลักษณะความสัมพันธ์ ที่แตกต่างกัน จะมีระดับความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน

จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางในการท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ พบว่า จำนวนบุคคลที่เดินทางร่วมกับท่านในการท่องเที่ยวภายในประเทศในแต่ละครั้งจำนวนมากที่สุดคือ 9 คน เนื่องจากว่า ส่วนใหญ่มีเวลาการพักผ่อนเป็นระยะเวลาที่น้อยประมาณ 2 -3 วัน การที่ได้มีการพักผ่อนภายในครอบครัวถือว่าเป็นความสุขอย่างหนึ่งของผู้คนในวัยที่ทำงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรรัฐ แก้วไพรินทร์. (2564). ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า จำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางในการท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ พบว่า จำนวนบุคคลภายในครอบครัวจำนวน 5 – 10 คน เนื่องจากว่า ส่วนใหญ่ในการมาท่องเที่ยวจะมาเป็นหมู่คณะ คนในครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่ทำงานมาพักผ่อนหย่อนใจ การทำกิจกรรมในบริเวณชายหาด

ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 ที่ผ่านมามีความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ พบว่า ความถี่ในการท่องเที่ยวมากที่สุดคือ 10 ครั้ง เนื่องจากว่าการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยเฉพาะในภาคใต้ที่มีวิวที่สวยงาม ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจจึงกลับมาเที่ยวในภาคใต้อีกทำงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรรัฐ แก้วไพรินทร์. (2564). ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบล

คลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. 2564 ที่ผ่านมา ความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ พบว่า ความถี่ในการท่องเที่ยวมากที่สุด 1 – 12 ครั้ง เนื่องจากว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เมื่อมีการมาเที่ยวในครั้งแรก นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจ จึงกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง และหลังจากนั้นก็แนะนำเพื่อนๆ มาเที่ยวด้วยกัน

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้งส่วนใหญ่ พบว่า ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวจำนวนมากที่สุดคือ 30,000 บาท เนื่องจากว่า การที่จะมาเที่ยวในแต่ละครั้งต้องมีค่าใช้จ่ายมากพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นค่าที่พัก ค่าอาหาร ค่าอุปกรณ์ในการลงเล่นน้ำ เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรวิฐฐ์ แก้วไพรินทร์. (2564). ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้งส่วนใหญ่ พบว่า จำนวน 25,000 บาท ต่อครั้ง

ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง ส่วนใหญ่ พบว่า ระยะเวลาในการท่องเที่ยวจำนวนมากที่สุดคือ 10 วัน เนื่องจากว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะมีเวลาพักผ่อนมากที่สุด คือ ช่วงนักชัตตฤกษ์ ทำให้นักท่องเที่ยวจะใช้เวลาในช่วงนี้มาผ่อนคลายความเครียดกับครอบครัว และได้ใช้เวลาอันมีค่ามากที่สุด วรวิฐฐ์ แก้วไพรินทร์. (2564). ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง ส่วนใหญ่ พบว่า ระยะเวลาในการท่องเที่ยวจำนวนมากที่สุดคือ 5 - 12 วัน เนื่องจากว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะมาพักผ่อนในช่วงวันหยุดนักชัตตฤกษ์ เป็นวันหยุดพักผ่อนยาว จึงมีเวลาที่พอเหมาะต่อการพักผ่อน

สมมติฐานข้อที่ 1 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน พบว่า

เพศ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ที่แตกต่างกัน โดยเพศชายจะมีความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่าผู้หญิง เนื่องจากเพศชายอาจจะมีโอกาสได้เดินทางไปเที่ยวที่ง่ายกว่าเพศหญิงส่งผลให้เวลาตัดสินใจที่จะไปเที่ยวที่ไหนก็จะไปเลย แต่ถ้าหากเป็นผู้หญิงก็ต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายๆ อย่างที่มากกว่า เช่น ความสะดวกในการใช้บริการ ห้องนอน ห้องน้ำ หรืออื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุลวดี ตระการพูลทรัพย์ (2557) ได้ทำการศึกษาในงานวิจัยเรื่อง “ การรับรู้ความเสี่ยงและภาพลักษณ์ของประเทศไทย:ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่างชาติก่อนและหลังเดินทาง

มาท่องเที่ยวในประเทศไทย ” ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันจะมีจำนวนครั้งในการเดินทางท่องเที่ยวแตกต่างกัน โดยเพศชายจะมีความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวที่มากกว่าเพศหญิง

อายุ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง และด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง ที่แตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29 ปีจะมีจำนวนบุคคลและความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้งมากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุมากกว่า 30 ปีขึ้นไป เนื่องจากอยู่ในช่วงกลุ่มวัยรุ่นที่ชอบเดินทางท่องเที่ยวหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกสถานที่และชอบการเดินทางท่องเที่ยวร่วมกับกลุ่มเพื่อนฝูงเป็นจำนวนมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพ์มาดา วิชาศิลป์ (2555) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ การศึกษาด้านการรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ ” ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ส่วนใหญ่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี ส่วนใหญ่มีเพื่อนร่วมเดินทางด้วยเป็นจำนวน 3 คนขึ้นไป ซึ่งมากกว่าคนที่อายุ 31 ปีขึ้นไป

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-20,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ ด้านค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้งน้อยกว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป เนื่องจากนักท่องเที่ยวที่มีรายได้สูงมักจะมั่งคั่งประมาณที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยวมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรวิญญู แก้วไพรินทร์. (2564). ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ” ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยววัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีรายได้มากกว่าจะมีความพึงพอใจในการเดินทางท่องเที่ยววัดในตำบลคลองสระบัวมากกว่าคนรายได้น้อย

อาชีพ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพ นิสิต/นักศึกษา จะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางต่อครั้งและด้านความถี่ในการเดินทางต่อครั้งมากที่สุด เนื่องจากเป็นวัยที่กำลังที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงการอยู่เข้าสังคม

ร่วมกับเพื่อนฝูงทำให้เวลาไปไหนก็จะนิยมเป็นกันเป็นกลุ่มใหญ่ และชอบออกไปกิจกรรมตามสถานที่อื่น ๆ ร่วมกันอยู่บ่อยๆ ทั้งในมหาวิทยาลัยหรือนอกมหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณีย์ ยุวณะเดมิย์ (2559) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ” ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงในการเดินทางมายังประเทศไทยแตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนักศึกษาจะมีการรับรู้ความเสี่ยงที่มากกว่าและมีจำนวนผู้ร่วมเดินทางมาด้วยเป็นจำนวนมากกว่าอาชีพอื่นๆ

ระดับการศึกษา นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่แตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวส่วนมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางต่อครั้งและด้านความถี่ในการเดินทางต่อครั้งมากที่สุด เนื่องจากเป็นวัยที่กำลังศึกษาซึ่งจะเป็นวัยที่กำลังติดเพื่อน มีวิถีการใช้ชีวิตที่มักจะชอบทำตามคนหมู่มาก อิงกระแสสังคม จึงชอบที่จะอยู่กับคนเยอะๆ หรือการเดินทางไปสถานที่ใหม่ๆ ตามรีวิว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุลวดี ตระการพูลทรัพย์ (2557) ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง “ การรับรู้ความเสี่ยงและภาพลักษณ์ของประเทศไทย: ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ” ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวด้วยแตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จะมีจำนวนผู้ร่วมเดินทางมากกว่า

สมมติฐานข้อที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวไทยประกอบด้วย ด้านหน้าที่ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคม และด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงด้านสังคม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง และการรับรู้ความเสี่ยงด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และ การรับรู้ความเสี่ยงด้านอื่นๆ ได้แก่ ด้านหน้าที่ด้านการเงิน ด้านกายภาพ ด้านจิตวิทยา ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านสังคม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง เนื่องจากว่ามีค่า

p-value 0.05 ซึ่งหมายความว่าในเรื่องของการรับรู้ความเสี่ยงในด้านสังคมนักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงในระดับมาก ทำให้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ลดลง อันเนื่องมาจากมีความระมัดระวังในเรื่องของการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมที่มากขึ้น รวมทั้งมีความใส่ใจในเรื่องของสถานที่ท่องเที่ยวที่ต้องปลอดภัยมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บัวหลวง วิรัชเจริญวงศ์ (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยง และความตั้งใจซื้อที่พักจากระบบ ออนไลน์ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาวไทย ” ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ ความเสี่ยงด้านสังคม ความตั้งใจซื้อที่พักผ่านระบบออนไลน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยงและความตั้งใจซื้อที่พักผ่านระบบออนไลน์โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 มีความแตกต่างกัน เนื่องจากว่า การรับรู้ของด้านสังคมในระดับมากส่งผลให้พฤติกรรมการจองที่พักผ่านระบบออนไลน์ลดลง อันเนื่องมาจากสาเหตุที่เกิดขึ้นจากการที่การจองแล้วยกเลิกไม่ได้ การเก็บค่าธรรมเนียมอื่นๆเพิ่มเติม หรือแม้กระทั่งสถานที่นั้นไม่ตรงตามภาพที่แสดงมีความไม่ปลอดภัย รวมถึงการจองไว้ในระบบออนไลน์แต่เมื่อไปถึงวันจริงไม่มีห้องพัก เนื่องจากอาจจะมีมิชชาชีพที่สวมรอยเข้ามาทำให้เกิดความไม่ไว้วางใจ ส่งผลทำให้พฤติกรรมการจองที่พักผ่านระบบออนไลน์ลดลง ถึงแม้ว่าจะมีความสะดวกแต่กลุ่มคนโดยมากอาจจะยังไม่ไว้วางใจระบบการจองที่พักออนไลน์เท่าไรนัก

ด้านเวลา มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง ซึ่งหมายความว่าในเรื่องของการรับรู้ความเสี่ยงในด้านเวลา นักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงในระดับมาก ทำให้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ลดลง ส่งผลให้พฤติกรรมในการท่องเที่ยวลดลง อันเนื่องมาจากการท่องเที่ยวที่จำกัดเวลา หรือจำกัดจำนวนคนในการท่องเที่ยวของแต่ละสถานที่ในช่วงระหว่างสถานการณ์โควิด-19 ส่งผลทำให้รอนานแล้วสูญเสียเวลาในการใช้บริการมากกว่าปกติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บัวหลวง วิรัชเจริญวงศ์ (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยง และความตั้งใจซื้อที่พักจากระบบ ออนไลน์ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาวไทย ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ความเสี่ยงด้านเวลา ความตั้งใจซื้อที่พักผ่านระบบออนไลน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยงและความตั้งใจซื้อที่พักผ่านระบบออนไลน์โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.000 มีความแตกต่างกัน เนื่องจากว่า การรับรู้ความเสี่ยงด้านเวลาในการจองที่พักออนไลน์ ส่งผลให้พฤติกรรมการจองที่พักผ่านระบบออนไลน์ลดลง

อันเนื่องมาจากทางนักท่องเที่ยวกังวลว่าการซื้อที่พักรถผ่านระบบออนไลน์อาจจะทำให้เสียเวลามากกว่าเดิม หรือกลัวว่าจะไม่ได้รับที่พักรถภายในเวลาที่กำหนดเมื่อซื้อผ่านทางระบบออนไลน์

สมมติฐานข้อที่ 3 นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส Covid-19 ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเองแตกต่างกัน ด้านจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยวต่อครั้ง และด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อครั้ง มีความแตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับสูง มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวลดลงหรือน้อยกว่าผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับต่ำ อันเนื่องมาจากโดยส่วนใหญ่คนที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับสูงมักจะมีการดูแลและป้องกันตนเองอยู่เสมอรวมถึงจะมีการระมัดระวังตัวเป็นพิเศษคือการลดการเดินทางท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์นี้ชั่วคราว หรือการเดินทางท่องเที่ยวกับคนจำนวนน้อยแค่เฉพาะคนรัก หรือคนในครอบครัวไม่กี่คนเท่านั้น เพราะคนที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับสูงก็จะไม่พาตัวเองเข้าไปเสี่ยงในพื้นที่ที่มีคนในปริมาณมาก ส่งผลทำให้มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่น้อยกว่ารวมถึงจำนวนคนเดินทางด้วยน้อยกว่า ซึ่งผลไม่สอดคล้องกับงานวิจัยอื่นๆ โดยผู้วิจัยจึงได้ทำการสอบถามเพิ่มเติมกับกลุ่มนักท่องเที่ยวจำนวน 4-5 คนจึงพบว่า โดยส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจเยอะ มักจะมีการป้องกันหรือระวังตัวมากกว่า การเว้นระยะห่างในการท่องเที่ยวมีไปน้อยลง และเน้นจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทางแค่เฉพาะคนภายในครอบครัว หรือคนใกล้ชิดที่ไว้วางใจได้ส่วนใหญ่เป็นผู้ใหญ่ที่พึงการประชาสัมพันธ์หรือติดตามรายละเอียดเกี่ยวกับโควิด-19 อยู่บ่อยๆ แต่ในส่วนของคนที่มีความรู้ความเข้าใจระดับต่ำมักจะไม่ค่อยติดตามข่าวสารมากเท่าไร มักจะซึลกว่าทำให้มีแนวโน้มการท่องเที่ยวที่มากกว่าคนที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับสูง รวมทั้งยังคงเดินทางกับพวกเพื่อนฝูงเป็นปกติ

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่อง “ อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. จากผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวที่มีด้านลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกันซึ่งได้แก่ เพศ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยแตกต่างกัน เนื่องจากผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-29 ปี มีความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยว รวมถึงด้านอื่นๆที่มากกว่า คนวัย 30 ปีขึ้นไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะให้ผู้ที่ประกอบกิจการด้านสถานที่ท่องเที่ยวควรจัดหาคุณภาพในการบริการให้

เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวในปัจจุบันให้มากขึ้นที่เป็นในลักษณะของกิจกรรมให้เหมาะสมกับคนในทุกกลุ่มทุกวัย เช่นส่วนของกิจกรรมเพิ่มเติมในสถานที่ท่องเที่ยวหรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ภายในพื้นที่ ให้ดูทันสมัยเพื่อเป็นสิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาใช้บริการมากยิ่งขึ้น การจัดโซนต่างๆที่สามารถดึงดูดหรือรองรับได้ทุกเพศทุกวัย โดยให้มีความคุ้มค่ากับค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวได้เสียไป

2. การรับรู้ความเสี่ยงด้านสังคมที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวลดลงในด้านความถี่ในการท่องเที่ยว อันเนื่องจากภาพลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์โควิด-19 ยังเป็นที่ไม่ค่อยน่าเชื่อถือเท่าไร อันเนื่องมาจากการระบาดของโรคโควิด-19 ส่งผลให้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มองว่าอาจจะมีจัดการในเรื่องของการทำความสะอาดไม่ดี หรือแม้กระทั่งนักท่องเที่ยวอื่นๆที่เข้ามาใช้บริการนั้นมีความปลอดภัยหรือไม่ ดังนั้นทางผู้ประกอบการควรกำหนดเงื่อนไขการเข้าใช้บริการให้ชัดเจน เช่น เปิดรับนักท่องเที่ยวที่มีผลตรวจโควิด-19 ไม่เกิน 48 ชั่วโมง หรือนักท่องเที่ยวที่ได้รับวัคซีนสองเข็มขึ้นไป หรือเข็มกระตุ้น โศว หลักฐานการฉีดวัคซีน เพื่อเป็นการช่วยสร้างความมั่นใจในการเข้ามาใช้บริการมากยิ่งขึ้น อีกทั้งธุรกิจที่เป็นเกี่ยวกับที่พัก หรือลานสาธารณะต่างๆควรมีการกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวอย่างชัดเจนเพื่อลดปริมาณความแออัดภายในสถานที่เพื่อที่จะทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้ามาใช้บริการได้อย่างปลอดภัย เพื่อเพิ่มจำนวนปริมาณนักท่องเที่ยวให้กลับมาใช้บริการเป็นปกติอีกครั้ง

3. การรับรู้ความเสี่ยงด้านเวลา ที่ส่งผลให้พฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวลดลงในด้านของจำนวนบุคคลที่ร่วมเดินทาง เนื่องจากในช่วงสถานการณ์โควิด-19 ที่เริ่มมีการกลับมาให้บริการสถานที่ท่องเที่ยว อาจจะทำให้เกิดปัญหาในเรื่องของความแออัด เนื่องจากคนส่วนใหญ่ก็อยากที่จะเข้ามาเดินทางท่องเที่ยวหลังจากผ่อนปรนมาตรการลงแล้ว อีกทั้งทำให้เกิดระยะเวลาในการรอคอยเข้าใช้บริการนานกว่าปกติเนื่องจากจะต้องมีการผ่านจุดคัดกรองต่างๆ ดังนั้นทางสถานประกอบการควรที่จะจัดระเบียบการเข้า-ออกสถานที่ให้เหมาะสม เพิ่มกำหนดจุดเข้าแถวคัดกรองให้มากขึ้น เพื่อลดความแออัดภายในสถานที่ท่องเที่ยว อาจจะทำเป็นระบบการลงทะเบียนรับคิวเป็นรอบๆการเข้าสถานที่ท่องเที่ยว หรือหากเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ค้างคืนก็ให้มีการกำหนดปริมาณนักท่องเที่ยวให้ชัดเจนเหมาะสม เพื่อลดเวลาในการรอคอย เพื่อให้นักท่องเที่ยวทั้งหลายได้กลับเข้ามาใช้บริการอีกครั้ง อีกทั้งควรระบุเวลาเปิด-ปิดเพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์อันเนื่องมาจากสถานการณ์โควิด-19 ส่งผลให้บางสถานที่ต้องปิดเร็วกว่าสถานการณปกติ

4. ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับมาตรการโควิด-19 ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวเริ่มมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ดังกล่าวมากขึ้น แต่ในบางส่วนอาจจะมีบางคนที่ยังไม่ค่อยให้

ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้มากเท่าไร เพราะมองว่าเป็นเหตุการณ์ปกติทำให้ยังมีบางส่วนขาดความรู้ความเข้าใจในด้านนี้ ซึ่งทางผู้ประกอบการอาจจะช่วยเป็นกระบอกเสียงหนึ่งให้กับทางรัฐบาลอีกทางคือการประชาสัมพันธ์รายละเอียดดังกล่าวภายในสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อเป็นการช่วยให้นักท่องเที่ยวรับรู้และเข้าใจมากยิ่งขึ้น หากได้ยินหรือได้ฟังจากสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆบ่อยๆ ก็จะทำให้นักท่องเที่ยวสามารถจดจำได้เช่น การเว้นระยะห่างในการเข้าแถว การแจ้งเตือนการใส่หน้ากากอนามัยขณะใช้บริการสถานที่ หรือแม้กระทั่งการเปิดให้บริการจุดทำความสะอาดมือประจำจุดทางเข้า-ออกต่างๆเพื่อเป็นการย้ำเตือนให้ทำความสะอาดก่อนเข้าใช้บริการเพื่อป้องกันเชื้อโรค

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งถัดไป

1. ควรทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ โดยอาจขยายขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างไปยังพื้นที่ในจังหวัดอื่นนอกเหนือจากกรุงเทพมหานคร เพื่อสามารถนำมาตรวจสอบได้ว่าผลการศึกษาที่ได้นั้นมีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงไหน เพื่อใช้ในการพัฒนาแผนธุรกิจของสถานที่ท่องเที่ยว รวมถึงสถานที่อื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สามารถนำไปปรับใช้ในการปรับปรุงดูแลธุรกิจได้

2. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับความต้องการของนักท่องเที่ยวเพิ่มเติมในช่วงของการเดินทางท่องเที่ยวในสถานการณ์โควิด-19 ที่มีต่อสถานประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

3. สามารถนำกรอบวิจัยในงานวิจัยนี้ไปใช้ในการศึกษาปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงในด้านอื่นๆที่มีอิทธิพลกับพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงหรือพัฒนาการท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น

4. ควรขยายกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม อาจจะไปในเรื่องของการเก็บกลุ่มตัวอย่างจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ อันเนื่องมาจากประเทศไทยนั้นถือว่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ติดอันดับที่ใครๆก็ต่างอยากเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว

5. ปัจจุบันสถานการณ์โควิด-19 เริ่มเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น ทำให้เริ่มมีนักท่องเที่ยวเริ่มกลับเข้ามาเป็นปกติ ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งถัดไปอาจจะเป็นในเรื่องของการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวหลังจากสถานการณ์โควิด-19เป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้นหรือสถานการณ์ภายในประเทศนั้นกลับมาเป็นปกติ เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวได้

บรรณานุกรม

- Chinazzi, M., Davis, J., และ Ajelli, M. (2020). The effect of travel restrictions on the spread of the 2019 novel coronavirus (COVID-19) outbreak. Retrieved from <https://science.sciencemag.org/content/368/6489/395>
- Cochran, W. G. (1953). *Sampling Techniques*. New York John Wiley & Sons. Inc.
- Cohen, E. (1974). Who is a tourist? A conceptual clarification. *The Sociological Review*, 22(4), 527-555.
- Hoang, V. (2013). *Swedish tourists' perceptions, satisfactions and behavioral intentions toward Thailand Destination*. . (Master's Thesis). (Master's Thesis, Mälardalen University, Sweden). Retrieved from <http://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:726858/FULLTEXT01.pdf>
- Joachim, H. (2001). Testing for Homogeneity in Combining of two-armed trials with normally distributed responses. *The Indian Journal of Statistics*, 63, 300.
- Kotler, P., และ และคนอื่นๆ. (2001). *Principles of Marketing: Third European Edition*. England: Prentice Hall
- Lepp, A., Gibson, H., และ Lane, C. (2011). Image and perceived risk: A study of Uganda and its official tourism website. *Tourism Management*, 32(3), 675-684. Retrieved from <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0261517710001081>
- Neil, L. (1979). The framework of tourism : towards a definition of tourism tourists and the tourist industry. *Annals of Tourism Research*, 5(4), 390-407.
- Perreault, W. (1978). A psychographic classification of vacation life styles: (LRS). *Journal of leisure research Annals of Tourism Research*, 5(2), 290.
- Pizam, A., และ Mansfeld, Y. (2000). *Consumer Behavior in Travel and Tourism*. India: Jaico Publishing House.
- Severin, A. H. (2018). Perceptions of risk vs. Behavior. A quantitative survey of risk perception and safety behavior. Retrieved from <http://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:1243970/FULLTEXT01.pdf>
- Wahab, S., Crampon, L. J., และ Rothfield, L. M. (1978). *Tourism marketing: A destination-*

- oriented programme for the marketing of international tourism: (TSM) Tourism International Press. *Annals of Tourism Research*, 5(2), 294. Retrieved from <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/0160738378902918>
- Wilks, J., และ Moore, S. (2015). Tourism Risk Management for the Asia Pacific Region: an authoritative guide for managing crises and disaster. *APEC International Report*.
- Woodside, A., และ Lysonski, S. (1989). A general model of traveler destination choice. *Journal of Travel Research*, 27(4), 8-14.
- กรมควบคุมโรค. (2563). ข้อมูลสำหรับการป้องกันตนเองจากไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019. สืบค้นจาก <https://ddc.moph.go.th/viralpneumonia/file/introduction/introduction01.pdf>
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2563). สถิตินักท่องเที่ยวชาวไทย. สืบค้นจาก https://www.mots.go.th/more_news_new.php?cid=350
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2555). การวิเคราะห์สถิติ: สถิติสำหรับบริหารและวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2560). การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย Excel (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุลวดี ตระการพูลทรัพย์. (2557). การรับรู้ความเสี่ยงและภาพลักษณ์ของประเทศไทย: ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่างชาติก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย. (ปริญญา นินพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรังสิต, ปทุมธานี.
- จิระวัฒน์ อนุวิชชานนท์. (2554). การตลาดการท่องเที่ยวและบริการ กรุงเทพฯ: เพชรจรัสแสง แห่งโลกธุรกิจ.
- ชวัลนุช อุทยาน. (2551). ความหมายของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว. สืบค้นจาก <https://touristbehaviour.wordpress.com/1>
- ณัฐวรรณ คำแสน. (2564). ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโควิด-19 ของประชาชนในเขตอำเภออุ้มผาง จังหวัดสุพรรณบุรี (ปริญญา นินพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). วิทยาลัยบรมราชชนนี, สุพรรณบุรี.
- ณิชภัค อโนทิพย์. (2556). การศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อสินค้าออนไลน์บนเว็บ Facebook. (ปริญญา นินพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนานาชาติ แสตมฟอร์ด, กรุงเทพฯ.

- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2548). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS : ครอบคลุมเวอร์ชัน 10-13 (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: บิซซิเนสอาร์แอนด์ดี.
- นันทพงศ์ นันทสำเร็จ. (2560). การรับรู้ความเสี่ยงในการเดินทางของนักท่องเที่ยว : กรณีศึกษาโลจิสติกส์ท่องเที่ยวจากอุบลราชธานีไปปากเซ. (ปริญญาานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- นันท์ฤทัย ชื่นใจดี. (2562). การรับรู้ความเสี่ยงและกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลในการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวเพศหญิงที่เดินทางท่องเที่ยวคนเดียวในประเทศไทย. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กรุงเทพฯ.
- บัวหลวง วิรัชเจริญวงศ์. (2559). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยง และความตั้งใจซื้อที่พักจากระบบออนไลน์ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยวชาวไทย. (ปริญญาานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- บุญเลิศ จิตต์วัฒนา. (2557). พฤติกรรมการท่องเที่ยว (Tourist Behavior). นนทบุรี: เพ็ชรน้ำหลวงพรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ปรมะ สตะเวทิน. (2541). การสื่อสารมวลชน:กระบวนการสื่อสารทฤษฎี. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- พิมพ์มาดา วิชาศิลป์. (2555). การศึกษาการรับรู้ด้านความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยง ขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, กรุงเทพฯ.
- ราณี อธิชัยกุล. (2554). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว. ชุดวิชาการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวไทยอย่างยั่งยืน. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เลิศพร ภาวะสกุล. (2559). พฤติกรรมนักท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรัฐ แก้วไพรินทร์. (2564). พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อวัดในตำบลคลองสระบัว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, กรุงเทพฯ.
- วรานัย ยุวณะเตมีย์. (2559). การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, กรุงเทพฯ.

วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนา
พานิช.

สำนักงาน อ.เอ็ม.ที โซลูชั่น. (2561). การบริหารความเสี่ยง (Risk Management). สืบค้นจาก
<https://www.amtsolution.co.th/2018/12/17/ความเสี่ยง-risk/>

สำนักงานเขตกรุงเทพฯ. (2563). สถิติจำนวนประชากร และความหนาแน่น ในเขตกรุงเทพมหานคร
2563. สืบค้นจาก [http://www.bangkok.go.th/pipd/page/sub/16647/สถิติ
กรุงเทพมหานคร2563](http://www.bangkok.go.th/pipd/page/sub/16647/สถิติกรุงเทพมหานคร2563)

สุวีร์ณัฐ์ ไสภณศิริ. (2554). การวิเคราะห์พฤติกรรมนักท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อินทนิล.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง “ อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ”

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับ อิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้ความเสี่ยงจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเองของนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต วิชาเอกการตลาด คณะบริหารธุรกิจเพื่อสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้วิจัยใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามตามสภาพความเป็นจริง ซึ่งในแต่ละคำถามไม่มีคำตอบถูกหรือผิด และขอความกรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ โดยคำตอบที่ได้มาจะถูกเก็บเป็นความลับ และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงที่ให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

แบบสอบถามฉบับนี้จะแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 3 ความรู้และความเข้าใจมาตรการของรัฐที่เกี่ยวกับไวรัสโควิด-19

ตอนที่ 4 พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 1 ข้อมูลด้านลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย✓ลงในช่องว่างที่กำหนดให้ตรงกับความจริงของท่านมากที่สุด

ท่านได้เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศไทยด้วยตนเอง ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 ที่ผ่านมา ใช่หรือไม่ (คำถามคัดกรอง)

() ใช่

() ไม่ใช่ (จบแบบสอบถาม)

1. เพศ

1.1 () ชาย

1.2 () หญิง

2. อายุ

2.1 () 20-29 ปี

2.2 () 30-39 ปี

2.3 () 40-49 ปี

2.4 () 50 ปีขึ้นไป

3. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

3.1 () น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท

3.2 () 10,001 – 20,000 บาท

3.3 () 20,001 – 30,000 บาท

3.4 () 30,001 – 40,000 บาท

3.5 () 40,001 บาทขึ้นไป

4. อาชีพ

4.1 () นิสิต / นักศึกษา

4.2 () ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ

4.3 () พนักงานบริษัทเอกชน

4.4 () ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ

4.5 () ค้าขาย/รับจ้างทั่วไป/เกษตรกร

4.6 () อื่นๆ โปรดระบุ.....

5. ระดับการศึกษา

5.1 () ต่ำกว่าปริญญาตรี

5.2 () ปริญญาตรี

5.3 () สูงกว่าปริญญาตรี

ตอนที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่กำหนดให้ตรงกับกรรับรู้ของท่านมากที่สุด

โดยเกณฑ์การให้คะแนนการรับรู้ความเสี่ยงมีดังนี้

4	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3	หมายถึง	เห็นด้วย
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น			
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
	4	3	2	1
ด้านหน้าที่				
1.แหล่งท่องเที่ยวมีจำนวนเจ้าหน้าที่บริการตรวจวัดอุณหภูมิของนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ				
2.แหล่งท่องเที่ยวไม่สามารถรองรับปริมาณนักท่องเที่ยวในระดับเดียวกับช่วงก่อนเกิดการแพร่ระบาดได้				
3.การให้บริการจัดทำความสะอาดประจำจุดต่างๆในแหล่งท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ เช่น จุดบริการเจล ล้างมือ เป็นต้น				
4.แหล่งท่องเที่ยวมักยังไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละรอบอย่างจริงจัง				
ด้านการเงิน				
1.การเดินทางท่องเที่ยวในแต่ละครั้งอาจมีค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้น เนื่องจากจะต้องมีความพร้อมในเรื่องของการพกพาสิ่งทำความสะอาดต่างๆ หรือการออกไปรับรองแพทย์ขณะเดินทาง				

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น			
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
	4	3	2	1
ด้านการเงิน				
2.ความไม่คุ้มค่าหากได้มีการจ่ายเงินทาง ท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์นี้ อันเนื่องมาจากการ ปิดพื้นที่บางส่วนในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อลด ความแออัด				
3.การเปลี่ยนแปลงจากการจ่ายเงินสดมาเป็น การชำระผ่านทางออนไลน์ที่ไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งอาจ ส่งผลให้ข้อมูลได้รับการปกป้องไม่เพียงพอ				
ด้านกายภาพ				
1.พื้นที่ให้บริการมีความแออัดและมีมลพิษ เช่น น้ำขังตามแหล่งต่างๆ กลิ่นไม่พึงประสงค์ใน สถานที่ท่องเที่ยว ฯลฯ อาจทำให้เกิดการแพร่ เชื้อแก่นักท่องเที่ยวได้				
2.สถานที่ท่องเที่ยวไม่ได้รับการตรวจสอบหรือ ปรับปรุงพื้นที่หลังจากการผ่อนปรนมาตรการ ซึ่ง อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวได้				
3.ระบบการขนส่งสาธารณะที่ใช้เพื่อการเดินทาง ท่องเที่ยวไม่เป็นไปตามมาตรการรักษาระยะห่าง ทางสังคม ซึ่งเกิดโอกาสเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อแล ติดเชื้อระหว่างการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้				
ด้านจิตวิทยา				
1.แหล่งท่องเที่ยวนั้นมีความใกล้เคียงกับสถานที่ กักกันโรคของรัฐ ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยหาก เดินทางไปใช้บริการ				

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น			
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
	4	3	2	1
ด้านจิตวิทยา				
2.รู้สึกผิดหวังหากเจ้าหน้าที่ให้บริการมีการจัดการด้านความสะอาด และป้องกันเชื้อโรคไม่มากพอ ระหว่างการเข้าไปใช้บริการ				
3.มีความกังวลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่จะเข้าไปใช้บริการที่อาจก่อให้เกิดการแพร่เชื้อเนื่องจากสถานที่นั้นอาจจะเคยมีคนติดเชื้อเข้าไปใช้บริการ				
ด้านสังคม				
1.พฤติกรรมการใช้ชีวิตของคนในสังคมเปลี่ยนไป ส่งผลให้มีความระมัดระวังในการท่องเที่ยวร่วมกับผู้อื่นในสังคมเพิ่มมากขึ้น				
2.แหล่งท่องเที่ยวเป็นสาเหตุของปัญหาขยะ และแหล่งที่สะสมเชื้อโรค ที่อาจจะก่อให้เกิดโรคร้ายและส่งผลไปยังสังคมและชุมชนใกล้เคียงได้				
3.ในชุมชนที่ใกล้กับแหล่งท่องเที่ยวไม่เห็นด้วยกับการเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดเนื่องจากอาจจะส่งผลให้แพร่กระจายเชื้อโรคเข้าสู่ชุมชนได้				
ด้านเวลา				
1.การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่งผลให้ต้องรอเข้าคิวในการใช้บริการนาน				
2.การจัดระเบียบการเข้าคิวที่ไม่เหมาะสมส่งผลให้นักท่องเที่ยวเสียเวลาในการรอเข้าใช้บริการ				
3.สถานที่ท่องเที่ยวมีการเปลี่ยนแปลงเวลาเปิด-ปิดที่ไม่แน่นอน				

ตอนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันและการแพร่ระบาดของโรคไวรัสโควิด-19
คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่กำหนดให้ตรงกับคำตอบที่ท่านเลือกมากที่สุด

ประเด็นคำถาม	ใช่	ไม่ใช่
1. โควิด-19 เกิดจากเชื้อโรคชนิดที่เป็นไวรัส		
2. โควิด-19 สามารถแพร่กระจายเชื้อได้ทั่วไปในอากาศ		
3. Quarantine คือ การกักตัวเพื่อสังเกตอาการเริ่มป่วยซึ่งใช้กับผู้ที่เข้าข่ายการเสี่ยงติดเชื้อ มีระยะเวลาในการกักตัวคือ 14 วัน โดยเริ่มนับหลังจากวันที่พบกลุ่มเสี่ยง		
4. การป้องกันเชื้อ โควิด-19 ที่ดีและง่ายที่สุดสำหรับบุคคลทั่วไปคือใส่หน้ากากอนามัย และ เว้นระยะห่างจากผู้อื่น		
5. Social Distancing คือ เว้นระยะห่างจากผู้ป่วยติดเชื้อหรือผู้มีอาการอย่างน้อย 1 เมตร		
6. อาการของผู้ป่วยโควิด-19 มีอาการทั่วไปคล้ายเป็นไข้หวัดใหญ่		
7. ผู้ป่วยเชื้อไวรัส COVID-19 เสียชีวิตเนื่องจากระบบหายใจล้มเหลว โดยมีสาเหตุมาจากปอดถูกทำลาย		
8. ยาสมุนไพร เช่น ฟ้าทะลายโจร สามารถรักษาโรคโควิด-19 ให้หายได้ทันที		
9. สำหรับผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาและหายจากโรค COVID-19 แล้วสามารถกลับไปใช้ชีวิตตามปกติได้ แต่จะต้องดูแลสุขภาพของตนเองให้สะอาด รวมถึงใส่หน้ากากอนามัยเมื่อต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่น		
10. ระยะเวลาการมีชีวิตอยู่ของเชื้อ COVID-19 ในสิ่งแวดล้อมลอยอยู่ในอากาศได้ประมาณ 1 ชั่วโมง		
11. การฉีดวัคซีนป้องกันโรค COVID-19 ควรฉีดจำนวนให้ครบทั้ง 2 เข็ม โดยแบ่งเป็นเข็มแรกและเว้นระยะ 2-4 สัปดาห์และตามด้วยเข็มที่สอง		
12. การฉีดวัคซีน COVID-19 ส่งผลทำให้ร่างกายไม่สามารถกลับไปติดเชื้อได้อีก		
13. คนที่มีที่มีประวัติแพ้ยา อาหารทุกชนิด แพ้แมลง แพ้ผลิตภัณฑ์จากยางพารา ไม่สามารถรับวัคซีนได้		
14. ผลข้างเคียงหลังฉีดวัคซีนที่มักเกิดขึ้น คือมีอาการปวดบริเวณที่ฉีด อ่อนเพลีย คลื่นไส้ ปวดเมื่อย หรือมีไข้ได้ ส่วนมากอาการไม่รุนแรงและหายไปได้เองใน 1-2 วัน		
15. เมื่อฉีดวัคซีนและเกิดการแพ้วัคซีน จะมีผื่นจะขึ้น หน้าบวม คอบวมแดง หายใจลำบาก ใจสั่นหรือมีอาการช็อครุนแรง		

ตอนที่ 4 พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องว่างที่กำหนดหรือเติมคำตอบลงในช่องว่างให้ตรงกับความจริงของท่านมากที่สุด

1. วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศของท่านคืออะไร
 - 1.1 () เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ
 - 1.2 () ชอบเดินทางท่องเที่ยว
 - 1.3 () เพื่อเยี่ยมเยียนคนรู้จัก
 - 1.4 () เพื่อเรียนรู้สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ
 - 1.5 () อื่นๆ โปรดระบุ.....
2. ภาคไหนในประเทศที่ท่านนิยมเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด
 - 2.1 () ภาคเหนือ
 - 2.2 () ภาคกลาง
 - 2.3 () ภาคใต้
 - 2.4 () ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 - 2.5 () ภาคตะวันออก
 - 2.6 () ภาคตะวันตก
3. จำนวนบุคคลที่เดินทางร่วมกับท่านในการท่องเที่ยวภายในประเทศในแต่ละครั้ง.....คน
4. ในระยะเวลาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2564 ที่ผ่านมาท่านได้เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศจำนวน.....ครั้ง
5. ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง.....บาท
6. ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศต่อหนึ่งครั้ง.....วัน

*** ขอขอบพระคุณทุกท่านที่เสียสละเวลาอันมีค่าในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ ***

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ภาวิณี โสมะนันท์ชัย
วัน เดือน ปี เกิด	25 พฤศจิกายน 2536
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2558 ปริญญาตรี บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการครัวและ ศิลปะอาหาร จากวิทยาลัยดุสิตธานี พ.ศ.2563 ปริญญาโท บริหารธุรกิจเพื่อสังคมมหาบัณฑิต สาขาการตลาด จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	52/211 หมู่ 2 ซอยวัดหนามแดง ตำบลบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัด สมุทรปราการ 10540

